

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with blonde hair in a bun, wearing a blue lace dress, is the background of the cover. She is looking down with her hand near her face. A white crown icon is positioned to the left of the word 'ice'.

ice QUEEN

LILIAN
MONROE

ROYALLY UNEXPECTED: BOOK EIGHT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BUZ KRALİÇESİ

KRALLIK BEKLENMEDİK

KİTAP 8

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz

Romanlar

Önsöz

1. Penelope
2. Asher
3. Penelope
4. Asher
5. Penelope
6. Asher
7. Penelope
8. Asher
9. Penelope
10. Asher
11. Penelope
12. Asher
13. Penelope
14. Asher
15. Penelope
16. Asher
17. Penelope
18. Asher
19. Penelope
20. Asher
21. Penelope
22. Asher
23. Penelope
24. Asher
25. Penelope
26. Asher
27. Penelope

Epilog

Haydut Prens

1. Caz

Yazar Hakkında Lilian

Monroe'nun Diğer

Eserleri

Telif hakkı © 2021 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar tarafından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemelerin amacı doğrultusunda kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

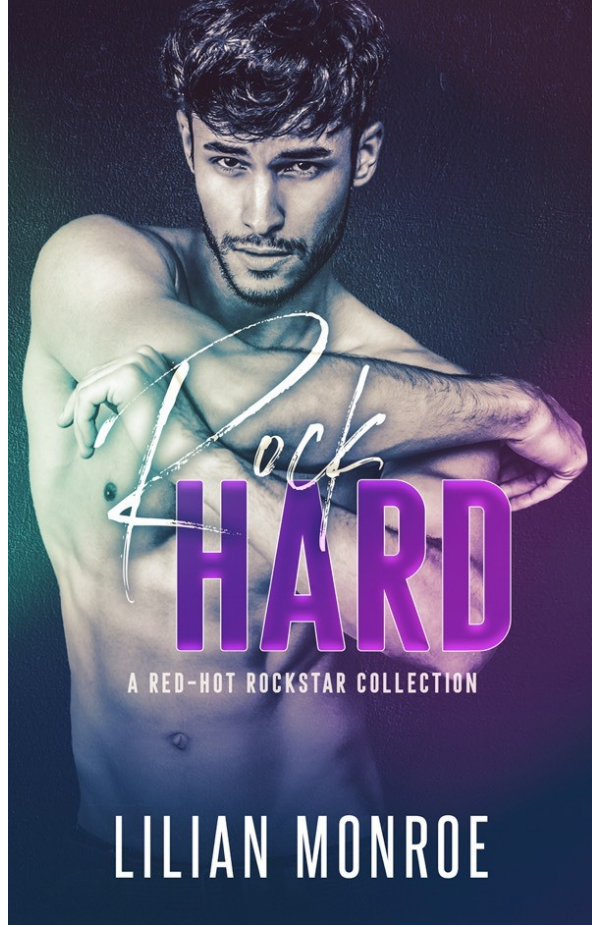
Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco, WA, Avustralya, 6008

2. Baskı 2023

ISBN: 978-1-922986-20-7

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

PROLOG

BİR KRALİÇE, bir kadın gibi yas tutmaz.

Eş.

Dul.

O, yastığını gözyaşlarıyla ıslatarak kıvrılmıyor. Duvara bakıp uzun süre zamanını boşa harcamıyor, kederinin ağırlığı düşünmesini, nefes almasını ve hareket etmesini zorlaştırsa bile.

Hayır, bir kraliçe her şeyden önce kraliçe olmalıdır. Siyah giyinir ve kederli görünür, ama krallığın onun ruh hali için endişelenmesine neden olacak kadar değil. Monogramlı mendiliyle gözlerini siler, ama ağlamaz. Gözyaşlarını tutar. Krallığa hitap ederken sesi titremez, vatandaşlarına birlikte yaşlanmayı planladığı adamın öldüğünü söyler.

Bir kraliçenin sırtı düz, omuzları her zaman geriye doğru çekilidir. Saçları mükemmel bir şekilde taranmıştır. Kıyafetlerinin inceleneceğini bilir, bu yüzden kusursuz olmalıdır. Taziyeleri nezaketle kabul eder, ama kendi acısını paylaşmaz. Paylaşacak kimsesi yoktur.

Kendi kırık, işlevsiz bedenini, ona bir varis vermeyi reddeden bedenini kabul eder ve ruhundaki diğer acılarla birlikte bu acıyı da kabul eder. Acı bir iksir gibi yutar ve başarısızlıklarının bu trajedinin yaşanmasına neden olup olmadığını merak eder. Eğer gerçekliğin çarpık bir versiyonunda, hayatı yalnız geçirmeyi hak ediyorsa.

Bir kraliçe pes etmez, boyun eğmez, kırılmaz.

Acısını alır ve binlerce kilometre kalınlığındaki buzun altına gömer. Hüküm sürdüğü soğuk, karlı krallığa bakarken, hayatının önümüzdeki on yıllarının ayaklarının dibinde uzandığını görür.

Karda yürüyecek ve kalbindeki uyuşmuş soğuşu kucaklayacak.
Eskiden olduğı eşı geride bırakacak. Asla olamadığı annesini.
Gölümsediğı ve güldüğü kızı.

Krallığına ihtiyacı olanı verecektir. Bir
hükümdar.
Bir lider.
Bir
kraliçe.

BİR PENELOPE

Bir ter damlası ensemden uzun bir yolculuğa çıkar ve omurgamdan aşağı doğru akar. Bir başka maceracı damla ise göğüslerimin arasından bir adım önde başlar. İkisi de vücudumdan aynı anda aşağı doğru akar ve hangisinin külotuma önce ulaşacağını merak ederim. Şaşırtıcı bir şekilde, aşırı ısınmış cildimde şu anda gerçekleşen ter yarışı, bugün olan en kötü şey değil. En azından fiziksel olarak ne kadar rahatsız olduğuma odaklanırsam, göğsümün içinde şu anda yaşanan duygusal kargaşayı düşünmek zorunda kalmam.

Kocam kayak kazasında öldüğünden bu yana neredeyse yedi yıl geçti, ama düğünlere gitmek hala midemi bulandırıyor. Görünüşe göre zaman bu yarayı iyileştirmiyor.

Başkalarının mutluluğunu görmek, eskiden ne kadar sevgi ve umut dolu olduğumu hatırlamak, ne kadar soğuk bir insan olduğumu fark etmemi sağlıyor.

Sanırım krallığın gazetelerinde bana takılan lakaplar doğru.

Buz Kraliçesi. Kalpsiz Cadı. Soğuk. Acımasız. İklim Değişikliğinden Sonra Kuzey Kutbu'na Gelen En Kötü Şey.

Tamam, tamam. Sonuncuyu uydurdum, ama bunu bir magazin dergisinin ön sayfasında görsem hiç şaşırmazdım.

Garson bana bir kadeh şampanya uzattı. Titreyen bir saygıyla başını eğdi ve göz teması kurmamaya özen gösterdi. Hiçbir şey söylemeden kadehi aldım ve parmaklarımın ucunda kadehin serinliğini hissettim. Garson gözlerini kaldırıp yüzüme baktı ve hemen kızardı ve başını eğdi.

İnsanların bana kaltak dediğini biliyorum. Muhtemelen öyleyimdir. Başka nasıl davranmam gerekir ki? Yönetmem gereken bir krallığım var ve nezaket önceliklerim arasında ilk sırada yer almıyor.

Garson, içkimi yudumlarken hızla uzaklaşıyor, rujum bardağın kenarında tozlu pembe bir iz bırakıyor. Tadı berbat, ama belki de buradaki rahatsızlığımdan dolayıdır. Şampanya muhtemelen çok güzel ve pahalıdır. Kraliyet ailesine yakışır.

Sıcak bir esinti saçlarımı karıştırıyor. Koltuk altlarım terden sıırılsıklam. Açık havada düşün yapmanın iyi bir fikir olduğuna kim karar verdi? Hem de açık havada *kraliyet* düşün? Hem de bu kadar sıcak bir yerde?

Lütfen.

Bu, paparazzilerin ıslak fotoğraflar çekmesi için davetiye çıkarmak gibi bir şey.

Elbette, Westhill Sarayı'nın gül bahçesinin yanına kurdukları çadırlar kusursuz bir şekilde dekore edilmiş. Güneş parlıyor ve bir yaylı dörtlü, ağaçlardaki kuşlara eşlik eden narin melodiler çalıyor. Bu... muhteşem. Sanırım.

Farcliff Krallığı çok güzel. Amerika Birleşik Devletleri ile Kanada arasında, Büyük Göller'in doğusunda yer alıyor. Yazları sıcak ve güneşli. Resim gibi. Bulunduğumuz kırsal kesimde hava tatlı ve çiçekler tam açmış durumda.

Ben sadece... soğuğu tercih ediyorum. Sıcak bir ceket giyip, uçsuz bucaksız beyaz tundrayı seyretmeyi seviyorum. Kuzey Kutbu'nun kenarında oturup, halkımla birlikte vahşi doğada yalnız hissetmeyi seviyorum. Ateşe bakıp, alevlerin dansını seyretmeyi ve zayıf insan bedenimin doğa güçlerine karşı hiçbir şansı olmadığını bilmeyi seviyorum. Krallığımın adı Nord ve kısa yaz aylarında ortaya çıkan her pürüzlü sahil şeridini, her donmuş gölü, her yaşam patlamasını seviyorum.

Buharlı sıcaklık? Mutluluk? Etrafımda kuşlar ağaçlarda şarkı söylerken ve çiçekler hayat bulurken, ben kendimi çok *nemli* hissediyorum.

Boğucu.

Kardeşim Silas dirseğiyle bana dokundu. "Neşelen, Pen. Prens Gabriel ve gelini için mutlu olman gerekirdi." "Farcliff çok sıcak," diye mırıldanıyorum.

"Soğuk, ölü kalbin için mi?"

"Seninle yatması için dolandıracağın zavallı bir kadın yok mu?" Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Ben kimseyi dolandırmadım." Silas sırtıyor, derin mavi gözlerinde neşe dans ediyor. Zengin, çikolata kahvesi saçlarından bir bukle alınına düşüyor

Alnı terle kaplı değil. Silas haylaz ve mutlu görünüyor, bunaltıcı sıcaklık onu hiç rahatsız etmiyor.

Ondan uzaklaşıp düğün konuklarına ve onların şık kıyafetlerine göz gezdiriyorum. "Hayır, sen gittiğin her yerde kalp kırıklığı izleri bırakıyorsun."

"Bir iz bırakıyorum." Silas gülüyor, odayı tararken şampanyasını yudumluyor — muhtemelen bir sonraki avı olacak bir kadın arıyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "İğrençsin."

"Hadi ama Penelope. Aylardır Nord'dan ayrılmadın ve Prens Gabrieli ne zamandır görmedin, on yıl mı?"

Kafamı sallıyorum. "Kendi düğünümünden beri."

"En azından onun için mutluymuş gibi davranmaya çalış."

"Onun için mutluyum. Hayatının aşkıyla evleniyor, bu da herhangi bir sorun çıkarsa kalbinin sonsuza kadar parçalanacağı anlamına geliyor. Onun için ne mutlu."

Silas içini çekerek, kolunu omzuma dolayarak garip bir şekilde yarı sarılır. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," der sessizce. "Burada olduğun için seninle gurur duyuyorum."

Kardeşimi kendimden uzaklaştırarak dudaklarımı sıkıştırırım. "Sorun değil. Her ay katılmam gereken düzinelerce devlet yemeğinden daha zor değil."

"Bu biraz farklı." Kahverengi kaşları yukarı kalkarken bana bakıyor, vermem bir cevabı bekliyor.

Elbette haklı. Bu sadece bir devlet yemeği değil. Bu, eski bir arkadaşımın düğünü ve kendi kocamın ölümünden yedi yıl sonra, katılmaya cesaret edebildiğim ilk düğün.

Gabriel ve ben aynı yatılı okula gittik. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum, ama hayatlarımız çok farklı gelişti. Müstakbel eşi Jolie, şatoda bahçıvan olarak çalışmaya başladı. O ve Gabriel birbirlerine delicesine aşık oldular ve tüm Farcliff krallığı onların güzel aşkını kucakladı.

Onlar için ne kadar harika.

Oh, ve Jolie hamile, bu da kalbime bir hançer daha saplanıyor gibi. Hayatımın aşkı benden alınmadan önce hiç deneyimlemediğim bir şey bu. Xavier ve benim

Fırtınalı bir aşk. Karanlık odalarda buluşup birbirimizden öpücükler çalmadık. Her şey ayarlanmıştı, onaylanması gereken kişiler tarafından onaylanmıştı, ama bu aşkın olmadığı anlamına gelmiyordu. Evliliğimiz derin, gerçek ve sonsuz bir şeye dönüştü.

Ölene kadar.

Prens Gabriel'in hayatının en mutlu günü olması gereken bu günde burada olmak, beni sıcak ve rahatsız hissettiriyor. Elbisemin yakasını düzeltiyorum ve titrek bir el ile şampanya kadehimi dudaklarıma götürüyorum. "Gözlemlemem gereken madencilik patronları nerede?" diye soruyorum kardeşim, onun gibi odayı tarayarak.

"Donovan Enterprise'in CEO'su burada olmalı. Reginald Donovan. Farcliff'te iki büyük madeni var ve Nord'a genişlemek istediği söyleniyor." Kardeşim homurdanarak başını çadırın diğer tarafına doğru çevirir. "Orada."

Yaşlı, saçları ağarmış bir adam, genç bir garsonu şehvetli gözlerle baştan aşağı süzerken kahkahalarla gülüyor. Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Nord'da madencilik yapmak mı istiyor?"

"Krallığın kuzeyinde, Roston yakınlarında yüzlerce dönüm arazi. Orada devasa elmas madenleri bulmuşlar. Çevre ihlalleri konusunda kötü bir sicili var ve şirketinin mali sıkıntılar yaşadığı söyleniyor." Kardeşimin bakışları yaşlı madencilik patronundan tekrar kadınlar grubuna kayıyor ve onun yanımdan ayrılmadan önce fazla vaktim olmadığını biliyorum.

"Nord'a genişlemesinin neden kötü bir fikir olduğunu tekrar söyler misin?" "O, kötü şöhretli bir çevreye, örneğin," diyor kardeşim, bakışlarını tekrar Donovan'a çevirerek. "Ve Farcliff hükümetini milyonlarca dolarlık ödenmemiş telif hakkından mahrum bıraktığına dair söylentiler var. O kötü bir adam, Pen."

"Nord Resources Group'un borcu o kadar fazla ki, her yıl devletin kurtarması gerekiyor. Dışarıdan yatırım almadan bu madenleri kamu projesi olarak geliştiremeyiz." Başımı sallayarak iç çekiyorum.

"NRG ilk seçenek olurdu, ancak CEO, yeniden yapılandırma tamamlanana kadar başka iş alamayacaklarını söylüyor. Nord'da işsizlik bu kadar kötü olmasaydı, Donovan

lkeden kovulurdu, ama durum giderek ktleiyor. Aslında onun teklifini değerlendirmemiz gerekebilir."

"Protestoları gördüm." Binlerce insan sokaklarda iç talep ediyor. Kraliçeleri olarak onları hayal kırıklığına uğrattığıını söylüyorlar.

Silas homurdandı. "İnsanlara i sağlamalıyız, hem de bir an önce. NRG'nin ilerini yoluna koymasını bekleyemeyiz."

Bir i çekiyor. Kraliçe olarak geçirdiğim sıradan bir gün, gerçekten. lkemin doğal kaynaklarını sömürmeye çalışan düzinelerce madenci var. Siyaset hassas bir ip cambazıdır ve her gün bu ipte yürümekten yorulmaya baladım.

Belki de Prens Gabriel'in düğününün tadını çıkarmaya çalışmalı ve Bay Donovan'ı yarın dnmeliyim.

Ancak düğünler siyasetten daha zordur. Gabriel'in sahip olduğu şeylere ben de sahiptim. Sevgi dolu bir eim ve parlak bir geleceğim vardı. Çocuğum yoktu, ama bir tane olmasını umuyordum. On yıl önce Xavier ile evlendiğimde, bir yıldan az bir süre sonra anne olacağımı düşünüyordum.

Bir bakıma, düğün günümde kısır olduğumu bilmediğim için anslıydım. O gün moralimi bozacak hiçbir şey yoktu. Kısırlığıının buz gibi soğukluğunu hissettirecek hiçbir şey yoktu.

Polikistik over sendromum var. PCOS. Yıllarca teşhis edilmedi çünkü büyük ölçüde asemptomatiktim. Elbette, düzensiz adet dnemlerim vardı, bazen aylarca adet görmüyordum, ama doktorlar bunun normal olduğunu söylediler. Gentim. Sağlıklı bir kilodaydım ve aşırı istenmeyen tüy büyümesi yoktu. Biraz sivilcem vardı, ama büyük endişe yaratacak kadar değildi. Tıp ekibi, yaşlandıkça adetlerimin düzeleceğini söyledi. ocuk sahibi olmak için bir sorun olmayacaktı.

Yanılıyorlardı.

Hiçbir şey normale dönmedi. Yirmi  yaında evlendiğimde bile, ergenlik dönemini çoktan geride bırakmış olmama rağmen. Hamile kalmak için defalarca denememe rağmen, doktorlar bunun hala mümkün olduğunu söylediler. Vücudum buna uyum sağlayacaktı. Sadece denemeye devam etmem gerekiyordu.

Ve denedim. Her yöntemi denedim. Doğurganlık tedavileri. Tüp bebek. Beni aylarca yıpratan, her türlü invaziv, yürek parçalayıcı prosedürü denedim.

Vücudum bana ihanet etti.

Rahmimde bebek büyümedi ve ben çaresiz kaldım. Krallığı, görevimi, halkımı düşünmüyordum. Siyaseti ya da dikkatim dağınıkken kesilen yüzlerce ip cambazlığını düşünmüyordum.

Sadece bir kadın ve eş olarak kendi başarısızlıklarımı düşünüyordum. O zaman doktorlar sonunda bana kısırlık ve PCOS teşhisi koydular. Üç ay sonra, Xavier kayak yapmaya gitti, bir ağaca çarptı ve onu da kaybettim.

Ben kısır, çocuksuz, kocasız bir kraliçeyim. Hayatı tek başıma sürüklenerek geçirdim ve bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ettim. Yaramaz bir çocuk muydum ve bunu kendime mi yaptım? Yeterince egzersiz yapmadığım için mi? Gençliğimde partilerde çok fazla alkol içtiğim için mi? On yaşında hükümdar olmanın stresinden mi? Yatılı okulda çok fazla ders kaçırdığım için mi?

Ne *yaptım* ben? Neden ben?

Şampanya kadehimi masaya koyup, ellerimin titremesini engellemek için ellerimi birbirine kenetledim.

Geçmişini düşünmeyi bırak, Penelope.

Kendi başarısızlıklarımı düşünmenin ne faydası var? Ben hala bir kraliçeyim. Kuzey kutbu krallığı Nord'un hüküm süren hükümdarı. Krallığımı bir ekonomik krizden başarıyla çıkardım ve halkımın mutlu ve güvende olmasını sağladım; şimdi ise başka bir ekonomik krizin eşiğindeyim. Xavier öldükten sonra, siyaset benim tek önceliğim oldu. Halkımın refahı ve mutluluğu benim tek görevim haline geldi.

Nord halkı için gerçekten iyi şeyler yaptım, krallığın tarihindeki en genç kadın hükümdar olmama ve birçok aleyhimde olan kişi olmasına rağmen. Bana kötü isimler takanlar hariç, eleştirilerin çoğunu susturdum.

Omuzlarımı düzelterek çenemi kaldırıyorum.

Silas onaylayan bir ses çıkarır. "İşte orada." Sırıtarak, "Neden bahsediyorsun?" der.

"Buz Kraliçesi."

Başımı çevirip, kardeşimle mümkün olduğunca soğuk bir bakışlaşıyorum. Onun gülümsemesi kaybolduğunda, kalbimde acı bir tatmin duygusu belirir.

Silas ellerini havaya kaldırır ve çenesini indirir. "Peki. Mutsuz ol. Ben şuraya gidiyorum." Kardeşim çadırın diğer tarafındaki bir grup genç kadına el sallar. İçlerinden biri ona bakar ve utangaç gülümsemesini eliyle gizler.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir gün başını belaya sokacaksın Silas."

Bana yaramaz bir gülümseme atan kardeşim, ipeksi, mükemmel bir şekilde dağınık saçlarını alnından itip kadınların olduğu yöne doğru yola çıkar.

Kalbim sızlar, ama bu duygu ortaya çıkar çıkmaz onu bastırıyorum.

Son yedi yıldır beni ayakta tutan tek şey gücümdü. Soğuk tavırlarım. Tüm duygularımı küçük metal bir sandığa kilitleyip Kuzey Buz Denizi'nin dibine gömme yeteneğim.

Bu unvanı sevmediğimi iddia etsem de, ben kar ve rüzgârın hüküm sürdüğü bir diyarı yöneten Buz Kraliçesi'yim. Dışarıda esen fırtınanın uğultusunu dinleyen ve dudaklarının köşelerinde bir gülümseme beliren Kraliçe.

Soğuk yalnızlık benim evim ve geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

İKİ ASHER

"DONOVAN ZATEN BURADA." Asistanım Nico, yanımdaki koltuktan başını kaldırıyor. "Az önce haber geldi."

Limuzinimiz Westhill Sarayı'nın kapısından girerken onaylayarak homurdanıyorum. Prens Gabriel'in düğününü kutlamak için her sokak lambasına çiçek sepetleri asılmış ve rüzgarda bayraklar dalgalanıyor.

Ama ben kutlama için burada değilim. İş için buradayım.

Gömleğimin yakasını düzeltiyorum. "Onun ne planladığını öğrenmemiz gerekiyor. Son zamanlarda fazla kendini beğenmiş davranıyor ve bu satın almayı tamamlayamadan vazgeçip çekileceğini hissediyorum."

"Bizimle birleşmek istemiyor," diyor Nico.

"Biliyorum." Pencereden dışarı bakarken, avın tanıdık heyecanı içimi kaplıyor. Kanıma işliyor, vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor. Kaleye yaklaşırken gözlerimi kısıyorum ve burasının benim olmam gereken yer olduğunu biliyorum. Donovan istese de istemese de onu diz çöktüreceğim.

Bazı erkekler seks peşinde koşar. Bazıları ise içlerindeki canavarı, peşine düşecek, becerecek ve sonra terk edecek masum kadınlar bularak yatıştırır.

Ben değil.

Kadınlar kolay hedeflerdir. Vücudumun üçte birini kaplayan yara izleri, boynumdan çeneme kadar uzanan yanık izleri olsa bile. Gözlerimde tehlike olsa bile, kadınlar hala ayaklarıma kapanıp bana sıcak deliklerini sunuyorlar. Sıkıcı.

Hayır, seks beni heyecanlandırmıyor.

Benim avladığım şey şirketlerdir. Yanlarında ok izi olan ve ormanda arkalarında kan izleri bırakan şirketler. Onları koklayarak bulur ve son darbeyi vururum, sonra da zafer dolu bir gülümsemeyle omuzlarımda geri taşıırım.

Babam, on iki yaşındayken yangının vücuduma ve yüzüme verdiği zararı nefret etmiş olabilir. Beni grotesk bir canavar olarak görüyor olabilir.

Çirkin bir oğul, şekli bozuk bir canavar... ama işini en çılgın hayallerinin ötesine taşıyan kişinin ben olduğumu inkar edemez. Avcı benim. Şirketimizin tarihindeki herhangi bir kişiden daha fazla iş aldım.

Babamı milyarder yaptım, ama yaralarım baktığında dudaklarından hala tiksinti damlıyor.

Önemli değil.

Reginald Donovan benim bir sonraki hedefim ve içimdeki tüm acı bu birleşmeye dökülecek. Donovan'ın ne planladığı önemli değil, çünkü ben öğreneceğim. Planlarını bozacak, şirketini ele geçirecek ve hayallerini yok edeceğim.

Benim işim bu.

Araba sarayın önüne yanaştı. Donovan'la orada buluşacağımı düşününce kanım kaynıyor. Onun zayıflıklarını ortaya çıkaracağım. Bu anlaşmadan kurtulma umudunu yok edeceğim. O çirkin suratındaki kendini beğenmiş sırtışı sileceğim.

Temiz siyah üniformalı bir personel kapıyı açar ve beni merdivenlerden yukarı, sarayın girişine kadar götürür. Diğer tarafta, nazik, yaşlı bir kadın bana bakar, gözleri parlar. "Bay Gerhard!" Bana hafifçe reverans yapar ve diğer iki personel gerginleşir, başlarını çevirip bana bakar.

Şöhretim benden önce geliyor, ama zaten her zaman böyledir. Beni acımasız bir iş adamı olarak mı, yoksa vücudunun üçte birini kaplayan yara izleriyle mi tanıyorlar acaba?

Yaşlı kadın doğrulur ve bulanık zihnimde belirsiz bir anı belirir. Onu Westhill Palace'daki yazlardan hatırlıyorum — Bayan Grey olabilir mi? Yüzü neşe ve sıcaklık yayarken, bana içeri girmem için işaret eder. "Hoş geldin."

Teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve dudaklarımı ince bir gülümsemeye zorluyorum.

Bayan Grey elini geniş koridorda aşağı doğru sallayarak beni takip etmemi işaret ediyor. Herkes düğün için hazırlanırken havada bir heyecan var. Personel bir kapıdan diğerine koşturuyor. Birkaç kişi bana gizlice bakıyor, sonra çenelerini göğüslerine gömüp en yakın kapıya giriyorlar.

Gözlerin çeneme ve boynuma, kazada yaralanan ve gömleğimin üstünden görünen yara izlerine kaydığını görüyorum. Artık buna alışmış olmam gerekirdi

, yirmi yıl oldu. On iki yaşımdan beri bu bakışlara katlanmak zorunda kaldım.

Yine de omuzlarımı geriye atıp dudaklarımı sıkıyorum. Bu yüzden acımasız bir iş adamı oldum — çünkü kaba kuvvetten başka bir şey, onların acıma duygularını uyandırıyor. Acınmaktansa nefret edilmeyi tercih ederim. Sadece yanmış, erimiş ve çirkin bir deri. Bırakın baksınlar.

Gabriel'i yirmi yıldır görmedim. Yangından beri. Çocukken birlikte yatılı okula gitmiştik. O benim iyi arkadaşlarımdan biriydi, ama çocuklar gibi biz de irtibatımızı kaybettik. Yangından sonra, yıllarca hastanelere girip çıktım. Yatılı okula hiç geri dönmedim.

Onu son gördüğüm gün, yatakhaneler alevler içindeydi. Diğer tüm çocuklarla birlikte kaçıyordu, öğretmenler tarafından çimlerin üzerinden geçiriliyordu ve ben en üst kattaki odamın penceresinden onları izliyordum.

Erkeklerin yatakhanelerini kızların yatakhanelerinden ayıran düz çatıda hiçbir hareket yoktu. En iyi arkadaşım o küçük çatı şeridinin karşısında yaşıyordu, ama bir gün önce oradan uzaklaştırılmıştı.

Yanan binada tek başıma mahsur kalmıştım.

Yutkunarak, anıları bastırıyorum. O başka bir zamandı. Başka bir hayat.

Artık o zayıf küçük çocuk değilim. Artık savunmasız değilim ve yalnız olsam bile, bu benim tercihim. Yanıklarımımdan kurtuldum ve kendime bir isim yaptım. Babamın bu işi için.

Kraliyet sarayında yapılacak lüks bir düğün beni pek heyecanlandırmıyor, ama Gabriel ve gelinini görmek için içimde tuhaf bir merak uyandırıyor.

Bayan Grey beni koridorlardan geçiriyor. Halı ayakkabılarımda altında yumuşacık ve tüm mekan güneş ışığı ve parıldayan avizelerle aydınlık. "Bu taraftan," diyor Bayan Grey. "Bahçede kokteyl saati var." Bana sıcak bir gülümseme atıyor, ama ben ona karşılık verecek ne enerjim ne de isteğim var.

Yürürken adımlarım ağır geliyor, sanki uzuvlarım çok uzun ve sıırık gibi, zarifçe hareket edemiyorum. Gabriel için mutlu olmam gerekirdi, ama

bir parçam eksik. Empati kurmak benim için hiç kolay olmadı. Düşman olmayı tercih ederim.

Şimdi bile, bakışlardan nefret ediyorum. Gözlerin hızla boynuma kayması, ardından yüz hatlarının yeniden düzenlenmesi ve garip bir gülümseme. Ya da yaralarımı kasıtlı olarak görmezden gelen ve göz teması kurmakta zorlanan insanlar. *Sadece bakın*, onlara bağırarak istiyorum. *Bakın. Yüzünüzü buruşturun. Zaten çok çirkin olduğumu biliyorum.*

Çoğunlukla, bunun hala beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, yara izlerim hayatımın bir parçası olmuştur. Vücudumun üçte birini kaplayan yanıklar beni bugünkü halime getirmiştir. Birisi boynumdaki deriye tiksintiyle bakarsa neden umurumda olsun ki?

...Ama önemsiyorum. Her burun kıvrımı ya da acıma dolu bakış gördüğümde, öfke kırmızı bir dalga gibi üzerime geliyor.

"Seni son gördüğümde on bir yaşıydın," diyor Bayan Grey. Rahat sessizlikleri anlamsız sohbetlerle doldurmayı sevdiğini hissediyorum.

Cevap olarak homurdanıyorum.

Mutlu bir iç çekişle başını sallar. "Sen ve Gabriel çok yakındınız. O zamandan beri çok şey oldu. Gabriel değişti, ama şimdi Lady Jolie ile birlikte, içindeki mutlu küçük çocuğu tekrar görüyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Gabriel'in zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Westhill'e yalnız kalmak için geldiğini biliyorum ve bunu yapmak için duyduğu dürtüyü anlıyorum. Ben de yalnız kalmak istiyorum.

Ama şimdi, sihirli bir şekilde iyileşti mi? Bir kadının dokunuşu onu değiştirdi mi?

Lütfen.

Aynı şeyi umacak kadar aptal değilim. Hayatımda, beni dış dünyadan koruyan kalın yara izlerini delip geçebilecek bir kadın olmadı.

Dışarı çıktığımızda, elim güneşten gözlerimi korumak için kalkıyor. Gözlerimi kısarak, burada açıkta kalmanın verdiği hissi nefret ediyorum. Bayan Grey beni taş döşeli bir yoldan ve alçak bir duvarın etrafından geçiriyor. Sol tarafta, masalar, sandalyeler, garsonlar ve tam donanımlı bir barın bulunduğu devasa bir çadır kurulmuş. Şeffaf kumaş çadır direklerinin etrafına dolanmış, birkaç metre aralıklarla rozetler halinde toplanmış. Çadırdan masalara kadar her yüzeyde çiçekler açmış.

Çadırdan sandalyelere ve masalara kadar her yüzeyde çiçekler açıyor. Üniformalı personel, bir lokmalık atıştırmalıklarla dolu gümüş tepsiler ve şampanya köpüren uzun kristal kadehler ile konukların arasında dolaşıyor.

Bayan Grey beni çadırın kenarına götürüyor, reverans yapıyor ve ayrılıyor.

Bir içki alıp insanlarla kaynaşmaya çalışmalıyım. İpek elbiseler ve mükemmel dikilmiş smokinler arasında tanıdığım birini bulmalı ve burada olmaktan mutluymuş gibi davranmalıyım. Bara doğru bir adım atıyorum, ama gözlerim çimlerin ötesine kayıyor. Yaz esintisiyle birlikte hafif tatlı ve tanıdık bir koku geliyor. Bu koku anılarımın derinliklerine ulaşıyor ve göğsümün soğuk, karanlık derinliklerinde bir şeyler uyandırıyor.

Güller.

Binlerce gül, her duvar ve çardakta tam çiçek açmış, yapraklarını açarak güzelliğini dünyaya sergiliyor. Westhill bu güllerle ünlüdür. Buradaki gül bahçesi efsanevidir, ama ben... unutmıştım. Yine de çocukluğumu hatırlatan bu güller değil. Kalbim hızla çarpmaya başlarken ayaklarım beni gül bahçesine götürüyor.

Bahçenin ortasında bir koridor kurulmuş, her iki yanında sandalyeler dizilmiş. Her mobilya parçası daha ince tül ile örtülmüş, koridoru süsleyen çelenklere güller dokunmuş. Romantik. Güzel. Bir prens ve prensesine yakışır.

Gabriel burada evlenecek, ama başka bir şey dikkatimi çekiyor. Bir anı. Geçmişten gelen bir fısıltı.

Beni büyüleyen koku. Güllerin tatlı kokusu beni durduruyor ve yatılı okulun yatakhanelerinin çatısını hatırlıyorum. Odam, erkek ve kız yatakhanelerini birbirine bağlayan düz çatıya bakan tek pencereci odaydı. Dar, düz şeridin karşısında, benim pencereci karşı karşıya tek bir pencere daha vardı.

Penelope Stone'un odası.

Güneş gibi parlayan gülümsemesi ve altın sarısı saçları olan küçük kız.

Onu ilk gördüğümde, yurt odasının penceresinden çatıya tırmanıyor ve arkasından bir saksı bitkisi sürüklüyordu. Pencerenin pervazına yaslanıp hayranlıkla onu izledim. Yanakları kızarmış, saçları topuzundan dökülmüştü. O incecik kolları çabalamaktan gerilmişti, ama

minyatür çalıyı çatıya çıkarmayı başardı, alnını silip işini bitirdiğinde derin bir nefes aldı.

Penceremi yukarı kaldırdım, pencerenin çerçevesine sürtünmesi onun dikkatini çekti. Bana gülümsedi ve bu gülümseme sanki göğsüme bir yıldırım çarpmış gibi hissettirdi. Bana adını söyledi, ben de ona benimkini söyledim. Büyülenmiş bir şekilde, üç küçük çalıyı daha çatıya çekmesine yardım ettim. Bana bunların gül olduğunu ve şanslıysak bu yaz çiçek açacaklarını söyledi.

Bir tanesine dokunmak için uzandım, parmağımı batırdım ve yüzümü buruşturdum. "Dikkatli ol," dedi, elimi tutarak. "Güllerin dikenleri vardır."

O, elbisesinin cebinden temiz, beyaz bir mendil çıkarıp parmağıma sardığında, büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Bunun bitmesini istemiyordum. On iki yaşında, kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Onun elimi sonsuza kadar tutmasını istiyordum.

"Evde gül yetiştiriyor musun?"

Penelope başını salladı. "Benim geldiğim yer çok soğuk." Gözlerinde hüznü vardı. "Bu yüzden bu benim tek şansım."

"Nerelisin?" diye sordum, ağzına bakarak ve cildinin yumuşaklığına hayranlıkla. O kadar narindi ki. O kadar küçüktü ki. O kadar mükemmeldi ki. Onun bir melek olduğunu düşündüm.

"Nord," dedi gülümseyerek. Ve arkadaş olduk.

O çatı bizim sığınağımız oldu. Orada yıldızları seyredip, minik gül çiçeklerinin tomurcuklanıp açmasını izleyerek anları çalardık. Birlikte dersleri asar, çatıya koşar ya da okul bahçesinin duvarlarını tırmanarak ötesindeki ormanı keşfederdik. Gabriel benim arkadaşımdı, ama Penelope benim her şeyimdi.

Westhill Palace'ın gül bahçesine bakarken, kalbimdeki tüm kanın boşaldığını hissediyorum. Sanki içim o kadar boş ki acıyor, ama bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu boşluğu iş dolduracak sanmıştım. Düşmanca devralmalar beni canlı hissettirecek sanmıştım.

Şu anda, öyle görünmüyor.

Penelope yangın çıkmadan bir gün önce gitti. Hayatım tamamen değişmeden önce. Yalnızlık ve yara izleri tek arkadaşlarım olmadan önce. Elim uzatıp parmaklarımla bir gül yaprağını okşuyorum.

Zihnimin derinliklerinde, Penelope'nin parmaklarının avucumu okşadığını hatırlıyorum. Cildinin bu gül kadar ipeksi olduğunu, altın sarısı başını omzuma yasladığında ne kadar güzel koktuğunu hatırlıyorum.

"Dikkatli ol," diyor arkamdan bir ses. Yumuşak ve tatlı, ama tanıdık gelmeyen keskin bir tonla. "Güllerin dikenleri vardır."

Şaşkınlıkla sıçrayarak geri çekildim. Elim düştü ve bir dikene takıldı. Derimi deldiğinde yüzümü buruşturdum, parmak ucumda bir damla kan belirdi.

Dönüp onu gördüm.

Penelope, Nord Kraliçesi.

Daha yaşlı. Daha soğuk...

ama *buradaydı*.

Gözlerim büyürken dudaklarım aralanır. Parmağımdan bir damla kan damlar ve toprağa düşer. Ama kanayan parmağımla ilgilenecek enerjim yok, çünkü tek önemli olan Penelope. Pen.

İlk gerçek arkadaşım. Sevdigimi sandığım kız. Beni terk eden kız.

Saçları hala sarı, ama çocukluğundaki beyazlığını biraz kaybetmiş. Şimdi, gerçek altın rengine, güneşin altında milyonlarca yaldızlı tel gibi parlıyor. Dudakları hala yumuşak ve pembe, ama gözleri farklı görünüyor.

Hayalet gibi.

Soğuk.

Meraklı.

Bakışlarım vücuduna kayıyor, mavi dantel elbise her kıvrımını sarıyor. Mütevazı, asil ve... çekici görünüyor. Karnımda uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklık hissediyorum.

"Pen," diye fısıldıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, her hareketi ölçülü. Her saç teli yerinde. Onunla ilgili her şey tamamen ve tamamen kontrol altında, ben ise onu gördüğümde parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, av için üniformam haline gelen pantolon ve beyaz gömleğimi inceliyor. Gözleri tekrar benimkilere dönünce, içinde yeni bir ışık parlıyor. Başını eğiyor. "Merhaba, Asher."

ÜÇ PENELOPE

Asher Gerhard'ı on yıllardır görmemiştim.

Onu son gördüğümde, yatılı okulun yatakhanesinin çatısında uzanmış, gökyüzünde geçen bulutları seyrediyorduk. Beni güldürdü ve gözleri benimkilerle her buluştuğunda, heyecan dalgaları karnımı delip geçiyordu.

Ona aşık olduğumu sanıyordum. Gözlerinde yıldızlar parlayan on yaşındaki küçük bir kız ve asla ayrılmayacağını düşündüğü bir erkek.

Sonra müdüre odama geldi ve ailemin bir trafik kazasında öldüğünü söyledi. Bir anda, Nord'un Kraliçesi oldum. Tarihin en genç kraliçesi.

Yatılı okulu bıraktım. Asher'ı bıraktım. Hayat beni akıntısına kapıp, o mutlu anılardan çok uzaklara taşıdı.

Soğuk mesafe artık benim sürekli arkadaşım. Hayatımda çok fazla trajedi ve ölüm oldu. Çok fazla keder. Artık acısını bile hissetmiyorum. Artık neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum.

Ama... şimdi hariç.

Asher bir erkek oldu. Mükemmel bir erkek örneği, geniş göğüslü, keskin hatlı. Ağız açık, gözleri vücudumu baştan aşağı süzerken bana bakıyor. Gözlerinin düştüğü her yere sıcaklık yayılıyor, vücudum onun bakışlarına tepki veriyor. *Sıcaklık*. Bu... alışılmadık bir duygu. Uzun zamandır çok soğuk hissettiğim için, üzerimi saran sıcaklığı hissetmek neredeyse acı veriyor.

Asher uzun boylu, geniş ve güçlü omuzlu. Tanıdığım çoğu saray mensubundan daha kaslı, ama bir savaşıyı andıran bir zayıflığı var.

Beni ikiye bölebilir, diye düşünüyorum, ama bu hoş olmayan bir düşünce değil. Derin kahverengi gözleri nihayet benimkilerle tekrar buluştuğunda, heyecan içimi kaplıyor.

"Pen," diye fısıldıyor, sesi boğuk ve özlem dolu.

Midem titriyor. Sesinde benimkine benzeyen bir ihtiyaç *hissediyorum*. Gözlerinde yalnızlığı görüyorum. Açlığı. Son birkaç on yılı düşmanca bir dünyayla savaşarak mı geçirdi? Benim gibi hayatın zorluklarıyla mı boğuştu? Eskiden olduğu kişinin kabuğu gibi hissediyor mu, kalbi bir buz bloğu içinde donmuş gibi?

Bana *Majesteleri diye* hitap etmiyor, bu hoşuma gidiyor. Ben onun için hala Pen'im. Hala onu çatıya gül çalıları taşımaya ikna eden küçük kızım. Akşamları ateşböcekleri yakalamak için onu yatılı okulun çimlerinde sürükleyen kızım. Aysız bir gecede okul duvarlarını tırmanarak onu başını belaya sokan kızım.

Onunla tekrar başımı belaya sokmak istiyorum. *Hissetmek* istiyorum.

Ama artık ben bir kraliçeyim, gözlerinde yaramazlık olan küçük bir kız değilim. Yine de, Asher bana o aç gözlerle baktığında, eskisi gibi bir kız olmak istiyorum. Vücudum buz tabakasının altında isyan ediyor ve kendimi kontrol altında tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ayaklarım, sanki onun varlığının çekimine karşı koyamıyormuş gibi, ona doğru bir adım atıyor. Kendimi durduruyorum, omuzlarımı geriye atıp çenemi aşağı indiriyorum. "Merhaba, Asher."

Adının sesi kalbini bir an durdurmuş gibi, derin bir nefes alır. Adını söylemek hem tanıdık hem de yabancı gelir. Dilim adını telaffuz ederken bu hareketi seviyor gibi, ama vücudum onu yüksek sesle söylemenin hissini henüz tam olarak kavrayamamış gibi. Kalbim daha hızlı atmaya çalışıyor, ama o kadar uzun süredir ölü ki acıtıyor. Nabzımın baskısı altında kaburgalarım gıcırıyor ve bükülüyor. Vücudumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak yutkunuyorum.

Artık bir hükümdarım. Nord Kraliçesi. Asher'ın parmaklarını parmaklarımla tutan ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek nasıl olur diye merak eden küçük bir kız değilim.

Asher parmağına bakar, parmağında hala küçük bir kan izi akmaktadır. Parmağını dudaklarına götürür ve ben, dilinin kanlı parmak ucunu yaladığını hayranlıkla izlerim. Mükemmel erkek dudakları, parmağının ucunu sarar. Onu öpmek istiyorum. Çaresizce. Bu düşünce aniden aklıma gelir ve o dudakları dudaklarımla hissetme ihtiyacı beni ele geçirir, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Kalbim, yıllar önce inşa ettiğim bir kafesten kurtulmaya çalışır gibi çarpıyor. Elimi göğsüme götürüyorum ve Asher'ın hareketimi takip etmesini izliyorum. Gözleri koyu kahverengi, neredeyse siyah. Bakışları benimkilerle her buluştuğunda, kendimi yine yatılı okulun çatısında hissediyorum.

Gözlerimi kırıştıtararak başka yere bakıyorum. Bakışları bir saldırı gibi. Neden gözleri vücudumu böyle yakıyor? Neden geride bıraktığım o küçük çocuk umurumda?

"Artık bir kraliçesin," diyor Asher, okunması imkansız gözleri dudaklarıma düşüyor. Bana öyle bakmamalı. *Kimse* bana öyle bakmamalı.

Kraliçe diyor ama kastettiği *kadın*. Bakışları omuzlarıma, köprücük kemiğime, göğüslerime kayıyor. Onun bakışları altında her şey hassaslaşıyor. Kumaşın her bir dikişi pürüzlü geliyor. O, belimi ve elbisenin dalgalı kumaşını incelerken kalbim çarpıyor. Bana bakmamalı. Ben de buna izin vermemeliyim.

Ben kadın değilim. Dul değilim. Eş değilim. Ben *kraliçeyim*.

Ne daha fazlası, ne daha azı. Krallığıma hizmet etmek için hayatımı feda ettim. Yedi yıl önce, kocam öldüğünde geleceğimi feda ettim. Bir varis sahibi olma arzumdan vazgeçtim. Görevim dışında her şeyden vazgeçtim.

Asher'ın bana tekrar bir şeyler hissettirme hakkı yok. Bana bir hükümdardan fazlasıymışım gibi bakma hakkı yok. Beni isteme, bu açgözlü arzuyu uyandırma hakkı yok.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Uzun zamandır kraliçe oldum."

Ayaklarım beni dinlemiyor. Ondan uzaklaşmam gerekirken, kaybettığım ya da geride bıraktığım her şeyi bana hatırlatmasına izin vermemeliyim, ama kendimi ona bir adım daha yaklaşıırken buluyorum. Sanki başka birini izliyormuş gibi, elim yükseliyor ve parmaklarım onun çenesine dokunuyor.

Yara izli yanağının pürüzlü ama pürüzsüz cildi dokunulduğunda sıcak geliyor. Yanık izinin kenarı yanağının yan tarafına doğru uzanıyor ve boynunun bir tarafını tamamen kaplıyor. Asher bir an için gözlerini kapatıyor ve parmak uçlarım bozuk cildi okşarken bir iç çekiyor.

O kadar... kusursuzca *kusurlu* ki. O vücudundaki yaraları sergilerken, ben kendiminkileri saklıyorum. O cesur, benden çok daha cesur. Gözlerim her bir özelliğini geziyor, pürüzsüz yara dokusunun kenarını hissediyorum, sakalları parmağımı gıdıklamaya başlıyor. Hatırladığım çocuk, artık tanıyamadığım bir adam haline gelmiş, ama nedense onu sanki sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ve bu yara izi de benim için yeni.

"Yurtta çıkan yangını duydum," diyorum yumuşak bir sesle. "Üzgünüm."

Asher'ın gözleri tekrar açılır ve yüzünü uzaklaştırır. Yanaklarım yanar. Elimi indirip ondan uzaklaşıyorum. Ona öyle dokunmamalıydım.

Boğazını temizler ve başını sallar. "Çok uzun zaman önceydi."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, içindeki acı benim bastırdığım ıstırapı uyandırır. Acısı o kadar saf ki, kalbimi açıp ona göstermek istiyorum: *Bak, ben de acı çektim.*

Kendi acımı gömmek için çok uğraştım, o zengin kahverengi gözlerin bedenimde yeni yaralar açmasına izin veremem.

"Güller bana hep seni hatırlatır," diyor Asher boğuk bir sesle.

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin uyandırdığı heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum. Kafamı sallıyorum. "Uzun zamandır gül görmedim."

Sonra Asher beni şaşırtır. Bana elini uzatır, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Benimle yürü," der. "Nasıl olduğunu anlat bana."

Aklımdaki her düşünce bana uzaklaşmamı haykırıyor. Kafamı sallamaya, ayrılmaya, bu yakışıklı adama sırtımı dönüp buzdan yapılmış kaleme çekilmeye çalışıyorum.

Ama içimde derin bir yerde lezzetli bir sıcaklık hissediyorum ve parmaklarımı onun dirseğinin kıvrımına kaydırıyorum. Yanına düştüğümde, kokusunu içime çekiyorum.

Sert. Baharatlı. *Erkeksi.*

Başım dönüyor. Bir saniye için gözlerimi kapatıyorum ve tüm duyularıyla Asher Gerhard'ın güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Ondan yayılan güç. İçimi kaplayan arzu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyor boğuk sesiyle, sesi damarlarımdan titreme geçiyor.

"Ben de." Ona baktığımda, gözleri üzerimde. Beni içime çekiyor. Sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi bana bakıyor ve her şeyin yok olmasını hiç umursamıyor.

"İyi görünüyorsun, Pen." Dudakları kıvrıldı.

Yıllardır kimse bana böyle bir şey söylememişti. Çok rahat. Kolay. "*Majesteleri*" ya da "*dilediğiniz gibi*" ya da "*bu elbise basının gözünde uygun olacaktır*" gibi sözler yoktu.

Karmaşık arzularla dolu sıradan bir iltifat. Gözlerimi kırıştıtararak Asher'a bakıp onun da bu ateşi hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyorum. O kadar kopuk, o kadar soğuk muydum ki, basit bir iltifat dünyamın dönüyor gibi hissettiriyor?

Asher'ın gülümsemesi genişledi. "Bana inanmıyor musun?"

"Her gün yeni kırışıklıklar oluşuyor," diyorum. "Geçen hafta iki tane gri saç buldum. O kadar iyi göründüğümü sanmıyorum."

Asher, sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. Kolunun kıvrımına elimi koydu, sanki benim gerçek olduğumdan emin olmak istercesine. Parmakları nasırlıydı, ama pürüzlülüğü omurgamdan başka bir titreme geçirdi. Ayaklarımız bizi gül bahçesine taşıırken, çiçeklerin tatlı kokusunu, onun kokusuyla karışık olarak içime çektim.

Bir an için, o mutlu küçük kız oluyorum. Çatıda, okul bahçesinde bulduğum güzel bir yaprağı Asher'a gösteriyorum. Ailemden postayla gelen kurabiye kutusunu paylaşıyorum. Onun yaptığı komik suratlara gülüyorum.

Mutluyum.

Gül bahçesinin çevresinde sessizce dolaşıyoruz, Gabriel ve Jolie'nin düğününün yapılacağı kürsünün yanındaki kemerde duruyoruz. Sandalyeleri, çiçekleri, dalgalanan tül kumaşı görünce kalbim sıkışıyor.

Tereddüt ettiğimi gören Asher, elimi sıkıyor. "Tanıdığın dünya kasvetliken mutluymuş gibi davranmak zor, değil mi?"

Onun bakışlarıyla, beni anladığını biliyorum. Kocamın öldüğünü duymuş olmalı. Çocuklarım olmadığını görmüş olmalı.

Kimsenin daha önce anlamadığı kadar benim acımı anlıyor ve ben tek kelime bile etmeden.

Asher'la burada dururken, bir şekilde beni tanıyan birini bulmuşum gibi hissediyorum.

Ve bu tehlikeli. Bu, politikayı önemsiz hale getiriyor. Roston'daki madenleri veya krallığı sömürmek isteyen zengin işadamlarını umursamamamı sağlıyor. Asher'ın gözlerindeki tehlike ve tenimin tenine değen sıcaklığı dışında hiçbir şeyi umursamamamı sağlıyor.

Uzaklaşmam gerek, ama bunu yapmayacağımı zaten biliyorum.

DÖRT ASHER

PRENS GABRIEL'İN düğünü, eğer bu tür şeyleri seviyorsanız, güzeldi sanırım. Düğünün çoğunu Penelope'nin ensesine bakarak geçirdim. Sarışın saçlarının karmaşık kıvrımları, dakikalarca dikkatimi çekti. O hareket ederken güneş saçlarına vuruyor, zarifçe başını eğip boynunu ortaya çıkardığında, omurgasındaki her bir omurun inci gibi parıldayan sütunları görünüyor. Her santimi büyüleyici. Parmaklarımı sırtında gezdirmek ve ensesine doğru kaydırmak istiyorum. Saçlarını açtığında nasıl görünüyor? Omuzlarına döküldüğünde ve güzel yüzünü çerçevelediğinde?

O ön sıralarda oturuyor — bir kraliçeye yakışır bir yer.

Benim koltuğum ise arka sırada. Çocukluk arkadaşım ve zengin bir iş adamı olabilirim, ama asilzade değilim. Tıpkı yatılı okulda olduğu gibi. Ailem beni oraya gönderecek kadar zengindi, ama babamın serveti kendi çabalarıyla kazanılmıştı. Diğer çocuklardan her zaman bir basamak aşağıdaydım. Soyadımı alaycı bir şekilde telaffuz etmelerinden bunu anlıyordum. Birinin unvanını veya aile geçmişini bilmediğimde benimle nasıl dalga geçtiklerini. Polo oynamadığımı söylediğimde nasıl güldüklerini.

Penelope hariç. Beni eşi olarak gören küçük kraliçe.

Gelin ve damat koridordan geri dönerken, Gabriel elini Lady Jolie'nin karnına koyar ve dünyadaki en mutlu adam gibi görünür. Kızı Flora, elini Jolie'nin eline koyar ve sevinçten uçan aile birlikte kaleye doğru yürür. Bakışlarım, yüzü tamamen hareketsiz olan Penelope'ye kayar. Yüzünde beliren acı ifadesini ve bunun ne kadar çabuk pürüzsüz bir maskenin arkasına kaybolduğunu fark eden tek kişi benim. Bu maskenin, yıllar boyunca mükemmelleştirdiği bir maske olduğunu anlayabiliyorum. Sık sık taktığı bir maske.

Kalabalığın içinden geçip onun yanına gitmem uzun sürmüyor. Gabriel ve Jolie konuklarını selamlarken, bir başka kokteyl saati başlıyor. Gabriel doğrudan ikimizin yanına geliyor ve beni kocaman bir kucaklamayla sarıyor.

"Gerhard," diyor, çekilirken. Elleri omuzlarımda, gözlerinde saf bir sevinç parılıyor.

"Majesteleri."

"Oh, kes sesini." Gülüyor. "ocukken bana Gabe dışında başka bir isimle hitap etmeyi reddediordun, şimdi de bunun değişeeğini sanmıyorum. Gel, karımla tanış." Işıl ışıl gülümseyen gelinim bana başını sallayarak elini uzatıyor. Gabriel'e bakıyor, bir eli karnında, gülümsemekten kendini alamıyor.

Onların aşkı mide bulandırıcı. Yanımda Penelope gerginleşir. Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirir ve ifte tebriklerini sunar, eski bir arkadaşa değil, bir kraliçeye yakışır klişelerle konuşur.

Birkaç saniye içinde Gabe başka bir misafirin yanına götürülür ve Pen ile ben yalnız kalırız. Kaşlarımla alnıma doğru yükselir. "İyi misin?"

Penelope yutkunarak başını sallar. "İyiyim. Sadece... düğünler, bilirsin ya? Bütün o... mutluluk." Gülümser ve başını sallar. "zgnm. Debbie Downer."

"Asla zr dileme. Ben de düğünlerin işkence olduğunu düşünüyorum ve mümkün olduğunca çabuk ayrılmayı planlıyorum."

Penelope'nin omuzları gevşer ve buz mavisi gözlerini bana doğru çevirir. Karnımda bir sıcaklık hissedirim ve Penelope'nin kulağına eğilip parfümünün tatlı kokusunu içime çekerim. "Buradan gidelim," diye fısıldarım.

Gözleri büyür. "Nereye gideceğiz?"

"Bu sarayın seninkine kıyasla nasıl olduğunu görelim."

Penelope gözlerini devirdi, ama dudakları gülümsemeye başladı. "Hadi, Pen," diye fısıldadım. "Eski günlerdeki gibi."

Soluk mavi gözlerinde bir ışık parlar ve midemde bir sıcaklık hissedirim. Elini koluma koyar ve onu çadırın çevresinde gezdirmeme izin verir. Yürürken kalbim deli gibi çarpar, ama

tüm soğukkanlılığımlı toplayıp nefesimi düzenli ve adımlarımı ölçülü tutmak için kullanıyorum.

Gözümün ucuyla Reginald Donovan'ın bir yudumda bir kadeh şampanyayı içtiğini görüyorum. Şimdi ondan bilgi almaya çalışmak için mükemmel bir zaman. Sarhoş ve etrafındaki tüm güzel kadınlar tarafından dikkati dağılmış durumda, bu da onun savunmasız olduğu anlamına geliyor.

Başka bir gün olsaydı, yanına gidip, ne planladığını ve Gerhard Corporation'ın onun zavallı şirketini satın almasından neden korkmadığını öğrenmek için doğru soruları sorardım. Kulağına fısıldayarak onu korkutur ve bu birleşmenin hoşuna gitse de gitmese de gerçekleşeceğini bilmesini sağlardım. Ne planladığı önemli değil.

Ama şimdi? Nord Kraliçesi koluma asılmış ve vücudumda yeni bir sıcaklık hissedilirken?

Donovan bekleyebilir.

Pen ve ben, gül bahçesinin arkasındaki kalenin yan tarafında yürüyoruz. O, omuzumuzun üzerinden bakıyor.

"Gittiğimizi fark eden oldu mu?" Umurumda değil.

"Muhtemelen." O gülüyor, sesi kalbimi çarptırıyor. Ona bakınca, yüzündeki gülüşün sonunu yakalıyorum. Parlak, açık ve o kadar güzel ki göğsüm ağrıyor. Onu tekrar güldürmek istiyorum, her zaman, her gün.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirip hızımı artırıyorum. O kıkırdıyor, benimle birlikte koşuyor ve sonra durmamı söylüyor. Topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğildiğini izliyorum, bana gülümsüyor. Gözlerinde yaramazlık parlıyor ve kalbim yine bir kez daha sızlıyor.

"İşkence aletleri," diye homurdanıyor. "Topuklu ayakkabılar, hükümdar olmanın en sevmediğim yanı."

"Daha eğlenceli işkence aletleri aklıma geliyor." Bu sözler ağzımdan çıkıyor ve Penelope'nin geri çekileceğini bekliyorum. Ama onun gözleri kararır ve bakışları ağzıma düşer. "Asher Gerhard," diye azarlar ve damarlarımdan kanın kaynamasına neden olur. "Sen, yatılı okuldan hatırladığım çocuk değilsin."

Adımın dudaklarından çıkmasının bana ne yaptığını biliyor mu acaba? Ne yapmak istememe neden olduğunu? Dili dışarı çıkıp alt dudağını takip hareketini hasta

büyüleyici. Nabzım hızlanıyor ve Penelope'nin ağzının ne kadar mükemmel şekilli olduğu dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Her zaman öyleydi.

Ayakkabılarını bir elinde tutan Pen bana gülümser ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. Onun tenine dokunduğum yerde cildimden bir sıcaklık dalgası geçer ve daha fazlasını isterim. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Onun her şeyini. Bana vereceği her şeyi, sonra da daha fazlasını.

Etrafa bakıyorum ve kimseyi görmeyince yan kapıya doğru aceleyle yöneliyorum. Kapının açık olduğunu görünce sırtarak içeri sızıyoruz. Burası çıplak taş duvarlı, karanlık ve dar bir koridor.

"Hizmetçi girişi," diye fısıldarım. Vücudumu lezzetli bir heyecan sarar ve sanki çok, çok yanlışı bir şey yapıyormuşuz gibi hissedirim. Elbette kimse bize soru sormaz, ama Penelope ile burada olmak... göğüs kafesimi içe doğru sıkıştırır.

Penelope başını sallar, gözleri daha önce olmayan bir ışıkla parlar. Dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılır ve göğsümden bir şimşek geçer. Yine on iki yaşındayım, en iyi arkadaşım ve suç ortağımla birlikte yatılı okulun sıkıcı hayatından kaçıyorum.

Bu, şirket avlamaktan daha iyi. Reggie Donovan gibi adamlarla konuşmaktan daha iyi. Babamın ayaklarının dibine, resmi olarak satın alınmaya hazır başka bir yaralı şirketi bıraktığımda gözlerinde gördüğüm memnuniyetten daha iyi.

Penelope ile birlikte olmak bunların hepsinden daha iyi, çünkü o benim kanımı damarlarımdan sıcakça akıtıyor. Yıllardır ilk kez kendimi canlı hissediyorum. On yıllardır. Yatılı okulda birlikte olduğumuz, çatıda saklanıp herkesten uzak saatler geçirdiğimiz zamandan beri ilk kez.

Koridorda parmak uçlarımızda yürürken, köşeden sesler duyunca terk edilmiş bir odaya gireriz. Kapıyı kapatıp kulağımı kapıya dayarım ve seslerin geçmesini dinlerim. Kapının kilidini olabildiğince sessizce çeviririm ve kulağımı pürüzlü ahşap panele dayayarak hafif *bir klik sesini* dinlerim. Penelope kıkırdarak bana ateşli gözlerle bakarken, personel üyeleri koridorda aceleyle geçerler.

Daha fazla ses yaklaşıyor ve Penelope yine gülüyor. Elini ağzına kapatıyor, gözleri parlıyor.

"Şşş," diyorum, parmağımı kaldırarak ama onun gülmesini hiç kesmesini istemiyorum. "Bizi duyacaklar."

Sesler daha da yükselir ve kapının hemen önünde durur. Kapıların açıldığını ve tabakların ve çatal bıçakların tıkırdadığını duyarız. Gözlerim büyür. "Yemek servisi için hazırlanıyorlar. Mutfağın yakınında olmalıyız."

"Geri dönelim mi?"

"İster misin?"

Penelope alt dudağını ısıyor ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Odanın loş ışığında, düşmüş bir melek gibi görünüyor. Güzel ve tehlikeli, sanki bir bakışıyla beni paramparça edebilirmiş gibi. Ben... ben de öyle olmasını istiyorum. Güneş ışığı tül perdelerden süzülürken elbisesi parıltıyor ve yüzü şeytani bir ışıkla parlıyor.

"Yine çocuk gibi hissediyorum," diyor, başını sallayarak. "Eskiden sürekli böyle şeyler yapardık."

"Şimdi dışarı çıkarsak, tüm personel bizi görecektir. Hakkımızda dedikodular yayılmasını ister misin?"

Pen gözlerini devirir. "En az bir kişi bizi uzaklaştırırken görmüştür. Akşam yemeğini kaçırırsak, dedikodular yine de yayılacaktır." Kapıya bakar, ama çıkmak için hiçbir hareket yapmaz.

Odaya dönüp bakar ve ben de sonunda gözlerimi Penelope'den ayırıp, kullanılmaz hale gelmiş bir ortak alanda olduğumuzu fark ederim. Personel burayı dinlenme odası olarak kullanıyor olmalı. Duvarlar boyunca sarkık, yıpranmış kanepeler dizilmiş, köşeye yaslanmış bir kitaplıkta tozlu eski kitaplar yığılmış. Köşedeki sallanan masanın üzerinde bir televizyon duruyor, üst paneli kalın bir toz tabakasıyla kaplı. Penelope, zarif elbisesi ve mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla buraya hiç uymuyor.

Çıplak ayaklarıyla odanın ortasındaki halının üzerine basar ve yavaşça döner. Onu içime çekerim, yüzünün ve vücudunun her bir açısını hafızama kazırım. Mobilyalara, duvarlara, tozlu panjurlar ve ince perdelerle kaplı küçük pencereye bakar. Sonra gözlerini bana çevirir.

Kapının diğer tarafında, biri müzik setini açar. Müzik çalmaya başlar ve mutfak personeli bir çığlık atar.

Penelope gülümser. "En azından personel eğleniyor."

"Sen eğlenmiyor musun?"

"Düşündüğümde çok daha fazla eğleniyorum." Elini bana doğru uzatıyor ve kendimi odanın ortasında onunla buluşmak için yürürken buluyorum. Elini omzuma koyuyor, kolumu tutup beline doluyor. "Benimle dans et."

"Bu tam olarak slow dans müziği sayılmaz."

"Şşş, Asher. Sessiz ol ve bir kez olsun kendimi hükümdar değil, kadın gibi hissetmeme izin ver. Burada kimse beni izlemiyor."

Kalbim çarpıyor. Kalbimin göğsümde atışını hissedebiliyor mu acaba? Kolumu beline doluyorum, diğer elimle kolunu okşuyorum. Parmaklarımı Penelope'nin beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

O bana mükemmel uyuyor. Vücudu sanki benim için yaratılmış gibi benimkine yapışıyor. Başını göğsüme yaslıyor, tam da vücudumun en kötü yaralı kısmının olduğu yere. Neyse ki gömlek giyiyorum. Bir an için kaskatı kesiliyorum, sonra gözlerimi kapatıp yanağımı onun başına yaslıyorum.

Yıllardır kimse vücudumu görmedi. En son bir kadına çıplak tenimi gösterdiğimde, yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi ve bana olan arzusu bir anda buharlaştı.

Penelope'nin bana öyle bakmasını istemiyorum. Ne şimdi, ne de gelecekte. Bu güzel kıyafetlerin altında yatan canavarı görmesini istemiyorum. Onu sıkıca sarıp, nefesinin boynumu okşadığını hissederek, bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onu kollarımda tutmayı ne kadar sevdiysem de, bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Çirkin tenime bir kez baksın, gözlerindeki ışık sönecektir. Bunu görebileceğimi sanmıyorum.

Bunca yıl geçmesine rağmen. Tüm cesaretim ve sertliğime rağmen, Penelope'nin gök mavisi gözleriyle bana tiksintiyle bakması düşüncesi midemi bulandırıyor.

Penelope elini elimden çekip, iki kolunu boynuma doladı. Gözlerimin içine bakan Nord Kraliçesi, okulda tanıdığım Penelope'ye benziyordu, hayal edebileceğim en güzel kadın haline gelmişti. Karşılaştığım her insanın en iyi özelliklerini alıp tek bir bedene koysaydım, o kadın tam burada, gözlerinde tehlike dans ederken, yabancı bir kalenin kullanılmayan ortak salonunda hafifçe sallanıyor olurdu.

Aramızda bir bağ var. Söylenmemiş bir anlayış. Daha önce hiç hissetmediğim bir yakınlık. O beni *tanıyor*. Beni çocukluğumdan beri tanıyor ve şimdi bir şekilde daha da iyi tanıyor. Çenemdeki yara izinin kenarına dokunduğu yerde, çoğu insanın *bakmaya* bile korktuğu yerde, cildim hala karıncalanıyor.

Ellerimi beline doluyorum ve sırtının alt kısmını kaplayan elbisesinin dantelli desenlerini izliyorum. Penelope'nin kırıltıları dokunuşla kapanıyor, yüzü yumuşarken dudakları açılıyor.

Acaba onu böyle gören var mıdır? Başka bir erkekle rahatlamasına izin vermiş miydi?

Cevabı zaten bildiğim halde belini daha sıkı kavradım. Hayır, göstermedi. Tozlu, lekeli kanepeler ve yıpranmış kitaplardan başka bir şeyin olmadığı bu loş dinlenme odasında, bana özel bir şey gösterdiğini biliyorum.

Ve ben de ona aynı şeyi gösteriyorum. Ben acımasız bir iş adamı değilim. İnsanların gözlerini kaçırmamasına neden olan grotesk yanık adam değilim.

Burada, ben sadece bir erkeğim ve o da sadece bir kadın. "Penelope," diye inliyorum.

Bana yaslanarak yumuşak bir iç çekişle, "Adımı söyleme şeklinizi seviyorum," diye fısıldadı.

"Nasıl söylüyorsunuz?"

Pen buz mavisi gözlerini açıp bana bakar. "Beni tanıdığın gibi gibi."

Vücudum ısınırken odanın ortasında sallanıyoruz. Kan bacaklarımın arasında akıyor ve onun benim heyecanımı hissedebildiğini biliyorum. Bana daha sıkı sarılır, göğüsleri göğsüme yapışır. Ellerimi aşağıya kaydırırım, Penelope kalçalarını bana doğru sürerken ellerimi onun kalçalarının üzerine koyarım.

Bir sınırı aşıyoruz. Gözlerimizi açık tutarak, bu sınırı yaklaşmamamız gerektiğini bilerek.

Ama umurumda mı?

Penelope'nin gözlerine bakarak iç çekiyorum. "Belki de geri dönmeliyiz."

Pen başını sallar, kaşları çatılır. "İstemiyorum istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Derin bir nefes alır. Alt dudağını ısırır. Yavaşça gözlerini kırpar.
Sonra, "Seni."

BEŞ PENELOPE

Yedi yıldır seks yapmadım ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu beni hiç rahatsız etmedi...

...şimdiye kadar.

Arzu, kocamanın yanında soğuk, karanlık toprağa gömdüğüm bir şeydi. Kadınlığım, kilitleyip varlığını unuttuğum bir şeydi. Kendimi - zihnimi, bedenimi, ruhumu - krallığıma adadım.

Ama Asher, ah, Asher. Bana bir balyoz gibi vuran arzumu bastıramıyorum. Dokunduğum her şey sert, kaslı bir adam. Ellerim Asher'ın omuzlarını okşuyor, kaslarının yuvarlaklaştığı ve sert pazılara dönüştüğü yeri hissediyorum. Kolları beni sıkıca sarıyor, sert göğsü yumuşak vücuduma bastırıyor.

Onu istiyorum. Çaresizce. Vahşice. Daha önce hiç kimseyi istemediğim gibi.

Hissetmek istiyorum. Yıllardır ilk kez, uyluğumun üzerinde bir avuç içinin okşamasını hissetmek istiyorum. Bacaklarımdan arasında kalın ve sert bir şeyin gömülmesini istiyorum. Parmaklarını saçlarıma dolayarak çekmesini ve kulağıma müstehcen sözler fısıldamasını istiyorum.

Ben Nord Kraliçesi Penelope değilim, sadece bir erkeğin kollarında bir kadınam.

Asher'ın gözleri kararır, göz kapakları aşağıya doğru sarkar. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Pen?"

"Hayır, ama bunun önemi var mı?"

Nefesini verip alnını alnıma yaslar. Elleri kalçamı kavrar, beni kendine çeker. Sertliği karnıma baskı yapar ve arzu içimi sıcak bir alev gibi sarar. Yanaklarım yanıyor. Ellerim açgözlülükle kollarını, omuzlarını kavrar, boynuna sarılır.

Onunla sevişmesi için yalvarmak istemiyorum, ama gerekirse yaparım. Çaresizliğim o kadar derin. Susuzluğum o kadar şiddetli ki.

Onun dokunuşuna ihtiyacım var. Öpücüğüne. Hayatım o kadar uzun süredir çorak, sevgisiz bir boşluk ki, başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana sadece biraz zevk tattırmasına ihtiyacım var.

Sadece bu seferlik teslim olmak o kadar yanlış mı olur? En azından bedenimi ona teslim etsem pişman olur muyum? Bunun bir anlamı olmak zorunda değil.

Asher beni yalvartmıyor. Bir elini kalçama koyarken, diğer eliyle omurgamı okşuyor ve enleme dolanıyor. Beni geri çekiyor, gözleriyle beni yiyip bitiriyor. Benimki kadar şiddetli bir özlemle bana bakıyor.

Onun önünde çıplakım. Ruhum parçalanmış durumda ve içimde sakladığım her şeyi ona göstermek istiyorum. Onu bir tabakta sunmak ve beni iyileştirmesine, bana sarılmasına, beni sevmesine izin vermek istiyorum. Arzum arttıkça karnımın altında bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Kumaşın her bir dikişi hassas. Göğüslerim onun göğsüne ağır geliyor, dokunuşunu arzuluyor. Ağzını.

Sonra Asher içini çekiyor, eğiliyor ve beni öpüyor. Ön hazırlık yok. Soru yok. Yalvarmama hiç gerek yok. Ne istediğimi, neye *ihtiyacım* olduğunu görüyor ve tek kelime etmeden bana veriyor. Dudakları yumuşak ama iddialı ve ben ona, öpücüğüne, kendi ateşli ihtiyacımdan vazgeçiyorum. Öpücüğü tehlikeli gibi, dudaklarımı dudakları arasına alıyor ve dilini ağzıma sokuyor. Ona karşı inliyorum, ellerinin beni sıkıca tutmasını seviyorum.

Daha önce yaşadığım hiçbir öpücük gibi olmayan Asher'ın dudakları beni başka bir yere, başka bir dünyaya götürüyor. Arzunun erimiş metal gibi damarlarımda dolaşmasına izin verebileceğim, onun bedenime, dudaklarıma, kalbime sahip çıkmasına izin verebileceğim bir dünyaya. *Sahip çıkmak*. Onun öpücüğü bunu yapıyor. Beni sahipleniyor, talepkar ve tavizsiz. Dudaklarımı açarak beni kışkırtıyor ve kaçırdıklarımı gösteriyor. Beni *hissettiriyor*.

Kalçalarımı ona doğru salladıkça midemdeki ateş aşağıya doğru yayılıyor. Onu daha sert öperken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. *Daha fazla*. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ellerimi omuzlarına, göğsüne kaydırıyorum, gömleğinin kumaşına kıvrılıyorum. Keşke giymeseydi. Elimi boynuna kaydırıp başının arkasını kavriyorum, onu daha derin bir öpücük için kendime çekiyorum.

Aç. O kadar uygunsuz ki, tüm vücudumu ateşliyor. İç çamaşırım, heyecanımla ıslanmış vücuduma yapışıyor. Asher'ın penisi bana sertçe bastırıldığında, her seferinde başka bir sıcaklık dalgası uyluklarıma çarpıyor.

Asher, ihtiyacımı hissederek, düşük bir homurtu çıkarır. Oh, bu sesin bana yaptığı şey, çok uygunsuz. Soğuk, kalpsiz bir kraliçe olarak yaşadığım hayatla tamamen çelişiyor. Asher'ın homurtusu saf ateş. Saf sıcaklık, arzu ve şehvet, göğsünden geçip benim göğsüme ulaşıyor. Ellerini uyluklarıma indirip elbisenin kumaşını tırmalayarak kalçalarımın üstüne kadar kaldırıyor. Avuç içleri çıplak tenime değdiğinde, inilti çıkarırım.

En son ne zaman biri bana dokundu, gerçekten dokundu? En son ne zaman bir avuç içi kıcımlı okşadı, sıkıca kavradı, beni kendine çekti?

Onun dokunuşu sihir gibi. Cildim avucunda kıvılcımlar saçıyor, içim sıkışıyor ve kim olduğumu unutuyorum. Nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini unutuyorum. Kraliçe kim? Önemli olan tek şey ben, Asher ve yalnız kalmamızı sağlayan kilitli kapı.

"Sen mükemmelsin, Pen," diyor Asher, iki eliyle kalçalarımı kavrayıp ayırırken. Nefesim kesiliyor. Cildimdeki serin hava, damarlarımda dolaşan ateşi daha da artırıyor.

Başım dönüyor. Nefesim kesiliyor. Dudaklarım onun dudaklarını buluyor ve onu açgözlülükle öpüyorum.

Buna çok ihtiyacım var ve bunun eksik olduğunu bile bilmiyordum. Onun beni becermesine ihtiyacım var. Bana bir kadın gibi davranmasına. Beni alıp hayatta olmanın ne demek olduğunu göstermesine.

İhtiyacım var.

Bunu hafife almıyorum. Onun öpücüğünü tatmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum.

Onun sikini hissetmezsem.

Asher dudaklarını boynuma indirir ve omzuma kadar öpücükler bırakır. Eli göğsümün üstünde durur ve elbisenin yakasını okşar. Ona her şeyimi vermek istiyorum. Kendimi ona açmak ve ona gerçek olduğumu göstermek istiyorum. Ben bir kadınam. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Asher yine homurdanıyor, bu sefer sözsüz. Dişlerinin boynumu nazikçe ısırdığını hissediyorum ve başımı geriye yaslıyorum. Uzayda süzülüyor gibi hissediyorum, tek dayanağım Asher'ın vücudu. Kollarını belime doluyor. Güçlü bacaklarını benimkilere dayıyor.

"Seni istiyorum." Sesim, neredeyse tanıyamayacağım kadar kısık çıkıyor. Asher'dan uzaklaşıp gözlerine bakıyorum. "Seni istiyorum, Asher."

Koyu renkli gözleri bana bakıyor, her bir özelliğinde arzu belirgin. Başını sallıyor, ellerini uyluklarıma kaydırıyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve beni kanepelerden birine taşımasına izin veriyorum. Orada, onun kadar sert görünen bir erkekten beklediğimden daha nazik bir şekilde beni yastıkların üzerine yatırıyor. Eli elbiseni yukarı kaydırıyor ve mahvolmuş iç çamaşırımı buluyor, tek hareketle onu çıkarıyor.

Asher üzerime eğilip beni sertçe öper. Bu öpücük iz bırakacak kadar sert ve sırtım kavislenir. Evet, bunu istiyorum. Sert, hızlı, kirli ve *hemen* istiyorum. Çaresizce. Beni yutmasını istiyorum. Onun olmak nasıl bir his olduğunu bana göstermesini istiyorum. Eli uyluğumu okşuyor ve bacaklarımın arasına kayıyor, oradaki ıslaklığı hissettiğinde düşük bir inilti çıkarıyor. Parmakları, benim uyarılmamı okşarken sıcak ve kalın geliyor. Klitorisime dokunduğunda, arzu mide deliğimi deliyor.

Yedi yıl boyunca bastırılmış ihtiyaçlar. Yedi yıl boyunca bastırılmış duygular.

Yedi yıllık yalnızlık, hepsi bu anda doruğa ulaşıyor.

İçimde kalınlaşmış ve kalıcı hale gelmiş buzlar erimeye ve çatlamaya başlar. Yıllardır ilk kez damarlarımdan sıcaklık akar.

Asher iniliyor, dudaklarını çeneme, kulak mememe, boynuma indiriyor. İkimiz de inerken parmakları içime kayıyor, kalçalarım daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını almak için kıvrılıyor. Gözlerimi kapatıyorum, damarlarımda yanan ateşten başka hiçbir şey düşünemiyorum. Başparmağıyla klitorisime bir şey yapıyor ve baskı tam doğru, çok iyi, oh...

Parçalanıyorum, sırtımı kamburlaştırarak omuzlarına tutunuyorum. Orgazmım içimi parçalıyor, bacaklarım titriyor ve sırtım kamburlaşıyor. Çıglık atıyorum ama Asher elini dudaklarımdan üzerine koyuyor.

"Sessiz ol," diyor, göz kapakları aşağıya doğru sarkmış. "Dışarıdalar. Duyacaklar."

Umurumda mı? Pek değil, ama Asher'ın gözlerindeki ateş beni daha da arzulandırıyor. Ağızımı kapatan eli, arzumu daha da güçlendiriyor.

Bunu sevmemeliyim. Yabancı bir kalenin hizmetçi odalarındaki eski bir kanepede parmaklanmaktan zevk almamalıyım.

Yirmi yıl önce tanıdığım bir adamla yatmamalıyım, beni skandaldan ayıran tek şey ince bir kapı, ama tüm bu yaramazlık beni daha da tahrik ediyor.

"Prezervatifim yok," diyor Asher, gözlerinde pişmanlık var. Nefesi kısa ve hızlı, bacaklarının arasına uzandığımda, ereksiyonunun zonklayan sertliğini hissediyorum.

"Sorun değil." Başımı sallıyorum. "Hap kullanıyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, gerçi bu doğru olmasa da. Kısır olduğumu açıklamak için ne zamanım ne de enerjim var. Aklımdaki tek şey Asher. Vücudu benim vücudumun üstünde. Penisi bacaklarımın arasında.

"Ben temizim," diyor. "Yemin ederim." Başımı sallıyorum.

"Ben de."

İkimiz de nefes nefeseyiz, arzularımızdan boğuluyoruz. Gömleğinin düğmelerine uzanmaya çalışıyorum ama Asher homurdanıyor. Gözleri kararır ve bileklerimi yakalar.

"Hayır," diyor.

Gömleğini çıkarmamı istemiyor mu?

Elini sırtımın altına sokarak beni kaldırıyor ve döndürüyor, ayaklarımı kanepenin önüne koyup beni aşağı itiyor, böylece kendimi kanepenin arkasına tutunuyorum. Ayaklarımı daha da açıyor, elbiseyi tutup kalçalarımın üzerine çekiyor.

Bunu sevmemem gerekir — kığım havada kalmış halde — ama dürüst olmak gerekirse, bu beni hiç olmadığı kadar tahrik ediyor. Xavier hiç böyle değildi. Asla emir vermezdi. Talepkar değildi. Pis değildi. Benimle sevişirdi, ama bir süre sonra ben hamile kalmaya o kadar odaklanmıştım ki, onunla seks yapmak zevk için yaptığımız bir şeyden çok, bir görev ya da tıbbi bir işlem gibi geliyordu.

Bu... bu farklı. Asher sevişmek istiyor, ben de öyle.

Fermuarını duyuyorum, sonra elini kığımın üstünde hissediyorum. Parmaklarını kalçalarımın arasına kaydırıyor, kış deliğimi okşuyor ve damarlarımdan lezzetli, kirli bir titreme geçiyor.

Ben kraliçe değilim. Şu anda değil. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca da değil.

Şu anda ben bir kadını ve bunun her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliyim.

Parmakları benim açıklığıma bulur ve inleyerek içeri kayar.

"Her zaman bu kadar ıslak mısın, Pen?" Asher yine homurdanır ve bu ses beni parmaklarına doğru itekler. Daha fazlasını istiyorum. Daha derine. Onun tamamını.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Sadece seninle."

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Düzgün düşünmek zor. Beni saran açlık hissinden başka hiçbir şeyin anlamını çıkarmak zor.

Parmaklarım eski kanepenin arkasına kıvrılır, dizlerim koltuğa bastırılır. Asher'ın bacakları benim bacaklarıma baskı yapar, bir eli belimde beni sabit tutar. Elbisenin belime kadar sıyrılmış halde eğilmişken, bir hükümdar gibi görünmediğimi biliyorum. Şu anda kraliçe gibi görünmek istemiyorum. Tam olarak böyle olmasını istiyorum.

Asher'ın penisinin benim yarıkma sürtündüğünü hissettiğimde, içimden bir iç çekiyorum. Ellerini kalçalarıma koyup beni geri çekerek, tam istediği şekilde eğdiğinde, kirli, lezzetli bir titreme omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Ve sonunda, onun başını benim açıklığımda hissettiğimde, tam olarak istediğim şeyi elde etmek üzere olduğumu biliyorum.

O içime giriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Uzun, kalın ve sert. Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştım. Beni gererek vücuduma giriyor. Ona karşı çok sıkı duruyorum, girmesine direniyorum. Onun homurdandığını duyuyorum, duraklıyor, ona alışmam için bana bir saniye veriyor.

Nefes nefeseyim, içimde bir sıcaklık yayılırken kanepeye tutunuyorum. "İyi misin, Pen?" Asher'ın sesi düşük bir homurtu gibi.

Konuşmadan başımı sallıyorum. Elleri kalçalarımın derisini iz bırakıyor, parmakları etime gömülüyor.

Sonra, sonuna kadar içeri giriyor.

Yıldızlar görüyorum. Nefes nefese, inleyerek, kanepenin arkasına yaslanıyorum. Elleri belimi kavrarken, içime daha derin ve daha sert giriyor, her hareketinde inlememe neden oluyor.

"Şşş," diyor, kolunu göğsüme dolayarak. Beni yukarı çekiyor, diğer eliyle ağzımı kapatıyor. Kendimi ona teslim ediyorum. Beni istediği gibi konumlandırıyor ve bedenimi ele geçiren kötü ateşe kendimi bırakıyorum. Acımasızca giriyor ve ben kollarında tamamen güçsüzüm. Kendimi tüm bu zevke bırakıyorum, bedenimi ele geçirmesini seviyorum. Ayağını koltuğun

daha derine girmek için açılı durur. Gözlerim kapalı, ağzım kapalı, kirli, kirli bir kız gibi ona yaslanırım.

O beni tutmasaydı düşerdim. Bir eliyle hala dudaklarımı kapatırken, Asher'ın diğer eli karnımdan yukarı kayarak göğsümü avuçladı. Başparmağı sertleşmiş meme ucumu okşarken, ben onun eline karşı inleyerek içimde bir ateşin patladığını hissettim. Elini elbisenin korsesinin altına kaydırıp göğsümü yoğururken, sert ve derin bir şekilde içime girerken, erimiş bir sıcaklık damarlarımdan akıyordu.

Sırtım kavislenir, her şey gerilir ve orgazm olurum.

Bu orgazm ilkinden daha derindir. Birleştığımız yerde, onun kolları ve vücudu tarafından tamamen desteklenirken, titreyerek ısı ve basınç serbest kalır. Kendimi bırakırım. Şu anda kimse bana güvenmiyor. Alınacak zor kararlar, yürümek zorunda olduğum siyasi ip cambazlıkları, sürdürmek zorunda olduğum görünüşler yok.

Ben sadece bir kadını, bir erkeğin kollarında parçalanıyorum. Orgazmımın vücudumu sarmasına izin veriyorum, içimde tuttuğum her şeyi serbest bırakıyorum. Asher'ın penisini sıkıca sarıyorum, beni bu kadar tamamen, bu kadar mükemmel bir şekilde doldurmasını seviyorum, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi hissediyorum. Asher'ın inlemeleri gittikçe yükselirken, dalga dalga zevk beni sarıyor. O benim orgazmımı hissetmeyi seviyor. Benim iyi hissetmemi istiyor.

Sonra hissediyorum. Vücudu geriliyor. Testisleri sıkılaşıyor. Kalın, sıcak orgazm fışkırmaları bana çarpıyor, beni tohumuyla dolduruyor. Homurdanıyor, sesi o kadar lezzetli bir erkek sesi ki, içimden başka bir sıcaklık dalgası geçiyor.

Bunu yıllardır yaşamamıştım. Neredeyse on yıldır. Neyi kaçırdığımı hatırlayamayacak kadar uzun bir süre. Kanepeye düşüyoruz, birbirimize dolanmış ve hala birleşmiş halde. Dudakları boynuma yakın, nefesi sert nefeslerle geliyor.

"Kalem," diye nefes nefese söylüyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. Bunun özel bir şey olduğunu biliyorum. Sadece seksten daha derin bir şeydi. Sadece bedenimden daha fazlasını serbest bırakmak gibiydi. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ve nasıl ihtiyacım olduğunu anlayan birini bulmuşum gibi hissettim ve o da bunu bana vermekte tereddüt etmedi.

Asher'dan uzaklaşıyorum, elbisemi düzeltiyorum ve kanepeye uzanıyorum. Eli uyluğuma konuyor ve bana bakıyor,

dudaklarında tembel bir gülümseme belirir. Odanın loş ışığında, yüzünde mutlulukla, o kadar yakışıklı görünüyor ki, gülümsemesinin bana ne yapacağından korkuyorum. Ne kadar çabuk kalbime sızacak.

"Bugün bunun olmasını beklemiyordum," diyor, parmağını kaldırıp yanağını okşuyor. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor, her dokunuşu narin. Yumuşak.

Onun eline yaslanarak gülümsüyorum. "Ben de. Ben hiç..." Sözlerimi yarım bırakıyorum, o kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyorum. Kaybettiğim şeylerin acısını ya da onları unutmanın nasıl bir his olduğunu, bir an için bile olsa, düşünmek istemiyorum. Birkaç dakika önce olduğum kadına geri dönmek istemiyorum. Keşke bu anların tadını çıkarabilsem, bu duyguda birkaç kalp atışı daha uzun süre yüzebilsem.

Bir süre sonra Asher bana bakar. Geniş yüz hatları rahattır, önceki ihtiyatlı arzusu yoktur. Dudakları büzülür. "Nord nasıl biri?"

"Hiç gitmedin mi?" O başını salladı.

Mutlu bir şekilde iç çekip başımı salladım. "İnanılmaz bir yer. Tabii ki soğuk, ama bu mevsimde, yazın, büyüü bir yer."

"Farcliff'te bu kadar meşgul olmasaydım, ziyarete gelirdim." "Gelmelisin," diyorum.

"Keşke gelebilseydim." Üzüntülü bir gülümsemeyle.

Ben de gülümserim, ama aramızda bir mesafe vardır. Zaten gelemeyeceği için bir bahane uydurmaya başlamıştır. Meşgul olduğunu söyler. Aramızdaki durumu açıkça belirtir. Bu tek seferlik bir şeydi ve onu çok iyi anlıyorum. Kalbimi bir mızrak deler ve kendimi aptal ve garip bir şekilde utanmış hissederim, az önce olanlardan, kendimi tamamen kaptırdığımdan dolayı.

Ama Asher eğilip dudaklarını kulak mememe değdiriyor. Dokunuşu yumuşak. Samimi. Vücuduma sıcaklık yayılıyor ve düşüncelerim bir anda dağılıyor. Eli uyluğuma kayıyor ve iç bacağım boyunca yumuşak, nazik hareketler yapıyor. Onun için bacaklarımı açma isteğine direniyorum.

"Kraliçe olmak nasıl bir şey?"

Ben gülerek cevap veriyorum. "Yorucu. Nord şu anda çok fazla işsizlikle karşı karşıya ve birçok yeri kapatmak zorunda kaldık.

ağır sanayi. Bazen iyi bir karar yokmuş gibi geliyor. Ne yaparsam yapayım, birileri zarar görüyor. Şu anda bile, bu düğünde, şirketin itibarı pek iyi olmasa da, eski bir madencilik yöneticisiyle Nord'da madencilik yapma önerisini konuşmayı bekliyordum. Devlet başkanı olarak sıradan bir gün daha." Gülüyorum, ama Asher gerginleşince gülüşüm kesiliyor.

Sadece bir saniye sürer. Gözlerinde küçük bir parlama, elinin hareketinde küçük bir duraklama, sonra tereddüt kaybolur. Eğilip beni tekrar öper, sonra ayağa kalkıp kıyafetini düzeltir.

Bana bakıp göz kırptığında, o tuhaf an geçmişti, ama içimdeki tedirginlik geçmiyordu. Pantolonunun düğmelerini iliklemesini izlerken, söylememem gereken bir şey söylemişim gibi hissettim.

Asher'ın çoğunlukla kaynak ve madencilikle uğraşan bir şirkette çalıştığını biliyorum. Babası servetini bu şekilde kazanmamış mıydı? Nord'un işiyle ilgili hiçbir şey söylememeliydim.

Kraliçe olmak yerine kadın olmaya izin verdiğimde olan budur. Hatalar yaparım. Söylememem gereken şeyler söylerim. Kendimi ve krallığımı, neredeyse hiç tanımadığım insanlara açarım — çünkü sonuçta, Asher'ı neredeyse hiç tanımıyorum. Yirmi yıldır birbirimizi görmedik. Beni bir daha görmek istemediğini açıkça belirtti. Nord'un işleri hakkında konuşmamalıyım.

Ayağa kalktığımda, kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Elbisemi düzeltmeye çalışıyorum ve köşedeki televizyona doğru yürüyerek saçımı düzeltmek için onu geçici bir ayna olarak kullanıyorum. Cildimi kaplayan bir buz tabakası var ve yüzüm her zamanki gibi hareketsiz, donuk maskeye dönüşmüş. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz ve bu anın bittiğini biliyorum.

Öyle de olmalı.

Ben Pen değilim. Asher'ın yatılı okuldan arkadaşı değilim.

Ben Nord'un Kraliçesiyim ve bunu bir an olsun unutursam, hatalarımın bedelini ödemek zorunda kalacağımı biliyorum. Arkamdaki adama bakarken, hayatımın en büyük hatasını yaptığımı hissediyorum.

ALT ASHER

Penelope'den bilgi almak için onunla yatmadım. Onunla yattım çünkü... nedenini bilmiyorum. Çünkü o, içimdeki ilkel bir şeyi uyandırdı. Çünkü ona karşı hissettiğim çekiciliğe karşı koyamadım. Çünkü hayatımda ilk kez, onu kollarımda hissettiğimde kendimi *tam* hissettim.

Hiçbir şekilde, Nord'un etrafında dolaşan madencilik patronları hakkında bana bilgi vereceğini düşünmemiştim. İstemedim, bu düğüne gelmemin sebebini oluşturan bilgiyi bana verdi ve bunu öğrenmek için Donovan'ın sızlanan yüzüne yaklaşmam gerekmedi. İşimi çok, çok kolaylaştırdı.

Ama bu bilgiye göre hareket edersem, devlet sırlarını öğrenmek için onunla yattığımı mı düşünecek? Kendini kullanılmış hissedecek mi?

Normalde umurumda olmazdı. Bu değerli bilgiyi, *daha sonra kesinlikle kullanacağım şeyler* kutusuna koyardım. İyi ve dürüst bir adam olarak şirketleri başarılı bir şekilde avlayamazsınız.

Ama bu, planlarımdan rastgele bir kurbanı değil. Bu Penelope. Nord'un Kraliçesi. Yatılı okulda günlerimi mutlu eden, evine götürmeyeceği için pencere pervazına mini gül çalıları taşıyan, çatıdaki kız. Beni kendinden aşağı bir köylü gibi değil, gerçek bir insan gibi davranan kız. O, biz... şey, yaptığımız şeyi yaptıktan sonra ağzından kaçırdığı bilgiyi gerçekten kullanabilir miyim?

Penelope elini elbisesinin üzerinde gezdirerek eteğinden görünmez bir tüy parçası alıyor. Saçları çoktan yerine oturmuş. Altın rengi saçları ensesinde bir düğüm oluştururken, avuçlarını başının üzerinde gezdirerek etrafında uçuşan son birkaç saç telini yakalıyor. Yüzü stoik, ciddi ve birkaç dakika önceki mutluluk dolu halinden tamamen farklı.

En son ne zaman bir kadının kollarımda bu kadar parçalandığını gördüm? Gömleğimi yırtmak isteyen,

Yaralarımın üzerinde ellerini gezdirmekten korkmayan bir kadın? Benden zevk dışında hiçbir şey istemeden, gözlerinde açlık ile bana bakan bir kadın?

Ben... Hatırlayamıyorum. Seks benim için genellikle bir takas gibidir. Para ile değil, ama... ihtiyaçlar, sadece eylem biter bitmez hayatımdan kaybolacak biriyle orgazm takası. Fiziksel eylemden daha derin bir şey değildir.

Bu seferki farklıydı. Yine de, Penelope dik durup bana baktığında, tam bir kraliçe gibi görüldüğünde, aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, ve bu iyi yönde bir değişiklik değil. Aramızda bir mesafe var. Daha önce olmayan bir soğukluk. Bu onun için sıradan bir şey miydi? Benim hissettiğim bağı o hissetmedi mi?

Başını salladı. "Benim için bir zevkti, Asher. Artık dönmeliyiz."

"Elbette." Dayanamayarak, onu çıkışa doğru yönlendirirken elim beline kaydı. Kapıyı açtığımda omuzlarını dikleştirdi ve çenesini eğdi. Bir hizmetçi, Nord Kraliçesi'nin personel odasından çıktığını görünce çığlık attı ve diğer tarafta tabaklar tıkırdadı.

Penelope onları görmezden gelir ve koridorda sanki orası ona aitmiş gibi yürür. Onun hakkında hiçbir şey, az önce seks yaptığımızı göstermez. Yürüyüşü, başını tutuşu, kıyafetlerinin hala bir şekilde mükemmel bir şekilde durması...

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Göğsümün ortasındaki rahatsız edici gerginliği görmezden gelerek dişlerimi sıkıyorum ve onu koridorda takip ediyorum. Benim hissettiğim kadar bitkin görünmemesi beni üzüyor mu? Utanç içimi kaplıyor, kalbimi sıkıştırıyor. Penelope'yi umursamamalıyım. Kimseyi umursamamalıyım! Neden hiçbir şey olmamış gibi davranmasına kızayım ki? Sanki az önce paylaştığımız şey hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi? Tabii ki hiçbir şey ifade etmiyordu, birinin düğününde hızlı, kirli bir seks yapmıştı. İki yalnız insan kaşınmasını gideriyordu.

Ona teşekkür edip yoluma devam etmeliyim. Buraya bilgi almaya geldim ve aldım da. Donovan'dan bahsettiğini biliyorum ve şimdi onun Nord'da büyümeyi planladığını da biliyorum.

Bu birleşmeden sıyrılma şansı yok. Mutlu olmam gerekirdi. Gün başarılı geçmişti.

Ama ağızımda kül tadı var.

Resepsiyona döndüğümüzde konuşmalar yapılıyor. Gabrieli görüyorum, kendi dünyasında kaybolmuş, kollarını gelinine dolamış.

Onun için sevindim. Eski dostumun gözlerindeki mutluluğu izlerken, acı bir gülümseme dudaklarımı aşağı doğru çekiyor. Tüm şıklıklarıyla bir araya gelen insanlara göz gezdirirken, kendimi tamamen bir yabancı gibi hissediyorum. Ben buraya ait değilim. Penelope gibi birinin kollarına ait değilim.

Düşünsene, beni gömleksiz görseydi! Beni olduğum gibi görseydi, bugün yaptığı gibi bana dokunmama izin vermezdi. Herkes gibi geri çekilirdi. Tıpkı şu anda yaptığı gibi. Penelope bana anlaşılmaz bir bakış atar, sonra kalabalığın arasına karışır. Hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşır.

Derin bir nefes alıyorum, yanımda asistanımın sesini duyunca irkiliyorum. "Herhangi bir gelişme var mı? Donovan içki içiyor. Ondan bilgi almaya başlamak için uygun bir zaman varsa, o da şimdidir." Nico kalabalığı tararken, ben Penelope'ye bakıyorum. En son yapmak istediğim şey Reggie Donovan ile konuşmak. Asistanım koyu sarı saçlarını avucuyla tararken, güneşe karşı gözlerini kısıyor. Tel çerçeveli gözlüklerini yukarı itip, bana doğru bakarak sorgulayıcı bir bakış atıyor.

Nico yıllardır benim yardımcım. O da benim kadar acımasızdır. Hırslı, çalışkan ve başarıyı hak eden biri. Beş yıl önce ofisime girip masama özgeçmişini attı ve onu işe almazsam aptal olacağımı söyledi. Gözlerindeki açlık beni ona bir şans vermeye ikna etti ve bu, gurur duyduğum birkaç karardan biriydi. Bu adam bir işkolik ve zorlu egoları benimkinden daha iyi idare ediyor. Yaptığım birçok karışıklığı düzeltti, ama bu seferkini düzelterebileceğinden emin değilim.

"Nord," diye cevaplıyorum.

Nico kaşlarını çatarak bir kaşını kaldırdı.

"Nord'a genişlemeye çalışıyor. Ne tür kaynakları çıkarmayı planladığını bilmiyorum, ama bunu öğrenmek çok da zor olmamalı."

Nico dudaklarını sıkıştırarak başını sallar, gözlerinde hayranlık parıltısı vardır. "Aferin, efendim."

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"İhtiyacınız olan bilgileri her zaman elde edersiniz," diye cevaplar, Donovan'a bir bakış atarak. Gözleri kısılır ve sabahleyin Donovan'ın Nord'a genişleme planlarını doğrulayan bir raporun masamda olacağını bilirim.

Madencilik patronu sarhoş, zavallı, korkmuş görünümlü bir garsona kolunu dolayarak yarı baygın bir halde duruyor. Şu anda onunla konuşmak istemiyorum. Konuşsam bile, muhtemelen hatırlamayacaktır. Ayrıca, ihtiyacım olan şeyi aldım. Artık işime dönebilirim.

Kraliçeye bakarken damarlarımdaki kan donuyor, bu bilgiyi kullanmak garip bir şekilde midemi bulandırıyor. Bu düğüne Reginald Donovan'ı sıkıştırmak için geldiğimi bilmiyor. Bana bir sırrı altın tepside sunduğunu ve saatlerce sürecektir pazarlık ve araştırma işinden beni kurtardığını bilmiyor.

Ama o bunu yaptıktan sonra... biz...

Burun köprümü sıkıştırarak, çılgına dönmüş duygularımı kontrol altına almak için nefesimi tuttum. Penelope'nin ne düşündüğünü neden umursuyorum ki? Biz birlikte değiliz. Bu kadını yirmi yıldır görmedim. Artık çocuk değiliz ve o benim kim olduğumu biliyor. Kimin için çalıştığımı biliyor. Bu bilgiyi kullanmamı istemiyorsa, hiçbir şey söylememeliydi.

Ben şirketleri avlarım ve şu anda Donovan Enterprises'ı avlıyorum. O dinlenme odasında ne olduysa, artık bitti ve bu, yapmam gereken bir iş olduğu gerçeğini değiştirmez. "Gidelim," diye homurdanarak başımı çıkışa doğru çeviriyorum.

Nico kaşlarını çattı ama şikayet etmedi. Boynumun arkasındaki karıncalanma, bakışlarımı çadırın diğer tarafına çekti. Penelope'nin parlak mavi bakışları tüm vücudumu kaskatı yaptı. Onun gözlerine kapılıp donakaldım. Aramızda yüzlerce insan vardı, tezahüratlar, alkışlar ve konuşmalar vardı, ama tüm dünya onun bakışlarında var oluyordu. Neredeyse özlem dolu görünüyordu. Sanki burada, yanımda olmak istiyormuş gibi.

Ve ben... şey, bunu isterdim.

Sonra Kraliçe gözlerini kırıpıştırır ve yüzü tekrar kapanır. Konuşan kişiye doğru başını çevirir ve ben de Nico'yu takip ederek çadırdan çıkarım.

Göğsümde kabaran rahatsızlığı bastırarak, gül kokusunu ve arkamdaki kahkahaları görmezden gelirim.

Bu düğüne ait değilim. Bu insanlara ait değilim. Penelope beni kirli bir arka odaya götürdü ve birkaç hızlı, pis dakikada istediğimizi yaptık. Bu, onun yanında durmaya layık olduğum anlamına gelmez.

Donovan'ın Nord'daki planlarını Penelope'den öğrendim, ama bu onun sorunu. Benim değil. Donovan son günlerini yaşıyor, ailemin şirketinin başlattığı düşmanca bir birleşmeden kaçmaya çalışıyor. Nord'da ne yaptığını öğrenip bunu durdurursak — ya da kendimiz ele geçirirsek — ona başka seçenek kalmayacak ve anlaşmayı imzalamak zorunda kalacak.

Pen bunu öğrenmemi istemiyorsa, hiçbir şey söylememeliydi.

Ama, ama, ama...

Çadırdan uzaklaşıyorum. Penelope'den uzaklaşıyorum. Buz gibi gözlerinden ve içimde yaktığı ateşten uzaklaşıyorum.

BABAM altmışlı yaşlarının başında bir adam. Eskiden saçları koyu, neredeyse siyahdı, sadece şakaklarında iki beyaz saç teli vardı. Ama şimdi yaşını göstermeye başladı. Cildinde yeni çizgiler belirdi ve saçları neredeyse tamamen gri oldu. Yüzü temiz traşlı ve gözleri benimki gibi koyu.

Yangın olmasaydı, birbirimize benzer görünürdük. Elimi yumruk yapıp, yanağımdaki yara izinin kenarını parmaklarımla okşamaktan kendimi alıkoyuyorum.

Babam, tahtındaki bir kral gibi masasının arkasında oturuyor, elleri koltuğun kolçaklarına dayanmış. "Ee," diye başlıyor. "Donovan hakkında ne öğrendin?"

Tereddüt ediyorum. Düğün iki gün önceydi, ama Nord hakkında bir şey söylemenin ihanet olacağı hissini hala atamıyorum. Son iki gün içinde Nico, Reggie'nin Nord'a genişlemeyi umduğunu ve hatta önümüzdeki haftalarda oraya bir gezi planladığını doğruladı. Hangi madenleri geliştirmek istediğini veya oradaki kaynaklar hakkında sahip olduğu bilgilerin ne kadar doğru olduğunu hala bilmiyorum. Hepsisi palavra olabilir, ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

Ama bu bilgiye göre hareket etmedim. Öldürücü darbeyi indirmedim. Hala Penelope'nin çadırın diğer ucundan bana bakan gözlerini görebiliyorum. Bakışlarının vücudumu nasıl ısıttığını hissedebiliyorum. Kollarını boynuma doladığında bana hissettirdiklerini. Dudaklarının neredeyse saygıyla yanaklarımdaki yara izlerinin üzerinde dolaşmasını.

Benden çekinmedi. Sanki onu hayata döndürmek için o düğüne gönderilmişim gibi kollarımda parçalandı.

Ama babam bunu bilmiyor. O odada neler olduğunu kimse bilmiyor. Çocukluğumdan beri beni küçük düşüren adama bakarak yutkunuyorum.

Gözleri yanağıma, normal ten rengimden daha parlak ve soluk olan pembe cildime kayıyor. Dikkat etmeseydim, dudaklarında beliren tiksinti ifadesini kaçıırdım. Gözlerindeki parlamayı ya da bakışlarını masasındaki kağıtlara çok çabuk indirdiğini fark etmezdim.

Cevap veremedim, arkamdaki kapı açılır. Küçük kardeşim, gömleği yarısı dışarıda ve saçları dağınık bir şekilde içeri girer. Parlak yeşil gözleri ışıltar ve dudaklarında sevimli bir gülümseme belirir. Lekesiz cildinde, sanki iki ya da üç gündür tıraş olmamış gibi ince bir sakal izi vardır.

"Baba," der ve başını eğerek selamlar. Logan'ın gözleri bana, yara izime, sonra tekrar gözlerime kayar. "Asher."

"Bize katıldığın için teşekkürler, oğlum." Babam yanımdaki koltuğu işaret eder ve ben sinirlenirim. *Oğlum*. Bana hiç öyle demiyor. Asher, evet. Bazen, kızgın olduğunda, *evlat*. Çoğunlukla ise bana hiçbir şey demiyor.

Ama Logan oğuldur, her ne kadar Logan günlerini süper modellerin ve sosyetiklerin peşinde koşarak geçirse de. Her ne kadar Logan, Farcliff'in en popüler kötü çocuğu olsa da, her hafta magazin dergilerinin ön sayfalarını süslesede. O, bu aileye geri kalanımızın hepsinden daha fazla tartışma getirmiştir.

Yine de Logan içeri girdiğinde babamın gözleri yumuşuyor. Şirketi kardeşim devralacak, oysa şirketi kimsenin hayal edemeyeceği kadar büyüten benim. Şirketimizin tarihindeki tüm önemli anlaşmaları ben yaptım.

tarihindeki her önemli anlaşmayı ben yaptım. Diğer şirketleri babamın ayaklarına serip, bir tanrıya sunulan adak gibi sundum. Babamı hayal edebileceğinden daha zengin yapan benim.

Ama Logan *oğlum*, ben ise sadece *bir ocuğum*.

Kardeşim yanımdaki sandalyeye oturur, sırtını yaslar ve bacaklarını masaya doğru uzatır. Babam kollarını masanın üzerine koyar ve ikimize doğru eğilir.

"Logan, Farcliff Times'daki çalışman için sana teşekkür etmek istiyorum. Gazete, üzerinde çalıştığın makalenin n versiyonunu bana gönderdi ve şirket gerçekten çok iyi görünüyor. İyi iş ıkarmışsın."

Babamın gözlerinde gurur parıldııyor ve ben çenemi o kadar sıkıyorum ki başıma ağrı saplanıyor.

İyi iş mi? Logan mı? Delirdi mi bu adam?

Tembel, parti delisi kardeşim iyi bir iş çıkarmamıştır, eminim. Muhtemelen işi asistanına yıkmış ve fotoğraf çekimine mükemmel bir erkek model gibi görünerek gelmiştir. Logan *iyi bir iş* ıkarmamıştır, çünkü Logan işin ne olduğunu bilmez, ki şu anda ona bunu göstermek için can atıyorum.

Ama babam memnun görünüyor ve Logan, övgüyü hak etmiş gibi kabul ederek başını sallıyor.

Öfke, binlerce küçük hançer gibi göğsümü deliyor. Burada otururken etimi kesiyor ve kanatıyor.

Babam gözlerini bana çeviriyor. "Peki ya sen? Sana Donovan Enterprises ile bu birleşmeyi tamamlama görevini verdim. Onun bir hamle yapacağı ve bu birleşmeye razı olmayabileceği söylentilerini duydum. Hissedarlar onun tarafını tutarsa, anlaşmayı kaybederiz. Bu, yüz milyonlarca dolar değerinde, Asher." Dudakları büzülüyor, ağzının kenarlarında derin çizgiler beliriyor.

En azından benim adımı kullandı.

Oturuyorum, Logan'ın bakışları boynumda batıyor. Yara izimi gizlemek için yakamı düzeltme isteğine direniyorum, bunun yerine konuşmadan önce dişlerimi sıkıyorum. Hiçbir şey sylememeliyim. Söylememem gerektiğini biliyorum. Logan'ın işe iki saat geç gelmesine rağmen altın yıldız almasına kızgınım, oysa ben babamı milyarder yaptığım için hafif bir ceza alıyorum.

kızgın ve acı çekiyorum ve babamın bana bakmak zorunda kaldığında dudaklarının seğirmesinden nefret ediyorum.

Onun tiksintisini cildimde yağlı bir tabaka gibi hissediyorum. Gözlerindeki bakıştan, hayatının geri kalanında benim kusurlu bedenime bakmak zorunda kalmaktansa, yangında ölmemi tercih edeceğini anlıyorum. Onun beklentilerinin ağırlığı beni küçültüyor.

Ama Reginald Donovan'ı şirketimize kazandırırsam, ona şirket tarihinin en büyük anlaşmasını sunabilirim. Penelope'nin ağzından kaçırdığı bilgiyi kullanarak babamın en sevdiği oğlu olabilirim. Nord'da ne planladığını öğrenirsem, Donovan Enterprises'a ölümcül bir darbe indirebilir ve onun tek kelime bile etmeden ailemizin şirketine yutulmasını sağlayabilirim.

Ağzımı açıp konuşursam, babama onun oğlu olmaya layık olduğumu gösterebilirim. Bu konuda Logan'dan daha iyiyim. Babam emekli olduğunda onun yerini almayı hak ediyorum.

Penelope'ye hiçbir borcum yok. Prens Gabriel'in düğününde olanlar geçici bir durumdu. Bir hataydı. Anlık bir andı. Hissettiğimi sandığım o duygu? O bağ? O sadece şehvetti, hepsi bu.

İşte bu, benim hayatım ve Logan'ın benim de kurduğum işi devralmasına izin vermeyeceğim. Omuzlarımı dikleştirip başımı sallıyorum. "Donovan, Nord'a genişlemek istiyor." Her kelime, durgun bir havuza batan bir taş gibi, dalgaların yayılmasına neden oluyor. Tırnaklarım avucuma batıyor, bu görüntüyü dağıtmak için.

Babam kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında iki derin çizgi belirliyor. Öne eğiliyor ve konuşmamı bekleme şeklini seviyorum. Bunun önemli olduğunu biliyor.

"Henüz ne planladığını bilmiyorum, ama büyük bir şey. Bu plan, hissedarları kendi tarafında tutabileceği ve birleşmemizi reddedebileceği konusunda ona yeterince güven veriyor. Nord'da planladığı şey her neyse, yüz milyonlarca dolarlık bir şey olmalı."

Babamın kaşları seğiriyor, gözlerinde hafif bir onay izi var. Göğsümü delen, utançtan çok da farklı olmayan o sıcak mızrağı görmezden gelerek, onun bakışlarını karşıladım. Bu bilginin onun için yeni olduğunu biliyorum ve bunu başka hiç kimsenin keşfedemeyeceğini de biliyorum.

"Bundan emin misin?" diye sordu babam, Logan'a olan övgüsünü unutmuş bir şekilde. Babamın gözleri üzerimdeydi, hiç tiksinti izi yoktu.

Yaramı işaret etmiyor. Onun şirketini bugünkü haline getiren oğlundan daha az bir şey olduğumu gösteren hiçbir işaret yok.

Çenemi eğiyorum. "Kesinlikle."

"Nereden biliyorsun?" Logan, sızlanarak sorar. Babamın her fırsatta bizi birbirimize düşürdüğünü biliyorum, ama bu oyuna katılma isteğine karşı koyamıyorum.

Zaferle, gözlerimi kardeşime çeviriyorum. "Bağlantılarım var." "Ve bu bilgiye güveniyorsun." Babam parmaklarını masanın üzerine vuruyor

masasına vurur, başını hafifçe eğerek bana bakarken yırtıcı bir ifade takınır. Donovan'ın kanının kokusunu alabilmektedir. Yaklaştığımızı bilmektedir.

"Hayatım üzerine bahse girerim." Sonuçta, bu sözleri Kraliçe'nin kendi ağzından çıkmıştı. Nord'da bu toprağın değerini bilen biri varsa, o da Kraliçe'dir.

Babam sandalyesine yaslanıp kaşlarını çatı. "Ne planlıyorsun?"

"Bundan emin değilim. Öğrenmek için Nord'a gitmek istiyorum. Bu hafta gidebilirim."

Babamın kaşları daha da çatıldı. "Tek başına mı gitmek istiyorsun? Farcliff'teki sorumlulukların ne olacak?"

"Bu büyük bir iş olabilir, baba. Şimdiye kadar yaptığımız tüm anlaşmalardan daha büyük." Bu da doğruduydu. Donovan Enterprises ile birleşme önemliydi, ama Nord'da büyüme fırsatları da getirecekse? O zaman çok daha önemliydi.

Nord'a gitmek istememin başka bir nedeni daha var, ama bunu babama ya da Logan'a söyleyemem. Saçında bir taç bulunan sarışın, mavi gözlü bir güzellik. Tekrar görmek için her şeyi yapabileceğim bir kadın... ama Nord'a gitsem bile bunun olacağını kim söyleyebilir? Kaleye girip merhaba diyebileceğim bir durum değil bu. Kraliçenin cep telefonu bile var mı acaba?

Penelope'yi tekrar görmek istemem aptalca bir fantezi. Bunun farkındayım. Ama bu, beni Nord'a çekmediğini anlamına gelmez. Daha mantıklı motivasyonum, Donovan'ın ne yaptığını öğrenmek. Bu, büyük bir kazanç sağlayabilir. Nord'a gitmek istememin nedeni bu. Kraliçe değil. En azından babamın ofisinde otururken kendime böyle söylüyorum.

Babam parmaklarını birleştiriyor. Aptal bir gazete makalesini ya da Logan'ın güzel yeşil gözlerinin

Pederin düşündüğü şey

ve Nord'a gidersem ona ne kadar para kazandırabileceğimi *düşünüyor*.

"Nord'a gidersen Donovan'ı korkutabilirsin," diyor Logan, kaşlarını çatarak.

Kardeşimi nefret etmemem gerektiğini biliyorum. Onu tam olarak nefret *etmiyorum*. Sadece... her şeyi o aldı. Ona saygı gösteriliyor. *Benim de* kurulumuna yardım ettiğim bu şirketin tamamı onun olacak, peki neden? İyi fotoğraf çektiği için mi? Mantıklı tarafım, nefret etmem gereken kişinin babam olduğunu biliyor. Beni küçük düşüren, beni kardeşimle karşı karşıya getiren, kirli işlerini yaptırmak için beni gönderen o. Ama Logan'a baktığımda, kalbimi saran öfkeyi engelleyemiyorum. Bütün bu adaletsizlik... Sağlıklı olduğu, güzel olduğu için aldığı tüm sevgi, ilgi ve hayranlık.

Omuz silkiyorum. "Onu korkutmak tam da yapmamız gereken şey olabilir. O Nord'da iken ben de oraya gidersem, anlaşmamızı kabul etmekten başka seçeneği olmadığını anlayacaktır. Başka gidecek yeri yok."

Babam onaylayarak homurdanır. "Asher haklı." Gözleri bana döner. "Git."

Sandalyeyi iterek ayağa kalkarım ve kardeşimle karanlık bir bakışlaşmadan sonra kapıya doğru yürürüm.

Babamın derin sesi beni durdurur. "Asher," diye seslenir ve ben dönerim. "Aferin." Gözleri memnuniyetle doludur ve zaferin heyecanını dilinin ucunda hissedebilir. Donovan'ın kaçtığını biliyor ve Nord'da bulduğum her şey bizi daha da zengin edecek.

Onun övgüsünü, sanki günlerdir çölde yürüyen bir su gibi kabul ederek başımı sallıyorum. Bunun beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalışarak, çaresizce yutuyorum. Babama ve kardeşime sırtımı dönüp kapıdan dışarı çıkıyorum, ancak gözden kaybolduğumda omuzlarım düşüyor.

Kraliçe bu bilgiyi zayıf bir anında bana verdi. Aslında bana söylemedi bile. Nord'a gelmeye çalışan bir madencilik yöneticisi olduğunu ağzından kaçırdı. Daha fazla araştırmam yanlış mı? Bu bilgiyi kendi çıkarlarım için kullanmam yanlış mı?

Hayır demek istiyorum. Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz ve o benim hangi birleşmeleri gerçekleştirdiğimi umursamıyor. Tek yaptığımız, ikimiz de biraz yalnız ve biraz azgın hissettiğimiz bir düğünde birlikte yatmaktı.

...Öyleyse neden ağızımdaki bu tat bana pişmanlık hissi veriyor?

YEDİ PENELOPE

GENELLİKLE, yurtdışı seyahatinden sonra Nord'a döndüğümde, eve döndüğüm için rahatlarım. Taze, serin havayı ciğerlerime doldururum ve burasının benim ait olduğum yer olduğuna eminim. Başkent Stirling, Nord'un mücevheridir. Zengin yaşamı ve kültürüyle, kendimi en çok evimde hissettiğim yerdir.

Ama özel jetten indiğimde, yazın yumuşak esintisinin elbisenin eteğini dalgalandırdığını hissettiğimde, omurgamdan bir ürperti geçer.

Bu eve dönüş o kadar da tatlı değil. Kendimi... yalnız hissediyorum.

Nord'da yaz inanılmazdır. Yeşil ve yemyeşil, uzun ve karanlık bir kışın ardından hiç haber vermeden hayatla dolup taşar. Farcliff gibi bunalıcı değildir. Buradaki yaz, tam doğru miktarda esinti ile mükemmel bir sıcaklıktadır. Güneş, bu gece saat ondan sonraya kadar batmayacak. Nord'daki insanlar sokaklarda kutlama yapacak ve tüm krallık, sonbaharda soğuk hava tekrar gelene kadar canlı ve açık havada olacak.

Genelde bunu severim, ama şu anda bana Farcliff'te olanları biraz fazla hatırlatıyor. Soğuşu tercih ederim.

Silas beni uçaktan takip ediyor. Sabah boyunca güneş gözlüklerini hiç çıkarmayan kardeşim bana tek kelime bile etmedi. Akşamdan kalma. İki haftadır Farcliff'te seyahat ediyoruz ve kardeşim zamanının çoğunu içki içerek ve yerel kadınlarla tanışarak geçirdi.

Kardeşimin tuhaflıkları daha önce beni hiç rahatsız etmemişti. Elbette, bir kadın tartışma çıkarmaya hakkı olduğunu düşündüğünde, Kraliyet bir iki kez olayı yatıştırmak zorunda kalmıştı, ama Silas Silas'tı. Beni her zaman güldüren küçük kardeşim. Okula başladığından beri bir kasırga gibiydi, o kadar ki, okulu bitirebilmesi için evde eğitim görmesi gerekti. Tuhaflıkları, büyüdükçe partilere dönüştü

dönüştü ve şimdi, gençlik ve yirmili yaşlarının başlarında olduğu zamana kıyasla, çoğunlukla sakinleşti.

Elbette, sık sık fazla içki içer ve her gece farklı bir kadınla birlikte olur, ama bazen bence o sadece bir tür boşluğu doldurmaya çalışıyor. Benim boşluğumu buzla doldurdum, ama belki alkol ve seks daha etkili olurdu.

Diğer iki kardeşim Wolfe ve Jonah ise kesinlikle daha ciddi. Wolfe geçen yıl evlendiğinden beri biraz rahatladı, sanki bu iş için doğmuş gibi koca ve baba rolünü üstlendi. Eskiden ailemizin yazlık evi olan Summer Palace'a tam zamanlı olarak taşındı. Burası Kuzey Kutup Dairesi'nde bulunuyor ve kışın acımasız bir yer. Ama o ve karısı burayı seviyor gibi görünüyor. İzole yaşam ikisine de yakışıyor.

Peki ya Jonah? Jonah akıllı başında biridir. Siyaset konusunda iyi bir zekası vardır ve yıllardır ona çok güveniyorum. Ben Silas'la birlikte yokken işleri o yürütmüştür.

Jonah önce doğmuş olsaydı işler daha kolay olurdu. Ya da Wolfe. Hatta Silas bile, bu yüzyılda bir ara büyümeye karar verseydi.

Ama taç bana geçti. Sadece kaçıp gökkuşağını yakalamak isteyen küçük Penelope'ye. O küçük kız artık bambaşka bir insan gibi geliyor. Sanki çarpık bir aynaya bakıp, bir yabancıнын gözünden geçmişimi görüyor gibiyim.

Özellikle Wolfe'u düşündüğümde, acının beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Eskiden birbirimizi anlıyorduk — o da nişanlısını kaybetmişti. İkimiz de hayatımıza devam edebileceğimizi düşünmüyorduk, ama o devam etti ve geçen bir yıl içinde onun daha mutlu ve sağlıklı hale geldiğini gördüm. Kardeşlerimin eş bulup evleneceklerini hep biliyordum. Onların mutluluğu benim için önemli, ama geri alamayacağım bir şeyi kaybettiğim hissinden kurtulamıyorum.

İki hafta önce, yedi yıl sonra ilk kez bir erkekle yattım. Onun nasırlı avuçlarını uyluklarımın üzerinde gezdirmesine izin verdim, damarlarıma lav akıyormuş gibi hissettim. Öpücüğünü tattım ve kokusunu içime çektim. Kraliçe değil, bir kadındım ve bu muhteşemdi.

Ama bitti.

Sorumluluklarım var ve Silas'ın çektiği gibi tartışmalara neden olmayı göze alamam. Ayrıca, bu hiç benim aradığım bir şey olmadı. Hiç ihtiyacım olan bir şey olmadı. Beni hiç tahrik eden bir erkek olmadı.

En azından Asher'a kadar.

Bekleyen kraliyet arabasına götürülürken, serin esintinin düşüncelerimi bu topraklara uçurmasına izin vermeye çalışıyorum. Asher'ın anısını bir kenara itmeye çalışıyorum, ama hala yanağımda onun sert sakallarının dokunuşunu hissedebiliyorum. Sert vücudunun karnıma bastırdığı hissi ve öpücüğündeki mutlak açlık.

Birlikte geçirdiğimiz zaman... inanılmazdı. Daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu. Patlayıcıydı.

Kocam öldüğünden beri gri bir hayat sürüyorum ve Asher ile geçirdiğim o saat tam anlamıyla renkliydi. Parlak, canlı ve çok yanlış. Bunu tekrar yaşayabilseydim mutlu bir şekilde ölebilirdim...

...ama yapamam. Tek yapabileceğim, o anıyı alıp güvenli bir yere kilitlemek. Kimsenin bulamayacağı, sadece benim bulabileceğim bir yere.

Kaleye vardığımızda, sanki tanıdık bir zırh giyiyormuşum gibi hissediyorum. Burası benim evim. İş yerim. Krallığım. Burası benim hüküm sürdüğüm ve tüm sorumluluklarımı yerine getirdiğim yer.

Silas'ı akşamdan kalma halini atlatması için bırakıp ofise doğru yola çıkıyorum. İmzam için bekleyen bir yığın evrak olduğu kesin. Jonah ben yokken kaleyi savunabilir, ama onun imzası kraliyet mührünün yanında yer almamalı. Boş koridorlarda yürürken, taş zeminde ayakkabılarımın yankısını dinliyor ve çoktan aramızdan ayrılmış atalarımızın yağlı boya tablolarından gelen kibirli bakışları görmezden geliyorum.

Halefim kim olacak? Ben öldükten sonra tacı kim alacak? Wolfe en yaşlı ikinci kişi ve zaten bir çocuğu var. Gazeteler onu ve oğlunu varisler olarak adlandırıyor, sanki ben çoktan ölmüşüm gibi. Varis üretmekte başarısız olan kraliçe. Kraliyet soyunun sonu. Gabriel'in düşününe kadar onlara katılırdım, ama şimdi...

...Ölümden en uzak şey olduğunu hissediyorum. Asher beni çok lezzetli bir şekilde canlı hissettirdi, ama bu, asla kendi varisim olmayacağı gerçeğini değiştirmiyor. Bu özel yara izi benim ve sadece benim taşımam gereken bir şey.

Ofisim, tavandan tabana büyük pencereleri olan geniş bir oda. Perdeler açılmış ve parlak yaz güneşi odaya doluyor. Masam parlıyor ve sol tarafında büyük bir dosya yığını bekliyor.

Personeli çağırıp öğle yemeğimi ofiste servis etmelerini rica ettikten sonra masamın arkasına oturuyorum. Evrakları gözden geçirip gerekli yerleri imzalıyorum. Çoğu önemsiz şeyler. Kalenin güvenlik günlükleri, aylardır hararetli tartışmalara konu olan ve parlamentodan geçen yeni bir yasa, yüzüncü yaşını kutlayan Nord'un şanslı vatandaşları için imzalanacak fotoğraflar.

Her zamanki gibi.

Evrakları gözden geçirip, gerekli yerleri imzalayıp, sorularım olan yerlere notlar alırken, uzun bir nefes veriyorum. Düşüncelerim Asher'a ve o odada hissettiklerime geri dönüyor. Onu arayabilir miyim acaba? Güvenli bir hat bulup Nord'a gelmek isteyip istemediğini sorabilirim.

Kafamı sallayarak gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. O kadar da çaresiz değilim. İki hafta oldu ve Asher'dan tek bir haber bile almadım. Beni bir daha görmek istemediğini kendisi söyledi. Tam olarak bu kelimeleri kullanmadı ama politikacılarla yeterince uzun süre birlikte çalıştığım için ne demek istediğini anladım. *Nord'a gelemeyecek kadar meşgul olmak* pek de ince bir ima sayılmaz. Gabriel'in düşününde, resepsiyona döndükten birkaç dakika sonra ayrıldı. İhtiyacı olanı aldı ve ben de ona bunu verdiğim için kendimi biraz kirlenmiş hissediyorum. Asher beni bir daha görmek istemiyor. Bu kesin olan tek şey.

Yumuşak bir vuruş beni düşüncelerimden çıkarır. Ziyaretçiyi içeri davet ederim ve kardeşim Jonah kapıdan başını uzatır. "Geri döneli birkaç saat bile olmadı ama şimdiden evrak işlerine boğulmuşsun." Ona içeri girmesini işaret edince bana gülümser.

Arkasından, iki saray çalışanı öğle yemeğimi taşıyan gümüş bir tepsiyle içeri girer. Şefin özel tavuklu erişte orbasının kokusu burnuma gelir ve dudaklarım gülümsemeye başlar. Tepsiyi taşıyan adam bana şaşkın gözlerle bakar ve daha önce beni gülümserken görmüş mü diye merak ederim. Gerçekten bu kadar soğuk muydum?

Jonah otururken ben masamda yer açıyorum ve iki personel öğle yemeğimi, atal bıçak takımımı ve kumaş peetelerimi hazırlıyor. Günlük gazete tepsinin kenarına düzgünce katlanmış. Selam verip odadan çıkıyorlar. Kardeşim yemek yemem için işaret ediyor. "Ben öğle yemeğini daha önce yedim."

orbamı yemeye başlıyorum, sonunda kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. "Ben yokken bir sorun olmadı mı?"

Jonah omuz silkiyor. "Neredeyse her gün protestolar devam ediyor. Kontrol altında olduklarını söylüyorlar ama... Bilemiyorum. Roston yakınlarında madencilik hakları için bir başvuru aldık." Jonah'ın kaşları atılıyor. "Donovan Enterprises üç büyük elmas madeni açmak istiyor."

"Dur tahmin edeyim, parlamento bunu onaylamak istiyor."

"Daha fazla sanayiye ihtiyacımız olduğunu söylüyorlar. Başka bir resesyona girebiliriz ve yeni madencilik projeleri ekonomiyi kurtarabilir. Ve itibarımızı."

"Ta giydiğim her yıl, resesyona giriyoruz dediler." Kafamı sallayıp bir kaşık daha çorba alıyorum. Kafamı eğip kardeşimle göz göze geliyorum. "Donovan'ı neden sevmiyorsun?"

"Reginald Donovan'ın iş yapma tarzını gördüm ve hoşuma gitmedi. Kanada'nın Farcliff kentindeki ve Amerika'daki bağlantılarım bana onun şüpheli biri olduğunu söylüyor. Ona madencilik haklarını verirsek, kendimizi ciddi mali ve çevresel sorunlara maruz bırakmış olacağız."

"Ama iş ve para sağlayacak, bu yüzden hükümet devam etmek istiyor." Kafamı sallayıp iç çekiyorum. Hiçbir şey basit değildir.

Jonah da aynı fikirde olduğunu belirtir. İlk kez değil, kardeşim yanımda olduğu için mutluyum. Wolfe tam anlamıyla yuva kurma modunda ve Silas hala bitmek bilmeyen parti yıllarında, bazen Jonah'ın güvenilebileceğim tek kişi olduğunu hissediyorum. Benim gibi, o da sorumlu bir aile üyesi. Görevini bilen biri.

Nord'dan gelen diğer haberleri bana aktardıktan sonra Jonah, ögle yemeğimi huzur içinde bitirmem için beni yalnız bırakır. Arkasında kapıyı kapatır ve kalbim biraz rahatlar. Burada *o kadar da* yalnız değilim. Kardeşlerim var ve Wolfe'un yeni eşi Rowan da oldukça hoş biridir. Hayatım hiç de fena değil.

Sadece Prens Gabriel'in düğününde bir anlık sarsıntı yaşadım. Bir anlık yalnızlık. Artık bitti ve Asher sessizliğiyle aynı şekilde hissettiğini açıkça belli etti. İkimiz de hayatlarımıza devam edebilir ve eskisi gibi olabilirdik - içimde bir şeylerin değiştiğini ve bir daha asla eski haline dönemeyeceğini hissetsem de.

Kâsemi itip gümüş tepsinin kenarındaki gazeteyi aldığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gazeteyi açtım ve bir çığlık attım.

Stirling Times'ın ön sayfasında, Asher Gerhard'dan başkası yoktu. Başlık, büyük, siyah harflerle bana bağıırıyordu.

Farcliff Yöneticisi Nord'un İşsizliğini ve Endüstri Eksikliğini Eleştiriyor

Kendi sözlerim bana bakıyor. Sevişme sonrası sersemlik içinde ona söylediğim şeyler, bir gazetenin manşetine atılmış. Öfke, şu anda hissettiğim şeyi ifade etmek için çok hafif bir kelime. Acı bir sıcaklık damarlarımdan geçiyor, içimdeki her şeyi toza dönüştürüyor. Öfkemi bastırmaya çalışırken, kalın, siyah bir duman damarlarımdan içini dolduruyor.

Ellerim çok titriyor, makaleyi okuyamıyorum. Gazeteyi masanın üzerine düz bir şekilde koyup ayağa kalkıyorum ve üzerine eğiliyorum. Birkaç kez gözlerimi kırıp, gözlerimi netleştirmeye çalışıyorum. O *köpek*. Onunla yattığıma inanamıyorum! Onun beni düğünden uzaklaştırmasına ve bana... bana... bana *bunu* yapmasına izin verdiğime inanamıyorum. Duş almam lazım. Bu pisliği gözeneklerimden yıkamalı ve dilimdeki onun tadını temizlemeliyim.

Makale, onun Nord'daki varlığı ve bunun Nordish endüstrisinin geleceği için ne anlama geldiği hakkında bir hipotez ortaya atıyor. Gerhard, Inc. Nord'a genişliyor, diyorlar. Sıcaklık göğsümden geçip kalbimi delip geçiyor.

Düğünde beni gördüğünde bu seyahati planlıyor muydu? Neden bundan bahsetmedi? Zaten Nord'da çalışmayı mı planlıyordun?

Bir kez bile benim kutup krallığını ziyaret etmekten bahsetmedi. Bir kez bile beni tekrar görmek istediğini söylemedi. Bir kez bile buraya gelme olasılığından bahsetmedi, aksine tam tersini söyledi! Buraya gelmek için zamanı olmadığını söyledi. Sonra, iki hafta sonra, bir gazetenin manşetinde mi? Buraya mı geldi?

Makaleyi üç kez okudum, öfkeyle. Ciddi bir kölelik karşıtı eğilimi olan ve en çok istediği şeyin kafamın omuzlarımdan kopması olan Jacinthe Crawley tarafından yazılan makale, Asher'ın iş zekasını övüyor ve onu babasının şirketinin tarihindeki en başarılı satışçı ilan ediyor. Görünüşe göre o, birleşmelerin kralı.

Ben... bunu bilmiyordum. Onu gördüğümde onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Neden bana söylemedi?

İncinme ve öfke çok benzer duygular, ama ben daha çok utanç duyuyorum. *Neden* öfkelendiğimi bile bilmiyorum. Nord'a geleceğini bana söylemek zorunda değildi, ama... keşke söyleseydi. Bu durum, sanki benim bilmemi istemediğini gösteriyor. Beni bir daha görmek istemediğini.

Parmaklarım gazetede ki resmin üzerinde dolaşıyor, dudaklarının hatlarını izliyor. Mükemmel şekilli dudakları, öpüşmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak hatırlıyorum.

Göz yaşlarımı silerek gazeteyi buruşturup bir kenara attım. Pencerelere doğru döndüğümde boğazım yandı. Gözlerim büyüdü ve kalbimin üzerinde buz sarkıtları oluştu. Omzumun üzerinden buruşuk gazeteye baktım, vücudumdaki her hücre yavaşça sakinleşti. Beni sadece kullanıyor muydu? Hissettiğim o özel bağ, gerçekten var mıydı?

Belli ki yoktu, çünkü benim lanet olası ülkeme seyahat planladığını söyleme nezaketini bile göstermedi. *Yalan söyledi. İnkar etti. Buraya gelmeyeceğini söyledi. Zamanı olmadığını söyledi.*

Ben... *ah*. Gümüş yemek tepsimle bu pencereyi parçalara ayırmak istiyorum. *Onun* kafasına vurmak istiyorum. Şu anda duygularım çok yoğun, sanki kaynamak üzereyim.

Yedi yıl boyunca duygularımdan uzak durduktan sonra, öfke *iyi* geliyor. Zehir gibi damarlarımda yanıyor ve tek istediğim

Asher'ı görüp ona onun hakkında ne düşündüğümü söylemekten başka bir şey istemiyorum. Beni seks için kullanıp sonra da arkasını dönüp bir daha benimle konuşmayacağını mı sanıyor? Beni kullanılmış bir mendil gibi bir kenara attıktan sonra babasının işini Nord'a genişletebileceğini mi sanıyor?

Bir daha düşün, Gerhard.

Öfke sıcak ve parlaktır. Soğuk ve mesafeli bir hayat sürerken, öfkenin ateşli ısırığı neredeyse bağımlılık yapıcıdır. Bu duyguya dalıyorum, kendi öfkemde yüzüyorum.

Beni kullandı. Beni o odaya götürdü, arkamı döndürdü, elini ağzıma kapatıp arkamdan aldı, sonra da yoluma gönderdi.

Bu *ne* cüret?

Zihnimin küçük, sessiz bir köşesinde, öfkemin haklı olmayabileceğini düşünüyorum. Sırf benimle yatıyor diye bana seyahat planlarını anlatmak zorunda değil. Nord'u ziyaret etmesine izin veririm ve daha fazla şirketin Nord'a açılması muhtemelen tüm siyasi duruma yardımcı olur. Bu bana Donovan Enterprises dışında başka seçenekler de sunar.

Ama öfke çok iyi hissettiriyor, bu yüzden bu mantıklı düşünceleri bir kenara itiyorum.

Bana Nord'a gelmek için zamanı olmadığını *söyledi*, sonra da doğruca buraya geldi. Bu tokatın acısını nasıl görmezden gelebilirim?

Kapı açıldığında irkilirim. Bir personel reverans yapar ve gümüş yemek tepsisini kaldırmak ister. Gençtir, henüz onlu yaşlarda. Onu daha önce görmedim. Gözleri benimkilere bakar, sonra hemen başka yere çevirir. "Başka bir şey ister misiniz, Majesteleri?" Sesi zayıftır. Korkmuştur. Üzerimde dalgalar halinde yayılan öfkeyi hissedebilmektedir.

Bu tepkiye alışkınım. Birçok kişi benim hakkımda hikâyeler duymuştur. Asla gülümsemem. Soğuk biriyim. Kalpsizim.

"Frederick'i çağırın," diye titrek kadına söylüyorum. Kadın tekrar reverans yapıp odadan çıkıyor. Oturup sandalyenin arkasına yaslanıyorum, pencereden güneşin boynumu ısıttığını hissediyorum ve yıllardır ilk kez sıcak hissediyorum.

O kadar sıcak ki, yanacakmışım gibi. Sanki tüm vücudum yanıyor ve bunu düzeltmem gerekiyor. Bir şey atmak. Birini öldürmek.

Tercihen Asher Gerhard'ı.

Özel sekreterim Frederick odaya girer. Kalın, siyah bıyığı ve aynı derecede siyah saçları vardır. Babası benim babama hizmet etmiştir ve ailesi nesillerdir kraliyetin hizmetindedir. Bana derin bir reverans yapar. "Çağırdınız, Majesteleri?"

Çenemi kaldırıyorum. "Asher Gerhard'ı bul ve beni ona götür. Bu hafta Nord'a geldi."

"Hanımefendi," diye kekeleyerek başlar Frederick. "Siz..."

"Bir araba çağırmanı, adresi bulmanı ve beni oraya götürmeni istiyorum. Sorun mu var?" Sesim buz gibi. O kadar soğuk ki güneş ışığı bile sönükleşiyor.

Frederick eğilir. "Hemen, Majesteleri."

Ayağa kalkarak, buruşuk gazete makalesini alıp tekrar düzeltirim. Elimden geldiğince düzgünce katlayıp kolumun altına sıkıştırırım. Kale girişine doğru kararlı adımlarla yürürüm. Yağlı boya tablolarındaki atalarımın kibirli bakışları artık başımı eğmeme neden olmuyor, sadece göğsümde kaynayan öfkeyi daha da körüklüyor.

Ben *kraliçeyim* ve kendi ülkemde saygısızlığa maruz kalmayacağım.

Ön kapıya geldiğimde, bir uşak şapkam ve ceketimle beni bekliyor. Onları giyip, ellerime eldivenleri geçiriyorum. Yazın giymek için yeterince sıcak ama sanki savaşa çıkmadan önce zırh giyiyormuşum gibi hissediyorum. Uşak bir ayna tutuyor ve saçımı kontrol ediyorum, sonra sarayın ön kapısına doğru yürüyorum.

Frederick oradaydı. Başını salladı. "Şehirde bir ofis kiraladı," diye açıkladı özel sekreterim. "Bulması zor değil. Eğer burada kalmak isterseniz, onu almak için bir araba gönderebiliriz..."

"Hayır." Asher'ın benim şatoma gelmesini istemiyorum. Onun boktan küçük ofisinde kalmasını ve kendisini *küçük* hissetmesini istiyorum. Orayı çalışanlarım ve varlığımla doldurup ona tam olarak kim olduğumu göstermek istiyorum. Ama bunu Frederick'e söylemiyorum, çünkü Asher'a gitmek istememin nedenlerini açıklamak zorunda değilim. Kimseye hiçbir şey açıklamak zorunda değilim.

Asher'ın ofisini düşündüğümde öfkem daha da artıyor — bir ofis! Buraya geleli birkaç gün oldu ve şimdiden bir ofis kiraladı! Ne *cüret!*

İki personel benim için çift kapıyı açıyor ve başka bir personel bekleyen aracın arka kapısında duruyor. Adam arabanın kapısını kapatırken ben içeri kayarak ayaklarımın içini içeri sokuyorum. Yüzüm

hareketsiz, çenem sıkı. Kalbim sıcak. Çok sıcak. Sanki göğsümde bir delik açacakmış gibi.

Ama kalbim çarpıyor ve en son Asher'la birlikte olduğumdan beri kalbimin bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim. Ama bu farklı. Bu haklı, yanan bir öfke.

Bu duyguya kapılıp, düşüncelerimi onun bahanelerine geri döndürdüm. Nord'a gelmek için çok meşgul olduğunu düşünmüş. Ne cüret! Asher beni böyle kullanıp, sonra da dönüp burada şirket kurmayı düşünecek ne cüret! Nasıl bana dokunup öpüp, şeyini... şeyini içime sokup, sonra düğünü terk edip bana *hiçbir* şey söylemez? Sonra da buraya gelip iş kuracağını mı sanıyor? Ha! Kendini parlak bir iş adamı mı sanıyor? Ailesinin tarihindeki en iyi satıcı mı? Hadi oradan.

Stirling sokaklarında ilerlerken ellerim titremez. Nabzım hızla atar, ama vücudum sakin kalır. Öfke gözeneklerime yerleşir, beni daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük, uzun ve güçlü hissettirir.

Yüksek bir ofis binasının önünde durduğumuzda, önümüzde ve arkamızda birer güvenlik aracı varken, insanların başlarını çevirdiğini görüyorum. Kraliyet güvenlik ajanları iki arabadan akın akın çıkıyor, şoförüm kapımı açmak için acele ederken, benim arabamın ve binanın ön kapısının yanında duruyorlar.

Arabadan indiğimde, yoldan geçenler telefonlarını bana doğrultup binaya girişimi kaydetmeye başladıklarında bir çığlık duyuyorum. Dönüp bakıyorum ve elimi kaldırıp selam veriyorum. Gülümsemiyorum, ama bu yeni bir şey değil. Kimse benden gülümsememi beklemiyor. Buz Kraliçeleri fotoğraflar için gülümsemezler.

Binaya girerken ajanlar etrafımı sarıyor. Lobi çok geniş, zemindeki mermer fayanslar duvarlara kadar uzanıyor. Çok şık, Gerhard. Pislik.

Başı eğik duran bir kadının bulunduğu resepsiyon masasını görmezden geliyoruz. Güvenlik ekibim beni asansörlere götürüyor, orada bir ajan asansör kapısı açık halde bekliyor.

Başımı dik tutuyorum. Adımlarım geniş alanda yankılanıyor. Yüzümü sabit tutuyorum ve öfkemi buz katmanlarının altında saklıyorum.

Yirmi yıllık aradan sonra, iki hafta içinde ikinci kez Asher Gerhard'ı göreceğim. Ancak bu sefer, ilk seferki gibi bitmeyeceğini garanti edebilirim. Kimse

Öpölmeyeceğim. Kimse vücuduma dokunmayacak. Kimse bana Nord Krallığı'nın hükümdarından başka bir şey hissettirmeyecek.

Artık Asher'ın tanıdığı küçük kız değilim. Kullanılıp bir kenara atılmayacağım. Bu şekilde saygısızlık görmeyeceğim.

Asher Gerhard, Nord'da iş yapmak istiyorsa, diz çöküp yalvarmalı.

SEKİZ ASHER

PENELOPE gözlerinde ateşle ofisime girer. Öfkesi hissedilir. Masamdan başımı kaldırır kaldırmaz bana doğru koşar, zehirli bir mızrak gibi göğsüme çarpar. Etrafındaki hava yoğunlaşır, sanki odadaki her molekül onun iradesine göre titreşiyormuş gibi. O ilerlerken güvenlik görevlileri odaya akın eder, sonra o elini sallayınca dışarı çıkarlar.

Ofisimin iç duvarını çevreleyen uzun pencerelere doğru ilerleyerek, otomatik panjurları kapatan düğmeye basar. Yalnızız, bu da omurgamdan aşağı heyecan dalgaları yayar. Penelope'nin Prens Gabriel'in düşününde olanların tekrarı için burada olmadığını bilerek, bu heyecanı bastırırım. Onun burada olduğuna inanamıyorum.

Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum. "Penelope."

"Otur." Ateşli gözleri bana bakıyor ve sıcak bir bıçak karnımı deliyor. Bana bakışını seviyorum. Sanki beni parçalara ayırıp Farcliff'e göndermek istiyor gibi.

Neden bu, kanımın bacaklarımın arasında dolaşmasına neden oluyor? Bende ciddi bir sorun var.

Kraliçe bir adım öne çıktı, gözlerini vücudumun aşağısına indirdi ve tekrar yukarıya çevirdi. Dolgun, pembe dudakları birbirine bastırılmıştı, ama onları öpmenin nasıl bir his olduğunu unutamıyorum.

Utanç boğazımın arkasında ekşi bir tat bırakıyor. Neden kızgın olduğunu biliyorum. Neden burada olduğunu biliyorum. Donovan'ı biliyor mu? Onun hakkında söylediklerinden anladığımı biliyor mu?

Bunun bir ihanet olduğunu biliyordum. Kızgın olmakta haklı, ama lanet olsun, çok güzel görünüyor. Lacivert pantolon takım ve inci rengi şeffaf bluz giyen Kraliçe, ayakları bir arada ve elleri önünde kavuşturulmuş, parmakları arasında buruşuk bir gazete sallanıyor. Çenesi dik ve her iki kulak memesinde parıldayan iki taş görüyorum.

güçlü kadınsı. Tamamen kontrolünde.
Tamamen, tamamen öfkeli.

Sandalyeme oturup başımı eğiyorum. "Seni beklemiyordum," diyorum, başım eğik halde gözlerimi kaldırarak. Yutkunurken boğazının kasılmasını izliyorum, gözleri benden masama, duvardaki babamın şirket logosuna kayıyor. Birkaç gün önce bu ofislere taşındıktan sonra bir çıkartma yapıştırılmıştı.

Gazeteyi masamın üzerine attığında masamdan kayar. Elimle yakalar, buruşuk sayfayı düzeltir ve kendi yüzüme bakarım.

"Nord'da dükkan açmayı düşünüyorsanız, bir daha düşünün, Bay Gerhard." Kraliçe'nin sesi o kadar soğuk ki, kalbim yavaşlıyor. Gözlerimi ona doğru kaldırırken, her yüzeye buz tutuyor. Tamamen hareketsiz olmayan tek şey, çılgınca atan kalbim.

"Pen..."

"Bana bir daha *Majesteleri* dışında başka bir şekilde hitap ederseniz, bir saat içinde sizi sınır dışı ettiririm."

Dudaklarım seğiriyor, ama kendimi sırtıtmamaya zorluyorum. Neden bundan zevk alıyorum? Kafam o kadar mı bozuk ki, onun duygularının nabzını hissetmekten hoşlanıyorum? Onun öfkesinden zevk mi alıyorum?

...yoksa bu tür bir öfkeyi hak ediyor muyum ve bana layık olduğunu düşündüğüm cezadan zevk mi alıyorum?

İç çekerek çekmeceyi açıp kehribar rengi bir şişe alkol çıkarırım. Viski, benim zayıf noktam. Tabii, bir de güçlü, öfkeli kadınlar. Gerginliğimi atmak ve vücudumun sakinleşmesi için zamana ihtiyacım var. Donovan'la olan bu anlaşmayı ona nasıl açıklayabilirim? Onunla seks yaparken onu kullanmadığımı, sadece onun verdiği ipucundan yola çıkarak bunu anladığımı nasıl söyleyebilirim? Bu... bir kazaydı.

Sıcaklık, karnımdan aşağıya doğru tembel daireler çizerek, bacaklarımın arasında bir yerde duruyor. Onun yakınlığıyla penisim zonkluyor, Nord Kraliçesi'nin eteği beline toplanmış halde önümde eğildiğini hatırlayarak.

"İçki?" diye soruyorum, iki kristal bardak çıkarıyorum.

"Bana bir şey söyle, Asher," diyor Kraliçe, duvardaki şirket logosuna bakmak için dönerek. "Sen her zaman aptalca şeylerin peşinden mi gidersin?"

Hızlı bir ilişki istediğinde kadınlara ne dersin? Sonrasında onları görmek için çok meşgul olduğunu mu söylersin?

"Seni aptal olarak nitelendirmezdim." İki içki doldurup, birini masanın üzerinden ona doğru kaydırıyorum.

"Yani evet mi?" Kaşlarını kaldırır, buz gibi bakışlarını bana çevirir.

İçkimi bir yudumda içip bitiriyorum. Boş bardağı masaya koyup başımı sallıyorum. "Bunun olmasını hiç planlamamıştım."

"Ne, sen ve ben mi?"

Boğazım düğümlenerek başımı sallarım. "Ve buraya gelmek. Farcliff'te meşgul olduğumu söylerken ciddiydim."

Bir anlığına bana bakar, sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır gibi. "Ben de bunun olacağını düşünmemiştim, ama o pis odaya seni takip edecek kadar aptaldım. Senin istediğin gibi eğilecek kadar aptaldım."

Görüntüler zihnimde parlıyor ve yüzümü sabit tutmaya çalışıyorum. Sesinde o kadar çok acı var ki, kalbim sızlıyor. "Bu kadar pişman mısın?"

"Hmm, bir bakalım," diyor Penelope, bana doğru bir adım atarak bizi ayıran masaya eğiliyor. Gül kokulu tatlı bir şeker gibi kokuyor. "Beni ucuz, kullanılmış bir fahişe gibi hissettirdin, sonra da veda etmeden çekip gittin. Evet, pişmanım."

"Sende ucuz olan hiçbir şey yok, Pen, ve sen de beni kullandın, benim seni kullandığım kadar."

"Öyle mi?" Narin parmakları viski bardağının kenarına dokunur ve ben onun bardağı sıkıca tutup yüzüme fırlatmasını beklerim. Bunun yerine, benim yaptığım gibi hızlıca içer ve yüzünü buruşturur. "Viski zevkin berbat."

"Bu, bugün bana söylediğin en güzel şey." "Siktir git."

"Sen kraliçe değil misin? Bir hükümdarın konuşması gereken şekilde konuşmuyorsun."

Penelope'nin elleri masanın kenarını kavradığında içimde bir ateş parladı. Dilimde onun öfkesini hissedebiliyorum ve daha fazlasını istiyorum. Onun her parçasını tatmak istiyorum. Öfkeli, ateşli ve canlı.

"Senin burada çalışmana asla izin vermeyeceğim. Babanın işini alıp hemen buradan gidebilirsin, çünkü Gerhard Corporation Nord'da iş yapmayacak, Asher."

Durduramadan dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Sadece... benim adımlı söyleme şekli midemi burkuyor. Yıllardır bu kadar canlı hissetmemiştim. Yüzümü sabit tutuyorum, bakışlarım onun bakışlarıyla çarpışıyor. "Neden olmasın? Henüz işletme ruhsatı bile almadım. Senin için ben bir turistim... Stirling şehir merkezinde ofisi olan bir turist."

"Ve öyle de kalacak." Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve —Onu öpmek istiyorum. Tam burada. Böyle. Bu masanın diğer tarafına geçip, o tasarımcı elbisesini belinden yukarı sıyırmak ve kendimi onun içine gömmek istiyorum. Onun öfkesini tamamen yutmak ve onu benim sikimde parçalamak istiyorum.

Bana vereceği her şeyi istiyorum. Onun her parçasını. Her şeyi. Hepsini.

O uzaklaşmadan masanın üzerinden parmaklarını yakalayıp dudaklarımı onlara bastırıyorum.

Penelope nefesini tutar, gözleri büyür. Elini çekip yüzüme sert bir tokat atar. Nefesimi tutar, sandalyenin kenarını sıkıca tutarım. Yanağımda acı patlar, homurdanarak ona dönerim.

"Seni tutuklatabilirim, Asher." Sesinde artık bir keskinlik var. Hafif bir titreme. Buz çatlıyor.

Onu kışkırtmamam gerekirdi, ama onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Onun parçalanışını izlemek hoşuma gidiyor. Maskesi düşüyor ve sanki gerçek halini görüyorum gibi hissediyorum — beni tokatlayıp hapse atmak istese bile. Yüzümde kötücül, dumanlı bir gülümseme yayılıyor. "Buna kelepçe de dahil mi? Çünkü ben buna varım."

Kraliçe bana yine tokat attı, bu sefer daha sert. Muhtemelen hak ettim. Nefesim kesildi, cildim yanıyordu. Dişlerimi sıkıp, sıkı sıkı kapalı çenemden konuşmaya çalıştım. "Bu hiç hoş değildi."

"Sen de beni kullanıp, buraya geleceğini bile söylemeden bir kenara atmak pek hoş değildi. Nord için çok meşgul olduğumu söyledin. Benim için çok meşgul olduğumu." Gözleri yaşarırken alt dudağı hafifçe titriyor.

Bu yüzden mi kızgın? Ona haber vermeden buraya geldiğim için mi? Gabriell'in düşününden onunla konuşmadan ayrıldığım için mi? Kalbim acı içinde burkulur. Ben... onun bana, sanki onun acısının sebebi benmişim gibi bakmasını istemiyorum. Başımı eğip, bir yandan diğer yana sallarım. "Özür dilerim, Pen." Başımı kaldırıp, onun bakışlarıyla karşılaşırım. "Yani, Majesteleri. Lütfen beni tutuklamayın."

Penelope karşımdaki sandalyeye çöküyor, arkasına yaslanarak sönüyor. Yorgun görünüyor. Bitkin.

İnciniyor.

Benim yüzümden mi?

Babamın ofisindeyken, onun beni ziyarete geleceğini düşünmemiştim. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Belki de farkına bile varmayacağını düşünmüştüm, umut etmeme rağmen... Ne umduğumu bilmiyorum. Belki de tam olarak bunu umuyordum. Onu tekrar görmek istedim, ama o bir kraliçe ve ben neyim ki? Ben güzel kadınların peşinden koştuğu biri değilim. Vücudumu kaplayan bu yara izleriyle, ben güzel kadınları kaçıran kişiyim. Onun gibi birini asla hak etmem.

"Özür dilerim," diyorum sessizce. "Beni tekrar görmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Penelope buz mavisi ve savunmasız gözlerini bana çevirir. Göğsüm ağrır. Kalbimin her atışı kaburgalarımı kırıyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden başka yere bakarım. Bardakımı ve viski şişesini alıp masanın etrafından dolaşarak onun yanındaki sandalyeye otururum. İkimizin bardaklarını da doldururum, Penelope'ye bardağı uzatırken parmaklarım onun parmaklarına değir. Temasla cildim cızlar, koluma sıcaklık yayılır.

Bir yudum alır, burnunu kırıştırır. "Daha önceki yorumum geçerli."

"Viski uzmanı olduğunu bilmiyordum."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Gözleri masamın arkasındaki pencereden dışarıya bakıyor ve kalbim yine acı bir şekilde burkuluyor.

Onun yanındaki koltuğumdan profiline bakıyorum, boynundan, çenesinden, öptüğümünden beri aklımdan çıkmayan o mükemmel dudaklarından gözlerimi alamıyorum. Elim durduramadan parmaklarım yanağına kayıyor. Mükemmel, pürüzsüz cildi. Lekesiz. Yara izi yok.

Yaraları gizli.

Penelope dokunuşumdan çekinmiyor. Gözlerini kapatıyor, parmaklarımın yanağından çenesine doğru kaymasına izin veriyor. Cildi sıcak saten gibi. Ona dokunmayı hiç bırakmak istemiyorum. Saatlerce ellerimi vücudunda gezdiririm, sırf onun gerçek olduğunu kendime kanıtlamak için. O var. Bu güzel yaratık hayatta ve bana cildini okşamama izin vererek bana bir onur veriyor. "Seni tekrar görmek istedim, Pen. Madencilik yöneticileriyle konuştuğunu söylediğinde meraklandım, bu yüzden babama bu seyahati iş seyahati olarak sundum." Bu... çoğunlukla doğru, değil mi? Penelope Donovan'dan bahsetmedi, birleşmeden haberi var mı? Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Aslında istediğim şey seni görmektir."

Tam olarak yalan sayılmaz. Ama tam olarak doğru da değil. Motivasyonlarım fedakarlık değildi. Buraya Reginald Donovan hakkında daha fazla bilgi edinmek, onun ayaklarını dizlerinden kesip bu birleşmenin gerçekleşmesini sağlamak için geldim. Ama asıl neden bu mu? Beni buraya gelmeye iten gerçek neden neydi? Kendime bu soruları sormama gerek bile yok, cevabı zaten biliyorum. Yanımdaki güzel kadına bakarak iç çekiyorum. "Seni burada göreceğimi umuyordum."

Penelope bana dönüp bakıyor, buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzümü inceliyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve alnında hafif bir çizgi belirliyor. "Neden beni aramadın?"

"Sana ulaşmak pek kolay değil. Bilgi servisini arayıp Kraliçe'ye bağlanmak istediğimi mi söyleyeyim?"

"En azından çaba gösteriyorsun."

Gülümsüyorum. "Her gün böyle ofisime dalman için sol kolumu verirdim."

"Kapa çenenin, Asher. Burada bir ofis açmayı planlıyorsan neden Nord'a gelmeye vaktin olmadığını söyledin?" Sesi ince ve tiz, ve genellikle gizli tuttuğu bir yönünü gösterdiğini biliyorum. Ben... onur duydum, ama...

Hala Donovan'dan bahsetmiyor. Birleşmeden söz etmiyor. Boğazımı temizlerken kalbim çarpıyor, masamdaki ahşap damarlarına bakıyorum. Gerçek damarlarımda şarkı söylüyor — o bilmiyor. Birleşmeden haberi yok. Babamın beni buraya neden gönderdiğini bilmiyor.

Ondan bir şey sakladığımı biliyorum. Belki buna yalan demek istersiniz. Ne halt ediyorum ben? Bu bir yalan. Ona birleşme hakkında, Donovan hakkında, her şey hakkında anlatmalıyım.

Penelope, Donovan'ın adını bile anmadı. Onun asıl şikayeti, buraya gelmeyi planladığımı ona söylememiş olmam. Ama Donovan Enterprises ile birleşme hakkında ona söylersem, yine de buraya onu görmek için geldiğime inanacak mı? Yoksa kızacak ve kendini kullanılmış hissedecek mi?

Gözlerimi Penelope'ye çevirip ona baktığımda, göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Onu tekrar kaybetme, onun benden uzaklaşmasına izin verme düşüncesi içimde derin bir acı yaratıyor. Bu yüzden ona *gerçekten* istediğim şeyi söylüyorum — herhangi bir birleşme veya iş anlaşmasından daha gerçek olabilecek şeyi. "Seni görmek istedim, Pen. Bu yüzden buradayım."

"Sana inanmıyorum."

"Senden inanmanı istemiyorum."

"Hakkında hikayeler duydum," diyor, kaşlarını kaldırarak.

"Umarım hepsi iyidir."

Penelope kuru, mizahsız bir kahkaha attı.

Bardağımı dudaklarıma götürdüm. "Düğünde olanlardan pişman mısın?"

Uzun bir süre duraksıyor. Çok uzun bir süre. Sonra fısıldayarak "Evet" diyor.

Bunun bu kadar acı vereceğini beklemiyordum. Göğsüm çöküyor gibi, kalbim sıkışıyor gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum. "Oh."

"Bu hissi sevmiyorum. Kontrolü kaybetmiş gibi hissetmek." Viskiinden bir yudum alır. Dudaklarının, çenesinin, boğazının hareketleri beni inanılmaz derecede büyülüyor.

"Kontrol tamamen sende, Pen."

"Bana öyle dememem gerektiğini söylemiştim."

Dudaklarım kıvrılır. Omuzlarım silkerim. "Elimde değil." Gülünce, gözleri parlar. Bana, ağzıma, sonra tekrar gözlerime bakar. Uzun bir nefes veririm. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Penelope bardağını masamın kenarına koyar. Bardağın çoğu doludur, alkol hafifçe bir yandan diğer yana sallanır. Ayağa kalkar, dudaklarını büzerek uyluklarını silkeler. "Düşüneceğim."

Gözleri artık soğuk. Sıcaklık gitmiş. Ama sesinin soğukluğunun arkasında bir şey var. Bir keskinlik. Bir sertlik. Penelope

beni tekrar görmek istiyor. Bu duyguyla, aramızdaki bu bağla mücadele ediyor.

Ayağa kalkıp ona doğru dönüyorum. O çok yakın. Göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Gözleri göğsüme bakıyor. Kafasını biraz yukarı kaldırırsa, eğilip dudaklarımla onun dudaklarına dokunabilirim. Onun tatlılığını bir kez daha tadabilirim.

Ama Kraliçe boğazını temizler ve bir adım geri atar. Kalın kirpiklerinin arasından bana bakar, sonra gözlerini kırpar. "Sana tokat attığım için özür dilerim. Yanağın... kızarmış."

Parmaklarım hala acıyan cildimi okşadı, acı çoktan başka bir şeye dönüşmüştü. Vücudumun daha aşağısında hissettiğim başka bir tür sıcaklık. "Hoşuma gitti." Omuz silktim.

Penelope başını bana doğru çevirir ve yüzündeki şok ifadesine gülmeden edemem. "Sen kafadan hastasın."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Gülümsememi saklamaya bile çalışmıyorum. "Yardıma ihtiyacın var."

"Belki de biraz tokatlanmam gerekiyor." Kaşlarımı kaldırıyorum, gözlerinin dudaklarıma kaymasını seviyorum.

Ama ben hareket edemedim, Penelope başını sallar ve kapıya doğru yürür. Durur, dönüp bana bakar. "Nord'da ne kadar kalacaksın?"

"Ne kadar sürerse o kadar."

Sanki sözlerimi deşifre etmeye çalışır gibi gözlerime bakıyor. Ben bile ne demek istediğimi bilmiyorum. Donovan ile bu birleşmeyi tamamlamak için ne kadar sürerse o kadar mı demek istiyorum?

Yoksa Penelope'yi tekrar görmek için ne kadar sürerse o kadar mı? Onun benim için ne kadar değerli olduğunu anlamasını sağlamak için mi?

Kraliçe cevap vermez. Kapıyı açar ve uzaklaşır. Göğsümdeki şiddetli çarpıntıyı kontrol etmeye çalışarak, onun adımlarının uzaklaşmasını dinlerim.

DOKUZ PENELOPE

ONU SINIR DIŞI ETMELİYDİM. Ya da tutuklamalıyım. Ya da tutuklayıp sınır dışı etmeliydim. Ve para cezası vermeliydim. Kesinlikle para cezası. O makalede övündüğü tüm iş anlaşmalarından kazandığı milyarlarca dolarla bunu ödeyebilir.

Bir düşünce aklıma geliyor. Bu haber makalesini o mu planladı? Burada olduğunu fark etmem için bir oyun muydu?

Beni görmek için buraya geldiğini söyledi... ama o zaman neden benimle iletişime geçmeye çalışmadı? Bu mantıklı değil. Ona güvenmek istiyorum, ama...

Gözlerimi sıkıca kapatıp, arabanın koltuğuna yaslandım ve uzun bir nefes verdim. Gizlilik perdesi çekilmiş ve camlar koyu renkli, bu yüzden olabildiğince yalnızım.

Asher'ın ofisinden ayrılalı dakikalar geçmesine rağmen, içim hala ateş gibi yanıyor. Bana bakışı... günahkardı. Onu çaresizce öpmek istememe neden oldu. Yanağım, onun dokunuşunun fısıltısıyla yanıyor. Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarparken, koltuğumda kıpırdanıp, isyan eden bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum.

Bir iç çekerek pencereden dışarı bakıyorum. Bende bir sorun var. Onunla ilişki kurmamalıyım. En başından beri hiçbir şey yapmamalıyım. Düğünde olanlar hoşuma gitmişti. Özeldi, en azından benim için özeldi.

Ama Asher hayatımı altüst etti ve dikkatimi krallıktan uzaklaştırdı. Onunla *bir kez* yattım ve o da beni tamamen uygunsuz bir şekilde ofisine çağırdı. Yarın gazeteler benim hakkımda ne yazacak acaba? Manşetler ikimiz hakkında çığlık atacak mı? Yaklaşan resesyon ve artan işsizliğe odaklanmak yerine aşk hayatımla meşgul olduğumu mu yazacaklar?

Onu görmek istememeliyim, ama, ama, ama...

Onu ofisinde görmek, özlediğim bir şekilde kendimi canlı hissetmemi sağladı.

Sorumluluklarımı unutturacak şekilde.

O kadar uzun süredir kraliçe oldum ki, bir kez olsun kadın gibi hissetmek halkıma ihanet etmek gibi geliyor. Prens Gabriel'in kalesinde yaptıklarımızı düşününce yanaklarım kızarıyor. Eğer biri bunu öğrenirse...

Araba birden durunca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Önüme bakıyorum, bir kalabalık yola çıkıyor. Öfkeli, hırlayan yüzler bağılıyor, sesler arabamı koruyan kalın kurşun geçirmez camlar tarafından kesiliyor. Polisler kalabalığı geri itiyor, protestocular pankartlar kaldırıyor.

Boynumu uzatıp, pankartlardan birini okudum.

Bize iş verin. Bize saygınlık verin.

Omuzlarım düşüyor. Nord'da işsizlik artıyor ve kışa sadece birkaç ay kaldı, birçok insan zorluk çekecek. Henüz haziranın başındayız, ama burada yaz kısa, kış ise sert geçiyor. Sosyal hizmetleri genişletmeye çalıştım, ama televizyondaki yorumcuların haklı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Nord resesyona giriyor. Belki de parlamentonun Nord'a yatırım yapması için yeni işletmeleri teşvik etmesi doğru. Belki de Donovan Enterprises o kadar da kötü değildir. Onları sıkı bir denetim altında tutabilirsek, binlerce insana iş sağlayabilirler.

Polis kalabalığının arasından bir yol açarak öfkeli yüzlerin arasından geçip saray kapılarının içine girmemizi sağlıyor. Kapıların kapanmasını izlemek için arkama dönüyorum, protestocular dışarıdan kapıları sallıyor.

Arabanın interkomu çalar. "*İyi misiniz, hanımefendi?*"

Orta konsoldaki bir düğmeye basıyorum. "Onlar kimdi?"

"*Çoğunlukla doğudaki petrol rafinerilerinden işçiler. Rafineriler kapandığında işlerini kaybettiler.*"

Yüzümü buruşturarak tekrar arabanın arkasına bakıyorum. Nord'da işlerin kötüye gittiğini biliyordum, ama bu kadar büyük bir hoşnutsuzluk olduğunu fark etmemiştim. Yeni endüstriler açma çabası mantıklı

mantıklı. Politika ihlalleri nedeniyle altı petrol rafinerisini kapattık. Binlerce insan işini kaybetti.

Ben, onların kraliçesi olarak, bir cevap bulmalıyım. Ülkemde yaşayan insanlara iş sağlayabilmeliydim. Ulus için bir vizyonu olan bir devlet başkanı olmalıyım.

O rafinerileri kapatarak iyi bir şey yaptığımı sanıyordum. Çalışma koşulları korkunçtu, orada çalışmak için taşınan erkekler ve kadınlar için küçük, kirli kamplar vardı. Her petrol rezervinin çevresindeki akiferler kirlenmişti. Onları kapatmak zor bir karardı, ama doğru bir karardı.

En azından öyle düşünmüştüm.

Şimdi, binlerce insan işsiz olarak kapılarımda duruyor ve onurlarını geri istiyorlar.

Bu benim tek sorumluluğum değil mi? İnsanlara hizmet etmek? Onlara verimli, istikrarlı bir yaşam sağlamak?

Araba kalemin girişinin önünde durur ve uşak kapıyı açtığında, uzaktan protestocuların bağırıışlarını hala duyabiliyorum. Dışlerimi sıkarak içeri girip ofisime dönüyorum. Kapıyı kapatıp masamdaki kağıt yığınlarına bir göz attıktan sonra pencereye doğru yürüyorum.

Dışarıda yüzlerce insan var. Kamyon şoförleri.

Makine operatörleri. İskele ustaları, marangozlar, elektrikçiler.

Çalışmaya ihtiyaçları var.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Kendi halkımla ilgilenmem gerekirken, Asher'ın bana haber vermeden buraya gelmesini nasıl dert edebilirim? Ben bir erkeğin şefkatine ihtiyaç duyan terk edilmiş bir kadın değilim. Ben bir kraliçeyim. Ben Kraliçe'yim.

En iyi yaptığım şeyi yaparak, kendi duygularımı bir kenara itiyorum. Şimdi, Asher'ın boynumu öptüğünde sakallarının nasıl hissettirdiğini ya da bana sarıldığında ne kadar iyi hissettiğimi düşünmenin sırası değil. Xavier öldüğünde arkadaşlıktan vazgeçtim. Asher gibi bir adamla birlikte olmak bunu değıştirmez. Bir arkadaş hak etmiyorum. Bir arkadaşım olamaz. Asher ile birlikte olabilsem bile, ona çocuk sahibi olma fırsatını mahrum bırakmış olurdum. Kısırlığım bu seçeneği ondan alacaktı ve bu beni ne tür bir kadın yapar? Bir erkeğe, *herhangi bir* erkeğe, benim için bundan vazgeçmesini nasıl isteyebilirim?

Westhill'deki dinlenme odasında geçirdiğim o dakikaları alıp, derin, soğuk ve ulaşılmaz bir yere saklamam gerekiyor.

Şimdi, beni canlı hissettiren tek adamdan vazgeçmek anlamına gelse bile, bir hükümdar gibi davranma zamanı. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Aklıma bir fikir geliyor. Bir plan.

Sandalyeme oturduğumda sandalye gıcırdadı, telefonu uzandım. Ahizeyi kaldırdım ve sekreterimin sesini duydum. "Mick Burgundy'yi bağla." Nord Resources Group'un CEO'su son zamanlarda büyük baskı altında, ama onun tam olarak ne düşündüğünü bilmem gerekiyor — ve hazırladığım plana katılıp katılmayacağını.

Hat bağlanır bağlanmaz, yaşlı beyefendinin derin sesini duyarım. "Majesteleri."

"Aramamı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum, her ne kadar benim aramamı kimsenin reddetmeyeceğini bilsem de. "Yeni projeler almaya ilişkin tam olarak ne düşündüğünüzü ve bir ortak girişime açık olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

Kısa bir duraklama olur, sonra Mick boğazını temizler. "Dinliyorum."

NRG ile uzun bir görüşmeden sonra, Mick bana yeniden yapılandırma çabalarını ve ne kadar çok ya da az iş alabileceklerini anlatır. Telefonu kapatıp derin bir nefes alırım. Bu kolay kısmıydı. Mick ile çalışmaya alışkınım. Nord'daki ulusal kaynaklar şirketinin başkanı olarak, o önemli bir devlet memuru. Yıllardır sağlam bir ortak ve ona güveniyorum. Öte yandan, bu planın diğer yarısı... o kadar kolay değil. Ya da o kadar temiz.

Titrek bir el ile telefonu tekrar kaldırıyorum ve hattın diğer ucunda özel sekreterimin selamlamasını duyuyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Frederick, beni Asher Gerhard'a bağlayabilir misin?" Adını söylemek bile omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası geçiriyor.

"Hemen, Majesteleri." Frederick telefonu kapatır ve ben de aynısını yaparım, kalbim çarparken ellerimi masanın üzerinde birleştiririm.

Orada oturup masama bakarken zihnim dönüp duruyor.

Bunu krallığı düşündüğüm için mi yapıyorum, yoksa Asher ile tekrar konuşmak istediğim için mi? Sonuç Nord halkına yardımcı olacaksa, bunun bir önemi var mı?

Telefon çaldığında irkilirim.

"Vay, vay, vay," Asher'ın derin, yankılı sesi telefonun diğer ucunda duyuluyor. Bir heyecan omurgamdan aşağıya, mide boşluğumun bir yerine dalıyor. "Senden bu kadar çabuk haber alacağımı beklemiyordum."

Kalbimin çarpışını görmezden gelerek, dişlerimi sıkıp sesimi olabildiğince soğuk ve duygusuz tutuyorum. "Sonuçta bir anlaşma yapabiliriz, Bay Gerhard."

Asher hafif bir inilti çıkarır.

Kaşlarımı çatarım. "Ne?"

"Bana öyle demen hoşuma

gidiyor." "Bay Gerhard?"

Yine o homurdanan inilti, damarlarımda ateş yakıyor. "Evet. O."

"Odaklan, Asher," diye terslerim. "Seni... bilirsin, o yüzden aramıyorum." *Of*, ben evrendeki en beceriksiz insan mıyım? Sanırım öyleyim. Nefesimi alıp gözlerimi sıkıca kapatırım. "Seni arıyorum çünkü Nord'daki iş çıkarlarına yardım edebileceğim. Sana bir teklifim var."

Bir duraklama. Asher boğazını temizler ve cevap verirken sesi daha soğuktur. "Elbette, Majesteleri. Teklifinizi dinlemeye hazırım."

Bu durumu nasıl kontrol altına alabiliyor? Protestoları onun düzenlemediğini biliyorum. Aramızdaki otoritenin bende olduğunu biliyorum.

—ama yine de, sanki ondan izin istiyormuşum gibi hissediyorum. Bu beni rahatsız ediyor ve... heyecanlandırıyor. Midemde bir sıcaklık hissediyorum ve koltuğumda kıpırdanma isteğine direniyorum. "Yarın saraya gel. Frederick'e seninle bir randevu ayarlamasını söyleyeceğim." Asher beni kesinlikle dengesizleştirecek başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Gözlerimi kapatırken kalbim hızla atıyor. Şakaklarımı ovuşturup uzun bir nefes veriyorum.

Bu fikir, bu plan... doğru olan şey bu. Halkımın, karnımın alt kısmında hissettiğim sıcaklıktan başka şeyler düşünmeme ihtiyacı var. Asher Gerhard Nord'a bir amaç için geldi ve bunun bir parçası beni görmek olsun ya da olmasın, artık önemi yok. Onun yardımına ve işine ihtiyacım var.

Parmaklarım dudaklarıma kayıyor ve neredeyse Asher'in öpücüğünün tadını alabiliyorum. Yarın planımı gerçekleştirsem ve o kabul ederse, aramızdaki her şey sona erecek. Profesyonel olacağız ve ilişkimiz Prens Gabriel'in düğünündeki gibi olmayacak.

Ama halkım için, Nord için her şeyden vazgeçerim. Asher'dan bile.

ON ASHER

BEN GERİLEN BİR İNSAN DEĞİLİM. İş anlaşmaları yaparken kendimi en rahat hissederim, ama araba Stirling Kalesi'ne giden yüksek kapılardan geçerken, içimde bir titreme hissettiğimi itiraf etmeliyim.

Penelope ofisimden ayrıldıktan sonra bu kadar çabuk kaleden bir telefon beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ondan hiç telefon beklemiyordum. Aramızda bir şeyler var, ama bir kadın beş dakika içinde sana iki kez tokat atarsa, bu belli bir mesaj verir.

Umurumda değildi.

Penelope bir iş toplantısından bahsetti. Nord'da işimi büyütmeme izin vereceğini söyledi, ama bu tam olarak ne anlama geliyor? Ofisimden ayrıldığında, burada iş yapmama izin vermemeye tamamen odaklanmış görünüyordu.

Sinirlerimin altında da bir şey var. Heyecan verici, sıcak ve baharatlı bir vızıltı. Dilimin ucunda tatlı bir tadı var. O, Kraliçe. Penelope. Onu tekrar göreceğimi,

aynı odada bulunmak, her konuşmasında dudaklarının hareketini izlemek, bana Asher ya da Bay Gerhard ya da pislik ya da bana atmak istediği başka bir isimle seslenmesini duymak... Hepsini kabul eder ve daha fazlasını isterim.

Bir çalışan bana kapıyı açıp derin bir reverans yaparken, aklımda iş anlaşması ya da babamın şirketinin varisi olmak gibi şeyler yok. Yönetim kurulunda görev almak ya da bana canavar gibi görüldüğümü söyleyen adama milyonlar kazandırmak gibi şeyler de yok. Logan ya da onun babamın şirketini benden daha fazla hak etmediği gibi şeyler de yok.

Penelope'yi ve başını dik tutuşunu düşünüyorum. Yaptığı her şeyde ne kadar asil görüldüğünü. Onu tekrar kollarıma almak ya da önünde diz çöküp hayatımı ona adamak istediğimi.

Cilalı zeminde adımlarımın yankısı yankılanırken, hızla çarpan kalbimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Ben iş getiren adam olmam gerekiyor. Daha önce hiç olmayan fırsatları gören ve sonra bunları değerlendiren adam. Şu anda ise, ilk aşkını görmeye giden hormonları tavan yapmış bir ergen gibi hissediyorum.

"Bu taraftan, efendim," diyor otuzlu yaşlarındaki bir adam. Üzerinde temiz, siyah bir üniforma var, saçları jöle ile geriye taranmış. Bıyığı o kadar kalın ki Burt Reynolds bile kıskanır.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diyorum, eski tablolar ve heykel gibi duran muhafızların eşlik ettiği kale koridorunda yürürken.

"Elbette, efendim." Adam başını eğiyor ama bana bakmıyor.

"Bıyığınız için yanınızda tarak taşıyor musunuz? Yoksa doğal olarak bu kadar mükemmel duruyor mu?"

O, benim soruma tepki göstererek, vücudundaki her bir kemikle tepki veriyor. Gülümsememi saklamak için uğraşıyorum. Elini sağımızdaki kapıya doğru uzatıyor ve ben başımı sallıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde, biraz daha dar bir koridora yönlendiriliyorum. Daha küçük, ama yine de lüks. Gri ve siyah damarlı beyaz mermer zeminler, pahalı tablolar, kristallerle süslü avizeler. Bu yerin her santimetrekaresi taç kalıplı ve karmaşık işçilikle süslenmiş. Boya, kırmızı ve mor vurgularla hassas bir beyaz renkte. Duvarları maviye boyanmış bir oturma odasından geçiyoruz — tam da Penelope'nin gözlerinin rengi gibi.

Midemdeki gerginlik artıyor. Onu neredeyse hissedebiliyorum. Kraliçe. Yakınlarda. Personelin daha dik duruşundan bunu anlayabiliyorum. Havada heyecan verici bir vızıltı var. Sinir bozucu bir sessizlik, tek duyabildiğim kendi ayak seslerim ve kalbimin çarpıntısı.

Ahşap panelli bir kapının önünde durup rehberimin kapıyı çalmasını bekliyorum. Kapıyı iki kez çalıyor ve diğer taraftan bir ses gelmesini bekliyor.

Nefesim kesildi. Kapı açıldı ve karşımda o duruyordu.

Aklımdan çıkaramadığım kadın. Beni bir canavar değil, bir erkek gibi hissettiren tanrıça.

Yara izime dokundu ve geri çekilmedi. Gömleğimi tırmaladı ve onu durdurmasaydım çıkaracaktı. Yüzüme tokat attı, sonra sanki hiçbir Şey olmamış gibi yanağını okşamama izin verdi.

Bu sabah zonklayan sikimi yumruğumla kavradığımda aklımı dolduran kadın.

Bugün, pencerelerden içeri s z len güneş ışığı, onun Şeffaf elbisesinin siluetini ortaya çıkarıyor ve hayal gücüne çok az yer bırakıyor. Onun vücudundaki her bir kumaş parçasını yırtıp atmak, onu cilalı meŐe masanın üzerine yatırmak ve onu tatmak istiyorum. Onun vücudunun her santimini taparcasına sevmek, her yerini öpmek, ona arzusun ateŐini hissettirmek istiyorum.

Ona ihtiyacım var. Penisim o kadar sert ki acıyor.

Başını hafifçe sallayarak beni selamlarken dik duruyor. "Asher."

"Majesteleri."

Kaşını kaldırması, unvanını kullanmamdan ŐaŐırdıđını gösteriyor. Beni buraya getiren adama bir bakış atıyor ve bu, adamın ona selam verip kapıdan çıkması için yeterli. Yalnız kaldık.

Kraliçe derin bir nefes alır ve beni izler. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Sizi reddedemezdim."

Gözlerinde ateş parlar, göğsümde kıvılcımlar uçuŐur. "Nord'da ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Ne kadar sürerse sürsün," diye düşünmeden cevap veriyorum. "D n de öyle demiŐtin. Ne için?"

Seni benim yapana kadar. "İŞ için seçenekleri araŐtırmak için," diye cevap veriyorum, sesim yapmacık. Ağzımı sıkıca kapatıyorum ve Kraliçe sağımdaki kanepeye işaret ediyor. Karşımda yüksek, kanatlı koltuğa oturmasını bekliyorum, sonra onun işaret ettiği yere oturuyorum. Penelope ellerini kucağında birleştiriyor, asil ve sakın görünüyor, ama gözleri beni delip geçiyor.

"Seni buraya neden çağırdığımı merak ediyorsundur."

"Ne isterseniz de buraya gelirdim."

"Asher..." Sesi nefes nefese bir fısıltı gibidir. Başını eğip yana doğru çevirir, böylece zarif boynunu görebilirim. Onu yalamak istiyorum. Her yerini. Baştan ayağa. Bana tekrar bakarak

derin bir nefes aldı. "Sana bir teklifim var, Bay Gerhard."

İnlememi bastırıyorum. Bana öyle dediğinde, onu önümde diz çökmüş, ağzı açık olarak hayal ediyorum...

Başımı sallıyorum. "Dinliyorum."

"Başkentteki kargaşayı fark etmişsinizdir."

"Protestolar mı?"

Kafasını eğiyor. "Son zamanlarda birkaç büyük petrol rafinerisi kapandı ve birçok insan işsiz kaldı. Kamyon şoförleri, makine operatörleri, mühendisler. İşsizlik artıyor."

"Yeni endüstrilerin açılması gerekiyor."

"Güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var," diye cevaplar, gözleri benimkileri arar. "Sana güvenebilir miyim?"

"Hayatın pahasına."

Penelope duraksar ve birkaç saniye bana bakar. Onun bakışlarını karşılamaya çalışırım, ama tek istediğim ona koşup onu kollarıma almak. Bir kadının beni bu kadar etkilemesi nasıl mümkün olabilir? Onun iş teklifini dinlemem gerekirken, tek düşünebildiğim o elbisenin ona ne kadar yakıştığı. Gözlerim göğüslerine kayar, yakanın yumuşak kıvrımlarını izler.

"Prens Gabriel'in düğününde, bir madencilik yöneticisiyle konuşmam gerektiğini söylemiştim. Donovan Enterprises'tan Reginald Donovan'ı kastetmiştim."

Donup kaldım, gözlerim tekrar onun gözlerine kaydı. Şimdi mi birleşmeden bahsedecek? Bunu ondan sakladığımı bildiğini söyleyecek mi?

Penelope devam ediyor. "Bay Donovan, krallığın doğusunda, Roston yakınlarında bulunan kraliyet arazisini satın almaya çalışıyor. Burası Nord'un en büyük ikinci şehri ve önemli bir sanayi merkezi." Kraliçe'nin sesi sabit, ama elleri birbirine sıkıca kenetlenmiş. Tereddüt ediyor. Nefes alıp, devam ediyor. "Donovan Enterprises, bu bölgede en az üç büyük elmas madeni açmayı planlıyor."

Ciğerlerimden hava çıkıyor. *Elmaslar*. Donovan bu yüzden burada. Geçtiğimiz haftalarda yaptığım tüm araştırmalarım

hiçbir sonuç vermedi, ama Kraliçe, benim buna ihtiyacım olduğunu bilmeden bu bilgiyi bana verdi.

Yine.

Rahatsızlık içimi kemiriyor. Ona söylemeliyim. Birleşme konusunda dürüst olmalıyım. Buraya neden geldiğimi ona anlatmalıyım...

...ama o zaman onu görmek istediğimi söylediğimde yalan söylediğimi düşünür. Reginald Donovan'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmek için Nord'da olduğumu söyleseydim, bu odada olmazdım. Gabriel'in düşününden bu yana sadece birkaç hafta geçti, ama bu bağı koparamam. Gözlerindeki hayal kırıklığını kaldıramam. Onu tekrar göreceğime dair bir umut olmadan hayatıma devam etmeyi hayal edemiyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Ben başımı sallayınca Penelope devam etti. "Hükümet, bu madenleri Nord'daki kamu kaynakları holdingi olan Nord Resources Group'un kontrolü altında tutmayı tercih ediyor. Ancak, burada detaylarına girmeyeceğim nedenlerden dolayı NRG, Roston yakınlarındaki elmas madenleri gibi bir projeyi üstlenebilecek finansal veya yönetsel durumda değil. Donovan Enterprises'in uygunluğu hakkında sorular soruldu. Bu şirketin itibarı pek parlak değil ve ben ülkemizi itibarsız şirketlere açmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Emin değilim, Asher," diyor Penelope. Öne doğru eğiliyor. "Arazi ve madenler için bir teklif sunmanı istiyorum. Nord Resources Group'un direktörü Mick Burgundy'nin iletişim bilgilerini sana verebilirim. Roston'daki elmas madenlerinin geliştirilmesi için bir ortak girişim teklifi sunmanı istiyorum. Anladığım kadarıyla, Gerhard Corporation'ın mükemmel bir geçmişi var ve en azından Donovan'ın teklifine denk bir sermayeye sahip. NRG'nin de katılımıyla, Nordish yerel endüstrisini yanına aldığı için teklifin daha da cazip hale gelecektir. Sözleşmeyi alacağınızı garanti edemem, ancak parlamentonun Donovan Enterprises'tan tamamen memnun olmadığını söyleyebilirim. Eğer başka bir şirket daha olsaydı, özellikle de bir kamu şirketiyle çalışmaya istekli bir şirket..."

Kraliçe bana zaferi gümüş tepside sunuyor. Donovan'ı dizlerinin üzerine çökmüş halde bana veriyor ve bunun farkında bile değil.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu yutmak için uğraşıyorum. "Donovan ne olacak?"

Kafasını sallıyor. "Ona güvenmiyorum. İyi bir geçmişi olan, saygın bir şirkete sahip biriyle çalışmayı tercih ederim. Nord'da şimdiden iyi bir basın alımışsın ve daha iki haftadır buradasın. Burada işini büyütmene yardımcı olabiliriz."

"Biz mi?"

Dudaklarını büker. "Kraliyet biz."

Ağzım kurur. Penelope, Donovan Enterprises'a ölümcül darbeyi vuruyor ve işimi inanılmaz derecede kolaylaştırıyor. Bana bu araziye, Roston yakınlarındaki bu madene teklif verme fırsatı sunarak, Kraliçe, Donovan Enterprises'ın şirketimizle birleşmeye hazır olmasının yanı sıra, tüm onayları alınmış yeni bir madenin inşaatının da başlamasını sağlayarak, babamın yanına dönmemi garanti altına alıyor. Kraliyetin avantajı ile bitiş çizgisine doğru bir sprint.

Bu benim için hayal edilemez bir zafer olurdu. Babamın benim başarıımı kabul etmekten başka seçeneği kalmazdı. Logan'ın değil, benim şirketi hak ettiğimi ona göstermek için bu yeterli olurdu. Kimse, *ama kimse* bu anlaşmayı benim kadar kararlı bir şekilde sonuçlandıramazdı.

Reddetmek aptallık olur. Reddedemem. Babam için yaptığım tüm çalışmalar beni bu odaya getirdi. Bu anlaşmaya. Bu konuşmaya.

Ama... Pen'e birleşme hakkında bilgi vermeliyim. Neden burada olduğum konusunda dürüst olmalıyım. Donovan'ın planlarını öğrenmek için buraya geldiğimi ve onun işimi kolaylaştırdığını söylemeliyim. Bu madenler için bir teklif sunduğumda, babamın birleşmeyi kesin olarak onaylayacağını ve Donovan Enterprises'ın da şirketimizin bir parçası olacağını söylemeliyim.

Ama ağzımdan tek kelime bile çıkmıyor. Eğer ona söylersem, anlaşmayı geri çekecek mi? Ya da daha kötüsü... aramızda oluşan bağı koparacak mı?

Endişelerimi içime atarak başımı sallıyorum. "İlgilendim. Beni NRG ile iletişime geçirin. İki hafta içinde bir teklif hazırlayabilirim ve şirketimin Roston yakınlarındaki araziye satın almak için gerekli fonları sağlayabileceğinden eminim."

"İki hafta. Bu benim beklediğimden bile daha kısa bir süre," diyor Penelope yumuşak bir sesle. Derin bir nefes alıyor, ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor.

benim için sallamak. Avucum onun avucunun üzerinde kayıyor ve kolumdan bir sıcaklık akıyor. Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırma isteğine direniyorum, ama Penelope'nin gözlerinde belli belirsiz bir şey görüyorum. Gizli bir şey.

Özlem.

Penelope başını sallayarak, ağzını kapatıp yumuşak bir ses çıkarır. "Güzel. Çalışanlarımı teklifinizi beklemeleri konusunda bilgilendireceğim." Bir an durur, yanakları hafifçe kızarır. "Benimle gelin." Penelope kapıya doğru yürür, tül gibi elbisesinin etekleri duman gibi bacaklarının etrafında dalgalanır. Sarı saçları alçak bir topuz haline getirilmiştir ve parıldayan elmaslar hâlâ kulaklarını süslemektedir. Onları öpmek istiyorum — şu anda ilgilediğim tek elmaslar onlar.

Kapıda durup beni beklediğinde, hızla yanına yaklaşıyorum. Onun tatlı kokusunu içime çekerim ve neden burada olduğumu hemen unuturum. Reginald kim? Onu ofisten dışarıya kadar takip ederim, tasmalı bir köpek gibi peşinden giderim.

Normalde bundan nefret ederdim. Hiçbir zaman bir kadının, *hatta kimsenin* peşinden giden biri olmadım. Babam, otoriteye karşı gelmediğimi bildiği için şirkette bana serbestlik tanıyor. Sonuçlarım her şeyi anlatıyor. Onun en başarılı çalışanı ve onu çok zengin yapan kişiyim.

Ama Penelope'nin arkasında kalmak... İtiraf etmeliyim ki bunu seviyorum. İş teklifini serinkanlılıkla sunmasını seviyorum. Onun mantıklı yanını, öfkeli, tokat atan yanını, dağınık, tutkulu yanını ve bana gösterdiği diğer tüm duyguları seviyorum — çünkü bu duyguların hiçbiri acıma değil. Hiçbiri tiksinti değil. Yüzünü sabit tutmaya çalışarak boynuma ve çeneme bakmıyor. Gözleri aşağı kaymıyor, vücudumun ne kadarının yaralı olduğunu merak etmiyor.

Hayır, Penelope farkında bile değil gibi görünüyor. Prens Gabriel'in düğününde bana mutluluğunu ve kahkahalarını verdi, öfkesini ve kızgınlığını verdi, ve şimdi bana onun da iş yapmayı bildiğini gösteriyor. Hepsini kabul edeceğim. Her şeyi. Hepsini... çünkü onun için ben bir canavar değilim. O *beni* görüyor.

Bir süre sessizce yürüyoruz, ta ki kalenin arkasındaki büyük bir fuayeye çıkana kadar. Penelope omzunun üzerinden bana bakıyor. "Dün kızgındım," diyor.

"Öyleydi."

"Yanlış davrandım."

"Şu anda özür dilemeye mi çalışıyorsun?" Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Öyleyse, pek başarılı olamıyorsun."

"Bu ilişkinin sınırlarını belirlemeye çalışıyorum." "Peki bunlar neler?"

Bir kapıyı iterek açar ve açık hava terasına çıkar. Kapının iki yanında saksı bitkileri sıralanmıştır ve geniş, döşeli bir yol geniş kale arazisine uzanmaktadır. "Sana ihtiyacım olduğuna karar verdim."

Bir sıcaklık dalgası içimi kaplar.

Penelope bana sert bir bakışla keser. "Profesyonel olarak demek istedim." "Tamam."

Birkaç dakika yürüdükten sonra çimlerin üzerinden geçip daha ağaçlık bir alana girdik. Yolun sonunda bir çeşme göle su püskürtüyordu. Durup arkasına baktı, sonra bana döndü. "Konuşmamız gerek."

Başımı sallarım.

"Dinliyorum."

"Ciddiyim, Asher."

İnlememi zorlukla bastırırım. Adımı söyleme şeklini seviyorum. Onun dilinde bir şekilde daha tatlı geliyor. Sanki ecstasy içinde haykırsa kulağa hoş gelirdi.

Penelope derin bir nefes aldı. "Gabriel'in düğününde olanlar..."

"Anlıyorum."

"Bırak da konuşayım," diye tersler. Gözleri benimkilere kayar, buz mavisi ve berrak. "Eğlenceliydi. Ama bir daha olmamalı. Bu ilişki profesyonel kalmalı."

"Elbette."

"Yorum yok, Asher. İma yok. Öpücük yok. Dokunma yok. Tokat yok."

"Adil olmak gerekirse, *beni* tokatlayan sensin."

O sinirli bir şekilde içini çekiyor ve ben gülümsememi saklayamıyorum. "Asher, ciddiyim. Bu anlaşmayı düşünmemin tek nedeni Nord'daki ekonomik durum. Ağır sanayiye ihtiyacımız var. İşçilerimizin işlere ihtiyacı var."

"Ve ben bunu sağlayabilirim."

Elini kaldırıyor. "Ama eğer biri bu projeyi sana bir tür... kişisel iyilik... nedeniyle verdiğimi düşünürse, bu çok, çok kötü görünür. İkimiz için de."

Hafif bir esinti, topuzundan bir tutam saçını koparıp yüzüne savurur. Kendimi durduramadan, onu kulağının arkasına koyuyorum. Cildi çok yumuşak. Bir anlığına gözlerini kapatır ve her şey durur.

Onun bir kraliçe olduğunu ve benim sadece sıradan bir iş adamı olduğumu unutuyorum. Aramızda hiçbir şey olamayacağını söylediğini unutuyorum. Vücudumun yaralı ve çirkin olduğunu ve yangının bana yaptıklarını gören hiç kimsenin beni sevmeyeceğini unutuyorum.

Çünkü bu anda Penelope gözlerini kapatıyor ve yumuşak bir iç çekişle her şeyi unutmak kolaylaşıyor. "Asher," diye fısıldıyor.

"Adımı ne kadar çok söylersen, seni o kadar çok öpmek istiyorum." Sesim boğuk çıkıyor. Penelope'ye doğru bir adım atıyorum, elimle kulağının arkasını okşayarak ensesini okşuyorum.

"Az önce söylediklerimi duymadın mı?"

"Her kelimesini duydum, Pen."

Gözleri benimkilerle buluşur, içinde duygular savaşılmaktadır. "Öyleyse neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü yapmamak çok zor geliyor."

"Ben..." Başını salladı. "Ben sıradan bir kadın değilim, Asher. Her şeyden önce bu ülkenin kraliçesi olmam gerekiyor."

"Senden tahttan vazgeçmeni istemiyorum."

"Ama istiyorsun." Sesi fısıltıdan ibaret. "Bana öyle dokunmak..." diye devam eder ve gözlerini kapatır.

Bir elimle ensesinde küçük daireler çizerken, diğer elimle kalçasını okşuyorum. Elbisesi ipeksi bir his veriyor ve parmaklarımı aşağı kaydırıp kalçasının üstüne koyuyorum. Bir adım öne çıkınca göğsü benimkine değişiyor.

"Bana durmamı söyleyebilirsin, Pen, ben de dururum."

Yüzünde çelişki dolu bir ifadeyle içini çekti.

"Gabriel'in düğününde rol yapmıyordum," dedim. "Yemin ederim. Aramızda olanlar... hissettiklerim..."

Gerçek.

Sözler çıkmıyor. Sessizce orada duruyoruz, onu kendime çekince vücudu benimkine eriyor. Dudakları açılıyor ve kalbimdeki her şey ona öpüşmem için bağılıyor.

"Pen, şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum." Sesim bir hırıltı gibi. Boğuk. Saf bir ihtiyaç.

"Yapamayız," diye fısıldıyor. "Neden?"

"Çünkü ben Kraliçe'yim, Asher." Gözleri kapalı, sesi çok yumuşak.

"Sen Penelope Stone'sun."

"Ama ben önce Kraliçe'yim." O uzaklaşıyor ve sanki aramızdaki havayı ikiye bölüyormuş gibi hissediyorum. Sanki atmosfer parçalanıyor ve aramıza görünmez bir kalkan atıyor.

Derin bir nefes alıp başımı eğiyorum. "Haklısın. Özür dilerim."

"Yapamayız."

"Biliyorum." Biliyorum ama bundan nefret ediyorum. Onun Kraliçe olmasından ve onunla çalışmak zorunda olmamdan nefret ediyorum. Şirketimin geleceğini önemsemişimden ve babamın işini devralmak için bu elmas madenine ihtiyacım olduğundan nefret ediyorum. Donovan birleşmesinden ona bahsetmememin bir yalan gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Aramızdaki tüm engellerden nefret ediyorum.

Elimi boynuma götürüp, yara izimin fazla pürüzsüz olan cildini hissediyorum. Penelope, bunun vücudumun üçte birini kapladığını bilmiyor. Benim diğer erkekler gibi olmadığımı fark etmiyor. Onun kocası gibi güzel ve kusursuz değilim — fotoğraf çekimleri ve resmi tablolar için mükemmel değilim. Onunla layık değilim.

"Bunun işe yaraması için profesyonel davranmalıyız," diyor Penelope. Esinti yine saçlarımın dağınık tellerini dalgalandırıyor, ama onlara dokunma isteğine direniyorum.

Başımı sallıyorum. "Haklısın. Özür dilerim."

O iç çekip başını sallıyor. "Benim hatam. Seninle hiçbir şey yapmamalıydım."

Sözleri kalbimi delip geçiyor, göğsümde bir acı yayılıyor. Boğazımı temizleyip ondan uzaklaşıyorum, ama gerçeği biliyorum.

O benim hissettiklerimi hissetmiyor. Var olduğunu sandığım bu bağ?

Tek taraflıymış.

Penelope, vatandaşlarını istihdam etmemi istiyor, ben de mirasımı kazanmak için ona ihtiyacım var.

Bu bir iş.

ON BİR PENELOPE

KAFAM KARIŞIK, Asher ile birlikte kaleye geri dönüyorum ve izin isteyerek ayrılıyorum. Odama koşuyorum, kapıyı kilitliyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Başım belada.

Vücudum bana harekete geçmem için haykırırken, nasıl profesyonel davranmak istediğimi söyleyebilirim? Ona yaklaşıp onu öpmek için? Yüzünü ellerimle tutup parmaklarımı dudaklarında gezdirmek için?

Şehvet uğruna sorumluluklarımdan bu kadar kolayca vazgeçmeye hazırken, nasıl layık bir kraliçe gibi davranabilirim? Yoksa daha fazlası mı var?

Xavier öldüğünde, teselli için görevime yöneldim. Aşka açık olan tarafım onun yanına gömüldü ve ben kaderime boyun eğdim.

Ama şimdi...

Kafamı sallayarak elbiseyi çıkarıp duşa giriyorum. Asher'ın tenime serpiştirdiği közleri yıkamam lazım. Isınan içimi soğutmam ve neden burada olduğumu, kim olduğumu, ne yapmam gerektiğini kendime hatırlatmam lazım.

Su, duygularımı yatıştırmaya yetmiyor. Ellerimi aşağıya kaydırıp, kendimi fayans duvara dayıyorum. Parmaklarım, duştan kaynaklanmayan başka bir ıslaklığa kayıyor. Yapmamalıyım. Yapamam.

Ama elim beni dinlemiyor. Parmaklarım kendi uyarılmamın içinden kayıyor ve o sinir demetinin tatlı bir rahatlama vaat ettiğini fark ediyorum. Tek gördüğüm Asher. Geniş elleri ve avuçlarının kalçalarımda verdiği his. Sert göğüs kasları. Öpücüğünün tadı.

İçimde kayan bu parmak mı? Keşke onun parmağı olsaydı. Uyluklarımdan geçen zevk, gerçek olanın fısıltısı gibi geliyor, ama yine de kendimi oraya bırakıyorum. Koyu renkli saçlarının parmaklarımın etrafında kıvrıldığını

ve kalın, sert penisinin içime girmesini hayal ediyorum. Güçlü, geniş vücudunun beni sardığını ve kendimi bırakma hissini hayal ediyorum. Kontrolü ona bırakmayı. Bana ihtiyacım olanı vermesine izin vermeyi.

Düşün altında, orgazm beni sararken çılgılığımı bastırıyorum. Bacaklarım titriyor, içim boş boş kasılırken, Asher'ın yüzü zihnimde yanıyor. Nefes nefese, bir süre daha düşün altında duruyorum. Bu beni serinletmiyor ya da büyük bir hata yaptığım hissini ortadan kaldırmıyor.

Asher güzel olabilir. Yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettirebilir beni. Koyu kahverengi gözlerinde etkileyici bir gülümseme ve yaramazlık olabilir, ama bu onu ya da başka birini takip edebileceğim anlamına gelmez.

Ben Nord'un varissiz kraliçesiyim ve görevim halkıma karşıdır.

Asher'la ilişkilerimi tamamen profesyonel tutmayı başardım, onu tamamen kaçınarak... tabii rüyalarım hariç. Birden fazla kez, bacaklarımın arasında bir ağrı ile çarşafırlara dolanmış olarak uyandım. Bir hafta geçti, sonra bir hafta daha. Benimle resmi kanallar aracılığıyla iletişim kuruyor, ama doğrudan benimle değil, ki bu sorun değil. Biz profesyoneliz. Zaten normalde madencilik yöneticileriyle kişisel olarak konuşmam.

Onun adını gördüğümde, içimden bir sıcaklık yayılıyor. Neredeyse sürekli kızarıyorum. Günler birbirini takip ederken, kendimi yeniden kontrol altına aldığımı iddia ediyorum. Onunla aynı odada olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutuyorum.

Neredeyse.

Ancak bahçede yaptığımız konuşmadan iki hafta sonra, ofisime Gerhard Corporation'ın Roston yakınlarındaki madencilik hakları ve arazi satın alma talebine ilişkin resmi başvurusu ulaşır. Asher ile birlikte talep ettiğim gibi, teklif Gerhard Corporation ve Nord Resources Group arasında bir ortak girişimdir; ilk şirket sermaye ve yönetim denetimini, ikinci şirket ise işgücü ve elmas madenciliği uzmanlığını sağlayacaktır. Başvuruyu incelerken çok etkilenirim. Böyle bir şeyi hazırlamak için iki hafta uzun bir süre değil. Neredeyse duyulmamış bir şey, ama bu anlaşma kaçırılmayacak kadar cazip.

Yukarı. Ona teklif sunmasını istediğimde bunu biliyordum. Ona büyük, kabarık bir maaş çeki ve keşfedilecek yeni bir pazar verdim.

Sözleşmelerde, madenlerde ve şantiyelerde her zaman asgari bir yüzdeye kadar yerel işçinin istihdam edilmesini şart koşan birkaç yorumda bulunuyorum. Çalışanlarımın ve hukuk ekibimin yorumlarından, bu başvurunun Donovan'inkinden çok daha cazip olduğunu anlayabiliyorum.

Asher ile bu anlaşmayı yaparak, krallığımı Donovan Enterprises ile iş yapmaktan kurtarmış olabilirim, ancak Asher ile uzak bir iş arkadaşı olmaktan öteye geçemeyecek bir ilişki kurmaktan vazgeçmiş oldum.

İŞLER HIZLI GELİŞİYOR. Krallıkta protestolar hız kazanıyor ve hükümet halka olumlu bir haber vermek istiyor. Gerhard Inc.'in başvurusu iki hafta içinde onaylanıyor ve arazi satışı devam ediyor. Asher'a elmas madenlerinden bahsettikten dört hafta sonra, şirketi resmi olarak araziye krallıktan satın alıyor.

İlişkimiz resmi olarak profesyoneldir ve öyle kalmalıdır. Arazinin satışı ile ilgili haberleri gördüğümde ve ülkedeki neredeyse herkesin olumlu tepkisini gördüğümde, doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Nord'un yeni bir endüstriye ihtiyacı var ve Asher bunu sağlamak için mükemmel bir konumda.

Yine de, bir şeyleri kaybettiğim hissinden kurtulamıyorum. Bir şeye dair bir fırsatı... Belki aşkı. Ya da en azından arkadaşlığı.

Bir hafta sonra, Temmuz başında, projenin resmi olarak başladığını duyurmak için bir törene davet edildik. Yerel halka ön planları açıklayacak ve yeni madenin açılışını dünyaya duyuracağız.

Benim katılımım, Kraliyet'in bu konudaki tutumunu netleştireceği için takdir edilecektir. Kraliyet'in bu projeyi onaylaması maden için iyi olacak ve benim imajım için de iyi olacaktır. Son birkaç hafta içinde o kadar çok eleştiri aldım ki, herhangi bir iyi haberin kamuoyuna duyurulması gerekiyor.

Davet gelir gelmez, görevimin ne olduğunu biliyorum. Bir kez olsun, bu benim istediğimle aynı: Roston'a gitmek istiyorum. Asher'ı görmek istiyorum.

Seyahat hazırlıkları tamamlandı ve göğsümde çırpınan heyecanı bastırmaya çalışıyorum. Asher'ı beş haftadır görmedim. Nord'un en doğusundaki şehir olan Roston'a seyahat etmem gereken gün, karnımda heyecandan kelebekler uçuyor. Saçımı kontrol edip makyajımı düzeltiyorum, sonra da bunu umursadığım için kendime kızıyorum.

Ama Asher'ın benim görünüşüm hakkında ne düşündüğü umurumda değil — sadece çok fazla fotoğraf çekileceğini biliyorum... değil mi? Bunlar profesyonel endişeler. Midemi düğümleyen onun varlığı değil.

Bir araba beni kraliyet jetine götürüyor ve jet beni Roston'a doğru havalandırıyor. Kıpırdanmamaya çalışıyorum, bunun yerine resmi basın bültenini ve günün gündemini gözden geçiriyorum. Şehirde birkaç durağımız var — önce hastane ve bir ilkokul, sonra duyuru için yeni maden sahasına gideceğiz. NRG ve Gerhard Incorporated arasındaki anlaşmayı onaylayan bir konuşma yapacağım.

Bu yaz keşif testlerine başlama planlarını açıklayacaklar, ardından kış boyunca madenin inşasını planlayacaklar. Projenin resmi başlangıcı gelecek yılın yaz başında olacak, ancak önümüzdeki birkaç ay boyunca Nordish yerlilerine iş imkânları sunulacak.

Rahatlamam gerekirken, tek hissettiğim gergin bir heyecan.

Uçuş sarsıntılı geçiyor. Türbülans uçağı kağıt uçak gibi sallıyor ve ben güvenli bir şekilde yere inene kadar koltuğumun kenarlarını sıkıca tutuyorum. Midem düğüm düğüm olduğunda zarif davranmak zor oluyor ama bunun nedeni uçuş mu, yoksa Asher'ı tekrar göreceğim mi?

Gerektiğinde gülümsüyor ve el sıkışıyorum, bir duraktan diğerine taşınyorum. Gökyüzü kararıyor ve rüzgâr ulumaya başlıyor.

Yüzlerce insanla tanışsam da kimseyi görmüyorum. Doğru şeyleri yaptığımdan eminim, çünkü on yaşımdan beri bu görevleri yapıyorum. Uzun zamandır kraliçeyim. Gülümsüyorum.

okul çocuklarını başarılarından dolayı tebrik etmem gerekiyor. Hastane ziyareti de aynı şekilde sorunsuz geçiyor ve gerekli tüm fotoğrafları çekiyorum.

Ama kraliyet arabası beni gelecekteki maden sahasına götürdüğünde gerginleşiyorum.

Asher orada olacak. Gabriell'in düğününde ona karşı bir şeyler hissettiğimi bilerek ona bakmak zorunda kalacağım, ama bunu görmezden gelmek zorunda kalacağım. Bunun profesyonel kalması gerektiğini söyleyen bendim. Kaleye kapanıp, Asher'ın olacağını bildiğim iş toplantılarından kaçınan bendim.

Aramızdaki bağ kopmuşsa, bu benim hatamdır — ama bunu halkıma karşı görevim gereği yaptım. O bağ feda ettim, yok olmasına izin verdim, çünkü yapmam gereken buydu. Krallığımı resesyondan ve kitlesel işsizlikten kurtarmak için hala yapmam gereken şey bu.

Vardığımızda, bir grup gazetecinin arasından geçerek küçük bir sahneye yönlendirildim. Asher, Mick Burgundy ile birlikte çoktan oradaydı. İkinci adamı neredeyse hiç görmüyorum. Tüm dikkatim Asher'da ve gözlerinin her hareketimi takip edişinde. Sert rüzgara rağmen, vücudumdan ateşler çıkıyor. Onu görmek bile, avuçlarının vücudumda, dudaklarının dudaklarımda, penisinin içimde olduğunu hissetmemi hatırlatıyor.

Ve bunu tekrar istiyorum. Kameraların önünde durup yapmacık konuşmalar yapan bir kraliçeden daha fazlası gibi hissetmek istiyorum. Kendimi ona açmak ve onun beni Nord Kraliçesi olarak değil, yatılı okulda tanıdığı Penelope Stone olarak gördüğünü bilmek istiyorum.

Dişlerimi sıkarak bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. Bu, önüme serilen hayat değil. Aşka bir şans verildi ve trajediyle sonuçlandı. Hayatı yalnız geçirmek kaderimde var ve kocamın ölümünün acı verici hüznünü yaşadktan sonra, bu deneyimi tekrar yaşamak istemiyorum.

Ben kraliçeyim. Daha fazlası değil.

Asher saygı göstererek başını eğik tutuyor, sadece selam verdikten sonra gözlerini bana çeviriyor. Bakışlarında bir gülümseme ve bir sürü küstahlık var.

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. En azından değişmemiş ve kameraların önünde uygun davranıyor.

Bakışlarım geniş omuzlarından aşağıya, ince beline kayıyor. İyi dikilmiş yünlü paltosuyla Asher, Nord'daki bir maden sahasında değil, New York sokaklarında olması gereken biri gibi görünüyor. Boynunu bir fular kaplıyor, çenesinin üzerinde sadece yara izinin en ufak bir izi görünüyor. Bir an için, bunu bilerek mi yaptığını merak ediyorum — önümüzde flaşları patlayan kameralar için yara izini saklamak için.

O kadar çekici görünürken gözlerimi ondan ayırmak çok zor. Parmaklarım, ceketinin düğmelerini açıp kaslı vücudunu yavaşça ortaya çıkarmak için kaşınıyor. Sevişirken onu hiç soyduğum olmadı. O giysilerin altında ne sakladığını merak ediyorum ve merakım bacaklarımın arasında, aşağıda bir yerde yanıyor.

Dur, Penelope. Profesyonel ol. O daha önce de yasaktı, şimdi ise daha da fazla.

Tören başlıyor. Konuşmamı yapıyorum, kameralar flaş patlatıyor ve sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyorum. Asher'a bakmıyorum. Neden bakayım ki? O bir iş adamı, ben ise kraliçeyim. Birbirimizi hiç tanımamalıyız bile.

Ayrılırken kalbim sızlar ve göğsümde derin bir özlem hissi uyandırır. Onunla baş başa kalamadım, ama onun yakınımda olması beni yıllardır hissetmediğim kadar sıcak hissettirdi. Rüzgarı bile neredeyse hissetmedim. Bu hissi krallığım için gerçekten feda etmeye hazır mıyım?

Bu yere çok şey verdim. Görevlerim beni eskiden olduğum kişinin bir kabuğuna dönüştürdü ve taç, benden hiçbir şey kalmayana kadar hayatımı emip tüketecek, biliyorum. Ama kraliçenin görevi bu değil mi? Hizmet etmek?

Bu duygular – özlem, pişmanlık, ateşli şehvet – önemli değil. Halkımı geçindirmek söz konusu olduğunda önemsizdir.

Havaalanına dönerken, interkom çalar. Ön koltukta oturan Frederick konuşur. *"Hanımefendi, pilotdan haber aldık. Rüzgar uçmak için çok kuvvetli. Bu gece Roston'da kalmak zorundayız."*

"Sorun değil, Frederick," diye cevap verip koltuğuma yaslandım.

Interkom çalar, sonra kapanır. Özel sekreterim tereddüt ediyormuş gibi bir duraklama olur. Sonunda sesi tekrar duyulur

"Otel yenileniyor ve mevcut odalar NRG çalışanları tarafından işgal edilmiş durumda, bu yüzden bize uygun bir süit yok. Ama... Bay Gerhard cömertçe evini bu gece kalmamız için teklif etti."

Gözlerim birden açılır, içimden bir sıcaklık yayılır. Asher ile aynı binada bütün bir gece mi geçireceğim? Ya rüya görürsem? Sabahleyin onun gözlerine bakabilecek miyim? Ya bakışlarımdaki arzuyu fark edip, direnmeye çalıştığım şeyi anlarsa?

Onun evinde kalmamalıyım. Ama reddedersem ve medya bunu öğrenirse, bir tartışma çıkmaz mı? Asher ile benim aramda gerçekten hiçbir şey olmasaydı, teklifini nezaketle kabul eder ve cömertliği için ona teşekkür ederdim. Normal davranmam gerekiyor. Soğukkanlı, soğuk Kraliçe gibi... Ama onunla aynı evde kalmak tehlikeli ve başka seçeneğim olduğundan emin değilim.

Kalbim çarparken, interkom düğmesine basıyorum. "Teşekkürler, Frederick. Bay Gerhard'ın evinde kalacağız." Neyse ki sesim titriyor. Bir rüzgar esintisi arabayı sallarken, tüm vücudumu titretirken, sandalyeme yaslanıyorum. Düşüncelerim dağılıyor ve odaklanabildiğim tek şey Asher. Yüzü, dudakları, kraliyet bahçelerinde ellerinin üzerimde olduğu hissi.

Beni *sıcak* hissettiriyor. Her yerimde, aynı anda. Bu kadar zaman ayrı kaldıktan sonra bile, bu his başımı döndürüyor. Kapıdan girerken, önümüzde orta büyüklükte bir evin belirdiğini görüyorum ve içimde kıvrılan heyecanı inkar edemiyorum.

Şoförüm dışarıda durur ve Frederick aceleyle kapıyı açar. İçeriye girer girmez, bir hizmetçi ceketimi almak için beklemektedir. Yalnız değildir. Asher birkaç adım arkasında durmakta, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardır. Gözlerimi ona çeviririm, ama hemen pişman olurum.

Onun bakışları, belaya işaret eden bir bakış, içimi yakıyor. Lezzetli, yaramaz bir bela. Özlem, aç bir kurt gibi içimde yükseliyor, rüzgârın sesini bastırmak için uluyor.

Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim, Bay Gerhard."

"Elbette, Majesteleri," diyor, unvanımı ironik bir tonla telaffuz ederek.

O verir bana bir düşük selam ki üzerinde
yüzeyde yüzeyde görünüyor

uygun, ama dudaklarının kıvrımından bunun bir şaka olduğunu anlıyorum. Eli yanağına dokunmak için hareket ediyor ve gözleri parladığında, tokatı düşündüğünü anlıyorum.

Kimse görmeseydi, onu hemen tokatlardım.

Kolunu evin içini işaret ederek uzatır. "Ekibime sizin ve çalışanlarınız için odalar hazırlattım. Buraya sadece bir hafta önce taşındım, bu yüzden minimal mobilyalar için kusura bakmayın."

Onun bakışını takip ederek solumdaki boş oturma odasını fark ediyorum. Onu mutfaka kadar takip ediyorum. Mutfakta masa ve sandalyeler var ama oturma odası kadar boş görünüyor. Duvarlarda hiçbir şey yok. Dekoratif yastıklar ya da örtüler yok. Ruhsuz görünüyor. Sanki Asher burada kalmayı planlamıyormuş gibi. Bu düşünce neden kalbimi sızlatıyor?

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve Asher sol tarafta bir dizi kapıyı gösteriyor. "Bunlar sizin ve personeliniz için. Odaların bu kadar boş olduğu için bir kez daha özür dilerim."

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederim, Bay Gerhard."

Gözleri parlıyor ve kendimi rol yapıyormuş gibi hissediyorum. Uygun şekilde davranıyoruz, ama tek düşünebildiğim, onun öpücüğünü tekrar tatmayı ne kadar çok istediğim.

Hayır. Durun. Ben buraya bunun için gelmedim. Bu projeyi onaylamamın ya da buraya duyuruyu kutlamaya gelmemin sebebi bu değil. Bunu, insanların iş sahibi olması ve önümüzdeki birkaç yıl içinde kitlesel işsizliğin yaşanmaması için yapıyorum. Bunu halk için yapıyorum, çünkü vatandaşlarımların güvende, karnının doyduğu ve iş sahibi olmasını sağlamak benim sorumluluğum.

Asher'ın vücudumu ateşe verdiğini hissettirdiği için burada değilim. Yedi yıldır damarlarımda donmuş olan buz erittiği için de değil. Beni ikiye katlayıp güldürdüğü ve aynı zamanda ona şaplak atmak istediğim için de değil.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," diyor Asher, bir kapıyı işaret ederek, "ben koridorun sonunda olacağım." Sesinde alaycı bir ton duyabiliyorum. "*Her şey*" kelimesini hafifçe vurguluyor. Gözlerinde kahkaha dans ediyor.

Ona tokat atma isteği çok güçlü.

"Çok teşekkür ederim." Sesim soğuk, ama içim yanıyor. "Burada bir evin olmasına şaşırdım.

"

Asher omuz silkiyor. "Belki de daha uzun kalmayı planlıyorum."

Birkaç saniye boyunca gözlerime bakıyor ve karnımın derinliklerinde bir ateş patlıyor. Kalbim, onun bu kadar yakınımda kalacağı düşüncesiyle hızla atıyor. Ulaşılabilir. Bir süre sonra Asher eğilir ve aşağı kata iner, gözden kaybolur. Frederick'i takip ederek odama giderim. Orada, personelim uçakta saklanmış olan bir gecelik çantayı boşaltmaktadır. Bana eğilirler ve odadan çıkarlar. Ben de tek başıma kalır, kafamdaki düşünceleri toparlamaya çalışırım.

Bir iç çekerek, yatağın kenarına oturup, boş odayı seyrediyorum. Bir komodin, bir çift kişilik yatak ve içinde askı olmayan bir dolap var. Eğer burayı satın aldıysa, Nord'da vakit geçirmeyi mi planlıyor? Belki de buraya gelmesinin sebebi sadece babasının şirketi için para kazanmak değildir. Belki de başka bir sebepten dolayı buraya geldiğini söylerken doğruyu söylüyordu... benim için.

Kalbim hızla atıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bunlar tehlikeli düşünceler ve Nord'un ihtiyaç duyduğu kraliçe olmak istiyorsam, bu düşüncelere kapılmamam gerekiyor.

FREDERİCK şefime akşam yemeği hazırlatıyor ve ben mutfak masasında tek başıma yiyorum. Yemeğimi yavaşça yiyorum, tabağımın yarısını zar zor bitiriyorum. Asher nerede acaba? Yemekten sonra yalnız kalmak istediğimi söylüyorum. Frederick benim odamın yanındaki odada kalıyor, güvenlik görevlilerim zemin katta uyku matları sermişler, ama Stirling'deki büyük, boş kalemde olduğumdan daha yalnız hissediyorum.

Yatağa uzanıyorum, uyku gelmeyeceğini biliyorum. Asher'ın varlığı her yerde hissediliyor. Koridorda bir döşeme tahtasının gıcırdandığını duyuyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp vücudumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. Asher ve ben bunu konuşmuştuk. İşlerimizi profesyonelce yürütmeliyiz. Prens Gabriel'in düğününde olanlar bir hataydı. Bir yanlış karar. Asla yapmamalıydım.

Şimdi birbirimize profesyonel olarak ihtiyacımız var. O, elmas madenciliği operasyonu için benim onayım gerekiyor, ben de onun işçilere iş ve konut sağlamasına ve NRG'nin operasyonlarına destek olmasına ihtiyacım var.

O, yaygın protestoların ve grevlerin önlenmesine yardımcı olacak, ben de onu çok zengin bir adam yapacağım.

Bu iş meselesi.

Öyleyse neden çok daha fazlası gibi geliyor? Neden kader gibi geliyor?

Bir ya da üç saat boyunca dönüp durduktan sonra, sonunda bacaklarımı yataktan indiriyorum. Kapının üzerindeki kancadan ipeksi, beyaz seyahat bornozumu alıp, kendime sarıyorum ve aşağı kata iniyorum. Nereye gittiğimi bile bilmeden, kendimi mutfağa doğru yürürken buluyorum. Midem guruluyor ve akşam yemeğini neredeyse hiç yemediğimi hatırlatıyor.

Sessizce, boş evin içinde parmak uçlarında yürüyorum. Muhafızlar dışarıda nöbet tutuyorlar, dokunulmamış uyku matları gece için hazırlanmış durumda. Çoğu muhtemelen sabaha kadar dışarıda kalacak. Mobilyasız oturma odalarına bakarak, Asher'ın gerçekten buraya yerleşip yerleşmeyeceğini merak ediyorum. Bu evi kalmak için mi satın aldı, yoksa sadece bağlılığını göstermek için boş bir sembol mü?

Mutfağın köşesini döndüğümde, bir çığlık attım.

Asher elinde tabakla dönüyor, buzdolabından kalan yemeklerimi yiyor.

Oh, ve üstünde tişört yok.

Gözlerim onun güçlü omuzlarından mükemmel şekilli göğsüne kayıyor. Geniş vücudunda cildi gergin, bana doğru döndüğünde kasları büyüleyici bir şekilde hareket ediyor. Karnında karın kaslarının her bir çıkıntısı ve çukuru görünüyor, derin oluklarla bacaklarının arasına kadar uzanıyor. Bol, gri pantolon kalçalarına düşük oturuyor. Onu izliyor, her şeyi içime çekiyorum. Gabriel'in düğününde görmek istediğim şey buydu. Benden sakladığı, onu soyduğuma izin vermediği şey buydu.

Gözlerim, boynundan aşağıya doğru uzanan, göğsünün bir kısmını kaplayan ve yan tarafını saran yara izinin bulunduğu vücudunun sol tarafına takılıyor. Kazadan on yıllar sonra bile yanık izleri hala açıkça görülüyor. Cilt rengi değişmiş ve hafifçe kabarmış, üzerine sağlıklı cilt nakledilen yerlerde geniş tümsekler ve çıkıntılar var. Acı ve yara izlerinden oluşan bir yama gibi görünüyor — onun acı dolu geçmişi, tüm dünyanın görebileceği şekilde orada duruyor.

"Asher," diye fısıldıyorum, ne söylemek istediğimden emin olamadan.

"Majesteleri." Boğuk sesi içimi titretir, gözleri benimkilere sabitlenir. Yemek tabağını tezgaha indirir, kollarını yanlarına sarkıtarak bırakır. Bir elini kaldırıp kalbinin yanındaki yara izinin kenarına dokunur, gözlerim onun gözlerine kayar.

Asher yavaşça döner. Vücudundaki yanık izlerinin sırtının her tarafına yayıldığını, pürüzlü kenarlarının bilinmeyen bir ülkenin haritasına benzediğini görüyorum. Nedense kendimi ona doğru yürürken buluyorum. Ona çekiliyorum. O bana karanlık gözlerle bakarken, mutfak adasının etrafından dolaşıyorum.

"Artık altında yatan şeyi gördüğüne göre, işleri profesyonel tutmak daha kolay olacak," diyor, sözlerini koyu bir duman kaplıyor.

Parmaklarım onun cildine uzanıyor. Elim göğsünde kayarken, yara izinin kenarını okşarken, cildi sıcak. Düzensiz ve garip bir şekilde pürüzsüz olan cilt, parmaklarımın altında sihirli bir his uyandırıyor. Sıcaklık göğsümden geçip karnımın derinliklerine iniyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum. Asher gibi bir vücuda sahip bir adama bunu söylemek aptalca. O tamamen kas ve güçten ibaret, yara izi onu bir tür savaşçı tanrı gibi gösteriyor. Kibirli, kendini beğenmiş... Ne kadar yakışıklı olduğunu biliyor.

Ama gözlerim Asher'ın gözlerine kayınca, gözlerinde şaşkınlık —ve başka bir şey daha. Haftalardır beni rahatsız eden şeyin aynısı. Onun yeni evinin eşiğinden girdiğimden beri midemi düğümleyen şeyin aynısı.

Sıcak, ihtiyaç duyulan arzu.

ON İKİ ASHER

İNSANLAR VÜCUDUMU GÖRDÜKLERİNDE genellikle geri çekilirler. Bazen bu sadece bir an sürer, ama ben bunu görürüm. Bir anlık şaşkınlık, sonra tiksinti ve bazen de acıma, ki bu bir şekilde daha kötüdür.

Penelope ise... bana acımıyor gibi görünüyor. Bana güzel olduğumu söylerken sesi saygı dolu ve kalbim göğsümde şişiyor. Nefes almak acı veriyor. Boğazımda konuşmamı zorlaştıran bir yumru var ve tek yapabildiğim, hasarlı cildimin üzerinde gezen parmaklarına bakmak.

Acıma yok. Tiksinti yok. O... O dürüst davranıyor. Görünüşümü beğeniyor. Bu... bir şaka mı? Neden başka yere bakmıyor? Neden bir şey söylemiyor? Neden hala tenime dokunuyor, sanki dokunuşunu seviyormuş gibi?

Mutfağın serin havasında vücudum neredeyse aşırı duyarlı hale geliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve Penelope ellerini göğsümde gezdirdiğinde vücudumda kıvılcımlar uçuşuyor. Yara izimin kenarında durmuyor, bunun yerine avucunu cildime düz bir şekilde koyup elini omzuma kaydırıyor. Gözleri beni süzerken başparmağı çenemin kenarını okşuyor. Bütün vücudumu. Yara izleriyle birlikte.

"Gabriel'in düğününde gömleğini çıkarmamı istemedin," diyor kısık bir sesle.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkilerle buluşur, buz mavisi derinliklerinde ateşli bir dans vardır. "Keşke izin verseydin."

"Korkmuştum," diye fısıldadım, dürüstlüğümlle kendimi şaşırttım. "Neden?"

"Beni gördüğünde yapacağın yüz ifadesinden."

"Şu anda yüzüm nasıl görünüyor?" Kaşları çatılır ve elimle yanağını okşarım.

Midemde bir sıcaklık hissediyorum, ama başka bir şey daha var. Göğsümde bir çekişme. İçimde derinlerde bir sızı, bana burada sadece elmas madeni için bulunmadığımı söylüyor. Buraya babama şirketi miras almaya layık olduğumu göstermek için gelmedim. Kafamı sallayıp gözlerimi bir an için kapatıyorum. "Bir melek gibi görünüyorsun."

Hava, dolgun pembe dudaklarından içeri çekiliyor. Başparmağı çenemin üzerinde yavaşça ileri geri hareket ediyor. Bu beni başımı döndürüyor. Bir elimle yanağını okşarken, diğer elimle kalçasını buluyorum. Bir bacağını bacaklarımın arasına sokuyor ve vücudunu bana bastırıyor. Benim benekli tenime yapışıyor, sanki bende hiçbir sorun yokmuş gibi beni sıkıca sarıyor.

"Kalem," diyorum, boğazımdaki tıkanıklığı aşarak kelimeyi dışarı çıkarıyorum. "Profesyonel kalabileceğimden emin değilim. Sen buradayken, böyle dururken..." Bornozu parmaklarımın altında ipeksi bir his veriyor ve onu vücudundan kaydırıp, onu kollarımda tutmayı ne kadar özlediğimi ona göstermek çok kolay olurdu, çok kolay...

Pen'in gözleri kapanır, yüzü benimkine doğru eğilir. Gözlerimi yüzünde, dudaklarında, çenesinde gezdiriyorum. Boynu zarif, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Ellerimde eriyor, başparmağı çenemde hareket etmeye devam ederken bana sarılıyor, o kadar yumuşak ve tutarlı ki sanki bana büyü yapıyor. O hareket — ileri geri, ileri geri — başımı o kadar hızlı döndürüyor ki, ondan, ondan, *ondan* başka hiçbir şey düşünemiyorum.

"Belki bir istisna yapabiliriz," diye fısıldadı, gözleri hala kapalı.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, o da hissedebiliyor. Göğsümden fırlayacak gibi. Kalçasına daha sıkı sarılıyorum, parmaklarımın onun tenine bastırmasını seviyorum. Bedenini bana doğru çevirdiğinde, bacaklarının arasındaki sıcaklık bana doğru akıyor ve damarlarımda ateş dans ettiriyor. Aşağıya baktığımda, sabahlığının açıldığını görüyorum. Çıplak bacağı benimkine değişiyor, uyluklarıma nazikçe sürtünüyor. İnliyorum. "Seni öpmek istiyorum, Pen."

Gözlerini açarak, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "Öyleyse ne bekliyorsun?"

Hiçbir şey, beklediğim şey bu. Elimi ensesine kaydırarak, Penelope'nin yüzünü bana doğru eğiyorum ve dudaklarımı

Onun öpücüğü, nedense ilk seferkinden daha tatlı geliyor. Dudaklarını aralayıp öpücüğümüzü derinleştirirken, dudaklarından bir inilti kaçıyor. Tadı şeker gibi. Açan güller gibi. Hayatımdan eksik olan her şey gibi.

Gazeteler onun hakkında yanılıyor. Penelope'nin buz gibi ya da soğuk bir yanı yok. O ateşli ve günahkar.

Benim kraliçem.

Dudaklarımı çenesine indirip boynuna öpücükler yağıdırıyorum. Dudaklarımla kulak kepçesini okşayarak, dudaklarımın değdiği her santimetreyi taparcasına öpüyorum. Penelope inlemeler ve ahlamlarla beni ödüllendiriyor, parmaklarını omuzlarıma geçirip beni kendine çekiyor. Her iki omuzu da, yaralı olanı da, yarasız olanı da. Kalçaları benimkilere sürtünüyor, geceliği açılıyor.

Elimi belindeki çıplak tenine kaydırıyorum, avucumda kıvılcımlar çıkıyor. Vücudu... Tanrım, bunu özlemişim. Sabahlığının omuzlarından biri düşüyor ve dudaklarım omzuna çekiliyor. İpeksi kumaşı tırmalayarak, onu aşağı çekip üst kolunu, göğsünü, göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkarıyorum.

Penelope, geceliğin altında ince, mavi bir tişört ve ona uyan küçük bir şort giyiyor. Kendimi bir hayvan gibi hissediyorum. Onu arzulayan bir açlık içimi kaplıyor ve onun yumuşak, esnek vücudunun benimkine yapıştığını, şişmiş dudaklarını, arzuyla dolu gözlerini görüyorum.

Ve ona da ihtiyacım var. Avuçlarının tenimin her santimini okşadığını hissetmeye ihtiyacım var. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı uyluğuma bastırarak hissetmeye ihtiyacım var. Beni kendine çekerek tırnaklarını omuzlarıma batırmasını hissetmeye ihtiyacım var. Bana *dokunmasına* ihtiyacım var. Nefret etmeye başladığım tenime dokunmasına ve bunun hoşuna gittiğini söylemesine ihtiyacım var. Bana güzel olduğumu söylemesine ve bunu içten söylemesine ihtiyacım var.

Ellerimi yanlarına doğru kaydırıldığında, başparmaklarım göğüslerinin altını okşuyor. Titriyor, dudakları açılıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve eskiden orada olan uzak, soğuk Kraliçe'den eser yok. O tamamen ateş ve tutku dolu ve tamamen benim.

"Ne hoşuna gidiyor, Pen?" diye fısıldayarak dudaklarımı göğsüne indirdim. Göğsünün şişkinliğine bir öpücük kondurdum, sonra da

Daha aşağıya inerek, sadece üstündeki ince kumaşın beni onun tenini tatmaktan alıkoyduğu meme ucuna dişlerimi geçiriyorum.

Penelope bana karşı direnir. Nefes nefese, başını geriye atarak bana sıkıca sarılır. Yüzündeki tüm sertliğin kaybolmasını severek gülümserim. Gerçek Penelope'yi görüyorum, tıpkı onun da gerçek beni gördüğu gibi.

Dilimi göğsünde gezdirip, sertleşmiş meme ucunu ağzıma alıyorum. Pen'in parmakları saçlarıma dolanıyor, beni hem yaklaştırıyor hem de uzaklaştırıyor. Sırtını kamburlaştırıp tekrar nefes nefese kalıyor. İnliyorum. O sesini tekrar duymak istiyorum. Ona sürtünürken içimi bir sıcaklık kaplar. Beni hissedebildiğini biliyorum, sertliğimi. Karnına bastıran çelik, ona bana ne yaptığını tam olarak anlatıyor.

Diğer göğsüne geçerek, mavi bluzuna ıslak bir leke bırakıyorum. Penelope bulanık gözlerle bana bakıyor. Mutfak tezgahına yaslanarak bacaklarını daha da açıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kendimi dengelemek için tezgahın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. Penelope ellerini omuzlarımdan aşağıya doğru kaydırđında, tereddüt etmeden avucunu yara izlerimin üzerinde gezdiriyor. Beni kendine yakın tutuyor, elleriyle vücudumun her santimini keşfediyor.

Tereddüt etmiyor. Geri çekilmiyor. İnce bir acıma perdesi arkasına gizlenmiş bir tiksinti yok.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor." Penelope, göğsünü avuçlayıp dişlerimle meme ucunu emdiğimde nefesini tuttu. Parmakları saçlarımı çekiştirdi. "Bu gece ne olursa olsun, bu hiçbir şey ifade etmiyor, Asher. Sonrasında yine profesyonel davranmaya devam edeceğiz."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve klavikulasını, boynunu, kulağını öpmeye başlıyorum. "Bir şey ifade etmek zorunda değil."

"Sabah yine kraliçe olacağım." "O zaman şu anda ne olacaksın?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alır, kalın kirpiklerinin arasından bana bakar. "Senin."

ON ÜÇ PENELOPE

ASHER'IN yüzünün yarısı gölgede kalmış, ay ışığı yüzündeki keskin hatları kesiyor. Keskin elmacık kemikleri yüz hatlarını çerçeveleyiyor, göz kapakları düşük ve koyu. Saçları şakaklarında kıvrılıyor, tenine karşı mürekkep siyahı. Parmaklarımı, öpücüğümüzden şişmiş dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Vücudumdaki her bir kumaş parçası çok hassas geliyor. Elleri geniş, güçlü ve sıcak, dokundukları her yere zevk dalgaları gönderiyorlar ama bana en çok etki eden şey gözleri. Karanlık, düşünceli ve tehlikeli, bana daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı gibi bakıyor.

Ben bir fetih ya da kraliçe değilim. Asher için ben sadece bir kadını ve bu his çok baş döndürücü. Konumumdan kaynaklanan tüm beklentileri bir kenara bırakıp kendimi... olduğu gibi kabul etmek.

Nord'a geri dönmesinin sebebinin bana ilgi duyması mı olduğunu, yoksa bu evi satın almasının sebebinin kalmak istemesi mi olduğunu sormak istiyorum. Beni, amacına ulaşmak için bir araçtan, kendini zenginleştirmek için bir yoldan daha fazlası olarak görüp görmediğini sormak istiyorum.

Birlikteyken benim hissettiklerimi o da hissediyor mu diye sormak istiyorum.

Ama... bu soruları sormaktan korkuyorum çünkü yanlış cevabı duymak istemiyorum. Peki yanlış cevap nedir? Eğer evet derse, aramızdaki bu bağı hissediyor demektir ama bu, birlikte olamayacağımız gerçeğini değiştirmez. Onunla birlikte olma görevimden kaçamam. Kraliçe olmaktan başka bir şey olamam, her zaman Kraliçe olacağım.

Ve hayır derse, benim hissettiğimi hissetmiyor demektir... Sanırım bununla başa çıkamam. Soğuk, kapalı ve çoğu insandan uzak olabilirim, ama tüm bunların altında çok kırılganım. O sözleri duymak için çok zayıfım.

İyi bir cevap yok, bu yüzden soruyu sormuyorum. Bu gece, ayartılmaya kapılıyoruz. Parmaklarımızı dolaştırıyor, dudaklarımızla tadıyoruz ve kendimizi ihtiyaç duyduğumuz şeye bırakıyoruz. Bu büyük evde neredeyse onunla baş başa kaldığımda, kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Sıcaklık içimi kaplıyor ve tek istediğim, bacaklarımın arasındaki boşluğu doldurmak için bacaklarımı birbirine sıkıştırmak.

Bunun yerine, parmaklarımı Asher'ın göğsünde gezdiriyorum, açıkta kalan her santimetreyi keşfediyorum. Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, her şeyi içime çekiyorum. Bunu hatırlamak istiyorum.

Bu gece ben kraliçe değilim. O da madencilik yöneticisi değil. Biz yalnızlığımızda birbirimize çekilen iki eski arkadaşız. Sadece kaşıntımızı gideriyoruz, hepsi bu.

"Bu gece bana tokat atmayacaksın, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Dudaklarımı sıkıştırırım. "Öyle bir niyetim yoktu."

"Bu hayal kırıcı." Dudaklarını büküyor, alt dudağı öpülmeyecek kadar güzel görünüyor.

Gözlerimi devirdim. "Senin bir sorunun var."

Asher bacaklarını benim bacaklarımın arasına soktu ve ben iniltiyi bastırdım. Elleri göğüslerimin üzerinde kaydı, meme uçlarını çimdikledi ve bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası daha gönderdi. Arada hiçbir kumaş olmadan dudaklarının göğüslerimde olması nasıl bir his olurdu? Aniden, bunu bilmek istedim. Dudaklarını her yerimde hissetmek istedim.

Gözlerimi kapatıp sırtımı kamburlaştırıyorum ve utanmadan vücudumu ona doğru çeviriyorum. Güçlü baldırlarını örten bol, gri pantolon bacaklarımın arasında yumuşak ama keşke hiç giyinmemiş olsaydı. Parmaklarımı bel bandının aşağısına kaydırıp, kalçasının hemen üzerinde duruyorum.

"Bana dokunabilirsin." Gülümsüyor. "İsteddiğini biliyorum."

"Kendi iyiliğin için fazla kibirlisin, Asher." Dudaklarımı büzmeye çalışıyorum, ama arzumun izlerini tam olarak gizleyemiyorum. Ellerim daha aşağı kayıyor, güçlü kaslarının kıvrımlarını hissediyorum. Bana karşı nazikçe itiyor ve kalçasının avuçlarımın altında sıkışıp hareket ettiğini hissediyorum. Önümde, karnıma karşı, haftalardır özlediğim şeyi hissediyorum. İçimdeki bu amansız acıyı dindirecek sertliği.

Nefesimi tutarak gözlerine bakıyorum. Asher'ın bakışları dudaklarıma iniyor ve başını sallıyor. "Cehennemini yaşadığını ve hayatta kaldığını nasıl anlıyorum biliyor musun?"

Cehennemi yaşadığını ve bunu anlatacak kadar yaşadığını nereden biliyorum?" Eli gömleğimin altına kayıyor ve avucunun sıcaklığı karnımda başımı döndürüyor.

"Nasıl?" Gözlerim kapalı, başımı geriye eğiyorum ve avucunun hareketinin tadını çıkarıyorum. Parmakları, göbek deliğimin hemen altında baş döndürücü daireler çiziyor.

"Vücudumu gördüğünde hiç irkilmedin."

Gözlerimi açıp kaşlarımı çatıyorum. "Son zamanlarda aynaya baktın mı bilmiyorum Asher, ama vücudun bakması zor bir vücut değil."

Gözleri yumuşar, eli daha yukarıya doğru kayar. Başparmağı benim sertleşmiş meme ucumu okşadığında, titremeye başlarım. Evet, aramızda hiçbir kumaş olmadan bu his inanılmaz. Ateş bacaklarımın arasında geniş bir yol açar.

"Bu söze pek çok kişi katılmayacaktır, Pen." Sesi karanlık. Sert.

Asher'ın gözlerine bakarak yüzünü incelerim. "Neden? Bunun yüzünden mi?" Elim, yara izinin çıkıntıları ve yumuşak tümsekleri üzerinde kayar. Başımı sallayarak iç çekerim. "Senin her yerin güzel." Gözlerimi ona çevirip gülümserim. "Umarım bunu söylediğime pişman olmam. Zaten yeterince kibirlisin."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Bu bir rol."

"Bana tavrının bir savunma mekanizması olduğunu mu söylüyorsun?" Ona alaycı bir gülümseme atıyorum, ama Asher karşılık vermiyor.

Bunun yerine, başını eğip ağzını benimkine yaklaştırıyor ve dudaklarını nazikçe benim dudaklarıma değdiriyor. Bu neredeyse bir dokunuş bile değil. Tam bir öpücük de değil. Tüm vücudum onun dokunuşuna tepki verirken, sanki ilkel bir düzeyde daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyormuşum gibi, ona doğru eğilirken damarlarımdan ateşler geçiyor.

"Yıllardır kimse beni gömleksiz görmedi," diye fısıldıyor. Cevap veremedim, Asher dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Öpücüğü açgözlü. Aç. Neredeyse çaresiz. Elleri aşağı kayıyor, biri kıçımın arkasına dolanıyor, diğeri şortumun önünden aşağı kayıyor.

Mutfaktayız, evin dışında güvenlik görevlileri var ve özel sekreterim üst katta. Herkes bizi görebilir. Bu çok uygunsuz ve benim karakterime hiç uymayan bir davranış... ama ben

Durduramıyorum. Buna *ihtiyacım var* gibi hissediyorum. Asher'ın dokunuşuna, öpücüğüne, penisine ihtiyacım var. Teninin tenime değmesini hissetmem ve bana kaçırdığım şeyleri göstermesine izin vermem gerekiyor.

Ve bir bakıma, onun da bana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Biz iki yalnız ruhez, yaralı ve kırılmış, ve uzun, sonsuz gecede birbirimizi bulduk. Bir anlık mutluluk daha ne fark eder ki? Neden bu seferlik pes etmiyoruz?

Asher'ın eli, kalçalarımın arasındaki ıslaklığa doğru kayıyor. Benim tahrik olduğumu hissedince inliyor ve beni sertçe öpüyor. "Benim için ısladın, Pen."

İnleyerek kalçalarımı ona doğru eğiyorum. Keşke bütün gün ne kadar tahrik olduğumu, ya da onu düşünerek kaç kez kendime dokunduğumu bilseydi. Parmakları hassas tomurcuğuma dokunur ve vücudumda şiddetli bir titreme yaratır. Asher dudaklarıma gülümser, boğazından düşük bir kahkaha çıkar. Bu ses içimdeki gerginliği daha da artırır, sanki çıkardığı her ses, her dokunuş, her öpücük beni ona daha çok arzulamama neden oluyormuş gibi.

Elini yarıklarımın kaydırıp açıklığının kenarını okşadığında, yine inledim. Kelimeler yetersiz kalıyor. Beynim çalışmıyor. Mide boşluğumda bir sıcaklık dalgası yükseliyor, tüm kaslarım geriliyor ve sıkılaşıyor. Göğüslerimdeki ıslak kumaş bana yapışıyor, en lezzetli ve hassas şekilde sürtünüyor.

Ama vücudumu çılgına çeviren, Asher'ın vücudunun benimkine değmesi. Geniş omuzları beni mutfak tezgahına sıkıştırıyor. Güçlü bacağı benim bacaklarımın arasına yerleşiyor. Uzun, sert penisi kalçama bastırıyor.

Parmağını içime kaydırduğında, nefesim kesiliyor. Başparmağı tomurcuğumu buluyor ve içimdeki baskı artıyor. Kulak mememi, boynumu, dudağımın köşesini öpüyor. Benim kıvrıldığımı hissettiğinde homurdanıyor ve ellerim omuzlarına, vücuduna uçuyor. Ona tırnaklarımı geçirip, onu kendime çekiyorum.

Bir parmağını daha içime sokar, ben nefes nefese kalırken beni gerer. Kalçalarım ona sürtünür ve kontrolümü kaybettiğim için utanacak gücüm bile yoktur. O beni düşük inlemeler ve yumuşak homurtularla teşvik ederken, ben de kendimi onun eline sürterim.

Asher'ın dişleri boğazımı sıyrıyor ve zevk dolu bir titreme damarlarımdan geçiyor. Parmaklarını sıkıca kavıyorum ve ne olduğunu anlamadan, Asher önümde diz çöküyor ve şortumu bacaklarımdan çıkarıyor. Bir bacağımı omzuna asıyor ve ıslak yarıklarımı ağızıyla kaplıyor.

Çılgılığımı bastırarak dudağımı ısırıyorum. Dili beni arkadan öne doğru yalıyor, emiyor, öpüyor ve *yutuyor*. Ellerim saçlarına dolanmış, siyah teller her parmağımı sarmış. Bacağım omzuna asılı. Kendimi ona sürüyorum ve... parçalanıyorum. Nefesimi çekiyorum, tüm vücudum geriliyor. Bu anda, damarlarımdan ecstasy akarken, bunun ne anlama geldiğini veya neden burada olduğunu düşünmeye vaktim yok. Kim olduğumu düşünemiyorum. Ne yapmam gerektiğini.

Ben sadece parçalanan bir kadını, Asher'ın orgazmımı tadarken inlemelerini seviyorum. O da bundan zevk alıyor.

Vücudum gevşediğinde, Asher ayağa kalkar. Gözleri aşağıya doğru bakarken, nefesi kısa ve kesik kesik gelir. "Penelope," diye boğuk bir sesle söyler, dudaklarıma, omuzlarıma, göğüslerime bakarak.

Soğuk hava en hassas bölgelerime dokunuyor, ama içimde yanan ateşi söndürmeye yetmiyor. Eşofman pantolonuna uzanıp elimi içine sokuyorum. Onun uzunluğunu hissettiğimde boğazından bir homurtu geliyor. Parmaklarımı onun etrafına doladığımda, bana bakıp başını sallıyor.

"Sen, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun, Penelope." Ben onu kavrarken dudakları benimkini okşuyor. Penis kadife kaplı çelik gibi ve onu elimde hissetmek beni acı verici bir boşlukla dolduruyor. Büyülenmiş bir şekilde, başparmaklarını beline takıp pantolonunu şortumun yanına yere düşürmesini izliyorum.

Nefesim kesildi. O... çok güzel. Muhteşem bir erkek. Gücün vücut bulmuş hali. Kalbim çarparken ve vücut ısı birkaç derece daha yükselirken, onu izleyip her şeyi içime çekiyorum.

"Bu sefer geldiğinde yüzünü görmek istiyorum," diyor, gözleri günahkar bir coşku vaat ediyor. Elleri kalçalarımın üzerinde kayarken, kollarımı kaldırıp üstümü ve bornozumu çıkarmasına izin veriyorum. Onlar yere düşmeden önce, dudakları göğüslerime yapışıyor. Nefesimi tutarak kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Elleri belime kayıyor

belimin alt kısmına kaydırıyor ve beni kendine çekiyor, böylece karnıma bastırıldığını hissedebiliyorum.

Kaya gibi sert. Benim için.

O dilini göğsümde gezdirip dişleriyle nazikçe çekerken, sıcak lav damarlarıma akıyor. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu bilerek içimden bir iç çekiyorum. *Ona* ihtiyacım var. Heyecanım başımı döndürüyor ve onu içimde hissetmezsem, vücudumdaki acı beni öldürecek gibi geliyor.

Kendimi taş tezgahın kenarına kaldırıp bacaklarımı beline doluyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor, sonra çıplak vücudumda aşağıya doğru kayıyor ve bacaklarımın arasında duruyor. Göz kapakları aşağıya doğru sarkıyor ve yüzündeki saf zevk ifadesi vücudumda ateş yakıyor. Bir eliyle belimi kavrayan Asher, diğer eliyle penisini tutup bana doğru yönlendiriyor.

Konuşmuyoruz. Söyleyecek bir şey yok. İkimiz de bunu istiyoruz, çaresizce. İkimiz de bizi anlayan birini bulduğumuzu hissetmek istiyoruz.

Ve sadece bu gece için, yalnız değiliz. Ben sadece Penelope, o da sadece Asher gibi davranabilirim. Gözlerimi kapatıp, onu yakınımda hissetmenin ne anlama geldiğini düşünmeden, avuçlarımın altında onun teninin dokunuşunun tadını çıkarabilirim.

Asher içime giriyor ve baskı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Bacaklarımın arasında bu kadar uzun ve kalın bir şey hissetmeye alışkın değilim. İnliyorum ve o duruyor.

"İyi misin?" Eli nazikçe belimden kayıyor. Başımı sallıyorum. "Evet."

Nazikçe, bir santim daha içeri giriyor. Ve bir santim daha. Vücudum onu içine almak için yavaşça geriliyor ve gözlerimi ona çeviriyorum. Birleştiğimiz yere bakıyor. Yanakları kızarmış, dudakları hala benim uyarılmamla parlıyor. Tamamen, tamamen mest olmuş görünüyor ve ben kendimi rahatlamaya bırakıyorum.

O inleyerek, tek bir uzun hareketle içime derinlemesine giriyor. Kalçalarımın açısını değiştirip bacaklarımı ona doluyorum, onu daha derine alıyorum. O öne doğru eğiliyor, ellerini benim iki yanına koyarak tezgahta kendini tutuyor. Parmaklarımı şakağına kaydırıp, alnına düşen saç tellerine doluyorum.

İlk kez seviştiğimizde, ateşli, kirli ve sert olmuştu.
Her saniyesini sevdim. Beni canlı hissettirdi.

Ama bu... bu farklı. Asher içimden çıkıp derin ve yavaşça içeri giriyor. Sanki zevkimi içimden çekip çıkarıyor ve sonsuz saniyeler boyunca beni kızdırıyor, sonra tekrar içeri giriyor gibi, bu işkence gibi. Onun sikinin beni doldurmasını ne kadar istediğimi biliyor. Onun içime girmesini ne kadar çok istediğimi biliyor, ama duruyor, yavaşlıyor ve zevkin her saniyesini dayanabileceğimden daha uzun süre uzatıyor. Ağzı ağzımın üzerinde duruyor. Her nefesini, her iniltiyi, her iniltiyi hissedebiliyorum. Yavaşça hareket ederken kalçalarımı ona doğru sallıyorum, ellerim onun güzel yara izleriyle dolu vücudunu keşfediyor.

Bu, eski ve kirli bir dinlenme odasında yapılan ateşli bir sevişme değil. Bu çok samimi. Neredeyse... *gerçek gibi* hissettiriyor.

Asher'ın elleri belimi sarıyor ve beni kendine yakın tutuyor, sabit, yavaş hareketlerle beni tekrar tekrar deliyor. Beni hızla kontrolümü kaybetmeme neden olan bir ritme giriyoruz. Yine de Asher hızlanmayı reddediyor. Kalçalarımı ona doğru itip hızı kontrol etmeye çalışsam bile, ben inleyip sızlanana kadar hareketsiz kalıyor. Yavaş hareketleri devam ediyor, ben kendi isyan eden bedenimi kontrol altında tutmaya çalışırken beni gittikçe daha da yükseğe çıkarıyor.

Her içime girdiğinde, damarlarımdan sıcaklık dalgaları geçiyor. Bu tatlı, yavaş bir işkence. İçimde derinlerde bir sıcaklık kümesi sıkışıyor, onun itmeleriyle canlanıyor. Sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi hareket ediyor. Sanki mutfağa birinin girmesi riski yokmuş gibi. Sanki aramızda bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen hiçbir şey yokmuş gibi.

Gözleri beni izliyor, başını eğmiş, sanki büyülenmiş gibi her bir parçamı içine çekiyor.

Asher aramıza uzanıp başparmağını tomurcuğuma bastırdığında, nefesim kesildi. Tam doğru açıyla bana doğru sallandığında, çığlık attım, ama sesi vücudu tarafından boğuldu. Beni tezgaha sıkıştırdı ve penisini tekrar içime soktu, yavaşça ve derinden ve...

Orgazmım vücudumu bir yangın gibi sarar. Son bir saat içinde dokunduğu her yer parlar, sanki hücrelerim onunla ilgili özel bir hafıza kodlamış gibi. Göğüslerim gerilir, karnım kasılır.

Ona sarılıyorum, kollarımı ve bacaklarımı etrafına doluyorum, dişlerimi omzuna geçiriyorum. Düşük homurtularla beni teşvik ediyor, dudaklarının değdiği her yeri öpüyor.

"İşte böyle," diye homurdanır. "Bir dakika önce dilime boşaldığın gibi, şimdi de sikime boşal. Ver bana."

Kimse bana böyle şeyler söylememişti. Rahmetli kocam bile. Kimse orgazm olurken kulağıma kirli, lezzetli şeyler söylememişti, beni bırakıp zevkin beni daha da yükseklerle çıkarmasına izin vermem için teşvik etmemişti.

Asher'ın parmakları klitorisim üzerinde hareket etmeye devam ediyor ve farkına varmadan, başka bir zevk dalgası beni sarstı. Titriyorum. Nefes nefeseyim. Mantra gibi, dua gibi, onun adını tekrar tekrar söylüyorum.

Asher homurdanarak boşalıyor. Ben hayatım pahasına ona tutunurken, o beni tohumuyla doldururken tırnaklarım onun derisine batıyor, orgazmlarımız birbirine dolanıyor ve kıvrılıyor.

Ben... bunu seviyorum. Onu içimde böyle hissetmeyi seviyorum, zevk yüzündeki her çizgiyi gevşetirken, zonklayarak ve nefes nefese. Onunla ilkel bir düzeyde bağlantılı hissetmeyi seviyorum. Orgazmının içimde olduğunu, sanki artık bana aitmiş gibi olduğunu bilmeyi seviyorum. *Benim.*

Ayrıldığımızda, Asher'ın gözleri berrak. Yanağını, çenesini, göğsünü öpüyorum. Sadece uzaklaştığımda ve yüzünü gördüğümde gözlerinin parladığını fark ediyorum. Eli, göğsünü öptüğüm, yanık izinin kalbini kapladığı yere kayıyor.

Asher eğilip dudaklarımı öper. Titriyor. Yumuşak bir öpücük, ama binlerce söylenmemiş kelime, gizli duygular ve katmanlarca acı içeriyor.

Öpücüğünün ne anlama geldiğini biliyorum, çünkü ben de aynen öyle hissediyorum.

Beni tanıyan birini buldum — gerçek beni. Tek sorun, birbirimize asla sahip olamayacak olmamız.

ON DÖRT ASHER

Parmaklarım Penelope'nin teninde dolaşırken dudaklarımı boynuna gömüyorum. Tadı tatlı ve ikimizin özel bir şey paylaştığımızı biliyorum.

Gözleri boynumdan kayıyor, yaramın pürüzlü kenarını takip ederek kalçama kadar iniyor. Ben yüzümü buruşturmamaya çalışırken, o parmaklarını cildimin üzerinde gezdiriyor.

Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı — neredeyse saygıyla. Gözlerini kaldırıp benim bakışlarımla buluşan Penelope gülümsüyor. "Bir tür gladyatör gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor. Elleri sırtımı okşuyor ve yüzünde tiksinti yok. Yara izli cildime dokunmaktan çekinmiyor.

Yaralar vücudumun üçte birini kaplıyor ve Penelope... bunu seviyor mu?

Ellerini üzerimde gezdirirken kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum, beni hasarlı birinden daha fazlası olarak nasıl görebildiğini anlamaya çalışıyorum. Çünkü ben öyle değil miyim? Kırık? Yaralı?

"Yangını hatırlıyor musun?" diye sorar Pen, avucunu omzumun üzerinden kaydırarak boynuma doğru ilerletir. Başparmağı çenemi okşar, ben de eğilip parmağının ucunu ısırırım, o da çığlık atınca sırıtarak gülümserim.

Başımı sallarım. "Hatırlıyorum."

Penelope dudağını ısırarak uzun kirpiklerinin arasından bana bakar. "Nasıl bir şeydi?"

"Korkunçtu."

"Üzgünüm," diye fısıldar, ama sesinde acıma yoktur.

Eğilip ona attığı şortu ve tişörtü uzattım, sonra bornozunu giymesine yardım ettim. Kendi pantolonumu kalçama çekip omuz silktim. "Üzülecek bir şey yok. Senin suçun değildi."

"Biliyorum, ama ben bir gün önce ayrılmıştım. Kalsaydım..."

"Yangın başladığında odamda seni özleyerek kederleniyor olmazdım, değil mi?" Alaycı bir şekilde sırıtırım. Penelope'nin yüzü, sanki en derin korkularını dile getirmişim gibi

"Hey," diyorum, ellerimi kalçalarına kaydırarak. "Senin suçun değildi."

"Acıdı mı?" Kaşları çatılır ve ilk kez, birinin o gün hakkında gerçekten bir şeyler duymak istediğini hissedirim.

Elbette insanlar bana bunu sordular, ama sözlerinin altında her zaman bir tür hastalıklı merak yatıyordu. Acıma ve üzüntüyle dolu iyi niyetli bakışlarının arkasında, her zaman benim talihsizliğimden duydukları bir zevk vardı, sanki yüzümde korkunç bir gerçek suç belgeseli izliyorlarmış gibi. Bu konuşmalar her zaman ağzımda acı bir tat bırakırdı.

Penelope'de ise böyle bir şey yok. Yangın hakkında sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi soruyor bana — kendini daha iyi hissetmek ya da bana acımak için değil, o gün yatılı okulda neler olduğunu gerçekten anlamak istediği için.

Elimi saçlarımın arasında gezdirerek derin bir nefes alıyorum. "Evet, acıdı," diye cevap veriyorum sonunda, düşüncelerim uzaklarda. Sanki eski bir filmi hatırlamak gibi, beynim beni o günün gerçek dehşetinden korumuş gibi. "En üst katta mahsur kalmıştım ve sonunda merdivenlerden sürünerek girişe ulaştım. Yangın yolumu kesmişti."

Penelope'nin elleri göğsüme uzanıyor, cildimde yumuşak daireler çiziyor. Ellerimi beline doluyorum, vücudunun yakınlığını seviyorum. Uzun zamandır bu konudan bahsetmemiştim. Yıllarca süren doktor randevuları, deri nakilleri ve ameliyatları hatırlamaktan hoşlanmıyorum.

Bu, kimsenin kabul etmek istemediği, en çok da benim kabul etmek istemediğim görünür bir yara izi.

Yutkunuyorum. "Oradan koşarak geçmek zorunda kaldım. Gömleğim alev aldı, ama daha fazla duman solumadığım için şanslı olduğumu söylediler. Çıkışa sürünerek ve koşarak hayatımı kurtardığımı söylediler."

Penelope'nin omuzları düşer ve elleri enseme kayar. Bana sarılır, yanağını göğsüme dayar. Cildi, yaramın başladığı yerin hemen üzerinde, kalbimin üzerinde durur. "Çok üzgünüm, Asher."

"Senin suçun değildi."

"Hiçbir şey için üzölmeye hakkım yokmuş gibi hissediyorum. Hayatım kolay geçti."

"Yaralarını göstermiyor olman, onların olmadığı anlamına gelmez." Sesim yumuşak ve elim Penelope'nin saçlarını okşuyor. Altın rengi bir tutamı kulağının arkasına koyup, başının üstüne öpücük konduruyorum. Burada, böyle, dünyanın ucundaki bir evde, tek başıma, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum.

Ben babamın oğlu değilim. Buraya yeni bir madencilik projesi başlatmak için gelmedim. O da kraliçe değil. Biz sadece birbirimizi anlayan iki insanız. Birbirimize ihtiyacımız var.

"Yangın hakkında hiç konuşmadım," diye itiraf ediyorum. "İnsanlar bana bu konuyu sorduğunda, sanki kendi sapkın arzularını tatmin etmek için soruyorlarmış gibi hissediyorum."

"Xavier'in ölümü hakkında ben de öyle hissediyorum," diyor Penelope yumuşak bir sesle. "Bazen, benim kederimi benim için bir erdem sembolü olarak kullandıkları izlenimine kapılıyorum. Sanki ilerlemek istesem bile buna izin verilmeyecekmış gibi."

"Nord halkı mı?"

"Medya. Ailem. Danışmanlarım." Kuru bir kahkaha atarak başını salladı. "O kadar da kötü değil. Taç giymenin bedeli sanırım."

"Zorlanmana izin var."

Penelope bana bakarak hüzünlü bir gülümsemeyle, "Hayır, müsaade edilmiyor," dedi.

"Ben de bazen öyle hissediyorum. Şirketteki herkesten daha fazla başarı elde etmediğim sürece, ben sadece yangında kurtulan çocukum. Kardeşimden daha iyi performans göstermeli, daha fazla iş getirmeli, daha acımasız olmalıyım — tüm bunlar, insanların beni yaralarımın toplamından başka bir şey olarak görmeleri umuduyla."

"Sen bundan çok daha fazlasısın, Asher."

"Öyle miyim?" Babamın, odaya girdiğimde gözlerini boynuma diktiğini hatırlıyorum. Cildimin bir parçası görüldüğünde gözlerini kaçırdığını. Onun için yaptığım onca şeye rağmen, şirketi yeteneksiz, yakışıklı kardeşime devretmeyi planladığını.

"İhtiyacı olan birçok insana iş imkânı sağlayacaksın."

"Ve babama sağlıklı karlar sağlayacaklar." Sesimde acı duygu hakim ve neden bunları yaptığımı merak ediyorum. Babam için mi? Para için mi?

Her şey çok... anlamsız geliyor.

Penelope iç çekerek benden uzaklaşıyor. Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve beni kendine çekerek yumuşak bir öpücük veriyor. "Ateşten geçip hayatta kaldın, Asher. Bundan utanacak bir şey yok."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Penelope'yi birkaç kez gördüğümde, sanki en derin korkularımı anlıyor gibi. En büyük utancımı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, beni bunun için yargılamıyor.

Penelope üzgün bir şekilde gülümser ve başını sallar. "Xavier'e bir varis veremediğim için çok utaniyorum. O, gerçekten istediği tek şeyi ona veremeyeceğimi bilerek öldü."

"Bir çocuk mu? Deniyor muydunuz?"

Penelope burnunu çeker. "Denemek mi? Biz bunun için çaresizdik. *Ben* bunun için çaresizdim. Yıllarca denedik. Ben... ben kısırım." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içinde sadece üzüntü görüyorum. Gözyaşı yok, ama daha derin bir şey var. İyileşmek bilmeyen eski bir yara. O kadar kalın bir yara izi ki, görmezden gelmek imkansız. Penelope dudaklarını ısırır. "Polikistik over sendromum var," diye açıklıyor. "Doktorlar, kilom normal ve her şey normal görüldüğü için benden bir sorun olmadığını söyleyip duruyorlardı. Bende bir sorun bulamadılar. Ama küçük şeyler vardı, bilirsin. Adet döngüm bozuktu ve daha sonra yumurtlamadığımı öğrendik. Bir şeylerin ters gittiğini *biliyordum*. Doktorların beni itip kakmasına ve bana bir şeyim olmadığını söylemesine izin verdim. Sanırım, ben sadece... kendimi hiç savunmadım. Belki daha erken bilseydim, bir şeyler yapabilirdim. Ne yapabileceğimi bilmiyorum, çünkü bulabildiğimiz her türlü kısırlık tedavisini denedik, ama..."

Kalbim sıkışıyor. Penelope'yi kucaklıyorum, parmaklarım onun ipeksi bornozunun kumaşını okşuyor. Gözlerime bakmıyor. Boğazım düğümleniyor, yutkunmakta zorlanıyorum ama derin bir nefes almayı başarıyorum. "Bu senin suçun değil, Pen."

"Yangın da senin suçun değildi, ama yine de sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayız, değil mi?" Sesi keskin ve sivri. Başını sallar, gözlerini yere indirir. "Üzgünüm."

"Düşündüğünü söylemekten asla özür dileme."

"Bu benim yapmam gereken bir şey değil." Gülümsüyor. "Ben kraliçeyim. Kendi fikrim yok."

"Senin bir fikrin var ve o çok güzel." Parmağımı yanağına sürerken sesim sert çıkıyor. Penelope gözlerini kapatıyor ve başını bana doğru eğiyor. Sanki dokunuşum sihirliymiş gibi, sanki aramızda göz ardı edilemeyecek bir bağ varmış gibi bana eriyor.

Ben de bunu hissediyorum.

"Keşke farklı koşullar altında burada olsaydın," diye fısıldıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"İşle ilgili olmasaydı," diyor Penelope, gözleri hala kapalı. "Böylece... birlikte zaman geçirebilirdik."

Böylece çıkar çatışması olmazdı. Böylece seni kâr elde etmek için kullandığımı düşünmezdin.

Onun söylemediği düşüncelerini duyuyorum ve cevap vermek istiyorum. Ona aynı şeyi dilediğimi söylemek istiyorum. Keşke babamın şirketinden ayrılma cesaretini gösterebilseydim de onun yanında durabilseydim. Keşke Nord'a sahte davranışlar sergilemeden, iş bahanesi uydurmaya gerek kalmadan gelseydim. Keşke Donovan hakkında yalan söylemeseydim. Yalan söylemedim ama yalan yalandır ve bu yalan zihnimde ağır bir yük oluşturuyor.

Keşke sadece Penelope'yi tekrar görmek istediğim için Nord'a gelme cesaretim olsaydı, çünkü sonuçta gerçek bu değil mi?

ON BEŞ PENELOPE

ASHER ve ben mutfakta geç saatte bir yemek yiyoruz. Samimi, sessiz ve... güzel bir ortam. Beni yatılı okul günlerimle dalga geçerek güldürüyor ve mutfak adasının diğer ucundan bana bakarken yakaladığımda kalbimi ısıtıyor.

Kendimi bir hükümdar gibi hissetmiyorum ve yarın üstleneceğim sorumlulukları unutuyorum. Birkaç saatliğine, sadece... var oluyorum.

Sonra, son bir yumuşak öpücükle, yukarı çıkıp odama giriyorum. Yatağa tek başıma uzanmak istediğim bir şey değil, ama bunun olması gerektiğini biliyorum. Sonuçta, mutfakta olanlar özeldi, ama kim olduğumu ve neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyor.

Eğer benim, *herhangi biriyle* yattığım haberi yayılırsa, bu büyük bir sansasyon yaratır. Ama eğer Nordish topraklarında madencilik hakkı kazanmış bir adamla yattığım haberi yayılırsa? Bu bir tartışmadan daha fazlası olur. Sadece kraliçe olarak itibarımı lekelemekle kalmaz, Asher'ın itibarını da lekeler.

Benim için en iyisi, Nord'daki hoşnutsuzluk yatışana ve madencilik çalışmaları yoluna girene kadar Asher'dan uzak durmak... ama bu, yalnız kalmamı hiç de kolaylaştırmıyor. Asher, beni neredeyse tam hissettiren ilk kişi.

Yan dönüp yastığı göğsüme sıkıca sarıyorum, karnımı saran yumuşak sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Gözlerimi kapatıp, Asher'ı aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

EKİBİM sabahın erken saatlerinde beni Asher'ın evinden uzaklaştırıyor. Aceleyle, nazikçe vedalaşıyoruz, Asher'ın gözlerindeki parıltı dün gece yaptıklarımızı hatırlatıyor bana. Sonra uçağa bindirilip Stirling'e geri dönüyorum.

Eve vardığımda nedense daha üşüyorum. Ofisime gidip kendimi işe gömüyorum ve rahatsız edilmemek için rica ediyorum.

O gün Asher'dan haber almadım. Ertesi gün de.

Protestocular hala kale kapılarının önünde nöbet tutuyorlar, ama sayıları azalmış gibi görünüyor. Sonra, madenin resmi olarak duyurulmasından üç gün sonra, ofisimdeki televizyonu açtığımda Asher'ın en büyük eleştirmenlerimden biriyle özel bir röportaj yaptığını görüyorum.

Asher hakkında manşet haberi yazan Jacinthe Crawley ekranda. O, benim unvanlarımı elimden almak ve Nord'u bir cumhuriyet haline getirmek isteyen kararlı bir kölelik karşıtı. Derin, siyah saçları ve keskin hatlarıyla televizyonda çarpıcı bir görüntü oluşturunuyor.

Karşısında Asher oturuyor. Gömleğinin en üst düğmesinin açık olduğunu ve her zamankinden daha fazla yanık izini gösterdiğini görünce kaşlarım kalkıyor. Jacinthe'e gülümsüyor ve midemin derinliklerinde acı bir kıskançlık hissediyorum.

Mantıksız, elbette. Ama öyle.

Yutkunarak sesini açıyorum.

"...Yeni madenler, inşaat sırasında iki binden fazla kişiye iş imkanı sağlayacak ve işletme aşamasında yedi yüz elli kişiye kalıcı iş imkanı sağlayacaktır." Asher, koltuğuna yaslanarak ellerini kucağında birleştirmiş, güçlü ve tamamen rahat görünüyor. "Projenin ikinci ve üçüncü aşamaları onaylanırsa, bu rakamlar üç katına çıkabilir."

Jacinthe koltuğunda kıpırdanarak bacak bacak üstüne attı. Öne eğildi, gözlerinde tehlikeli bir bakış dans ediyordu. "Bay Gerhard, Kraliçe'nin elmas madenini açma teklifinizi başlangıçta reddettiği doğru mu? Nordish'in ilerlemesinin önünde engel oluşturdu, ta ki siz onu ikna edene kadar. Nord resesyona girme tehdidi altında iken binlerce insanın işsiz kalmasına göz yumdu mu?"

Dişlerimi sıkıyorum. Bu tamamen yalan. Asher'a elmas madenlerinden bahseden ve ona teklif sunması için cesaret veren bendim. *Ben*. Crawley her zaman kendi amaçları için gerçeği çarpıtmayı başarmıştır, ama sonuçta o bir muhabir. Satmak için manşetleri ve

manşetleri satması ve gündemini ilerletmesi gerekiyor, bu gündem Nord'daki monarşinin sonunu da içeriyor.

Asher, alçak ve sıcak, ama biraz da tehditkar bir sesle gülüyor. Uyluklarımı sıkıştırıp ekrana doğru eğiliyorum. "Kraliyet, Roston yakınlarındaki çabalarımızı her zaman desteklemiştir. Kraliçe bile buraya gelerek Nord vatandaşlarına yüzde otuz daha fazla iş garantisi vermemizi sağlamıştır. NRG ile ortak girişimi tam olarak desteklemiş ve Nord'un çıkarlarının projede ön planda olmasını sağlamıştır. Nord'da yüzlerce nitelikli zanaatkar ve profesyonel varken, başka yerlerden işçi getirmemizi istemediğini çok net bir şekilde belirtti. Majesteleri, Nord'un ilerlemesinin önünde engel teşkil etmedi. Tam tersine, her adımda halkını savundu."

Yanaklarım pembeleşirken kalbimde sıcaklık hissediyorum. Asher bunu söylemek zorunda değildi. Evet, halkım için iş garantisi vermesini istediğim doğru. Ama bunu televizyonda itiraf etmek? Bu, onun pahasına beni iyi gösterir. Bunu kendi şirketinin bir özelliği olarak gösterebilirdi. Bunun yerine, beni olumlu bir şekilde göstermeyi tercih etti.

Kamera Asher'a odaklandığında nefesim kesiliyor, üst vücudu kadrajda. Boynundaki pembemsi, soluk teni tamamen görünür durumda ve onu örtmek için hiçbir hareket yapmıyor. İçimde gurur kabarıyor ve birlikte geçirdiğimiz akşamın onda bir etkisi olup olmadığını merak ediyorum. Benim hissettiğim gibi o da aramızdaki değişimi hissetmiş mi? Benim gitmemi görmek onu incitmiş mi? O da benim onu düşündüğüm kadar beni düşünüyor mu?

Kafamı sallayarak sandalyeye yaslanıp röportajın geri kalanını dinledim. Onun üzerinde öyle bir etki yaratmazdım. Mutfakta paylaştıklarımız — ve dürüst olmak gerekirse, Prens Gabriel'in düğününde paylaştıklarımız

—özeldi, ama bu Asher'ın kişiliğini değiştirdiği anlamına gelmez.

Eğer yara izini gösteriyorsa, ya bunu yapmaktan her zaman rahat hissettiği için ya da Nord'da alacağı karşılamaya faydalı olacağını düşündüğü içindir. Başka bir şey değil. O bir iş adamı ve inanılmaz derecede zeki bir iş adamı. Bugünkü röportajı benimle hiçbir ilgisi yok.

Yine de, televizyonu kapattığımda, uzaktan kumandayı göğsüme sıkıca bastırıp uzun bir nefes veriyorum. İçimde bir şeyler değişiyor. Artık dünyanın bir buz tabakası altında boğulmuş gibi hissetmiyorum. Duygularım soğuk ve mesafeli değil.

Isı içimdeki buzu eritiyor. Ateş beni canlı hissettiriyor. Asher'ın varlığı beni hayata döndürüyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu duyguların peşinden gidersem, kendimi eleştiriye, alaylara ve reddedilmeye açık hale getiririm. Roston'daki madencilik haklarını onayladığım için, bunun Nord için iyi olduğu için değil, onun sevgilim olduğu için suçlanabilirim. Ama Asher'a sırtımı dönersem, gerçekten ömür boyu soğuk bir mesafeyle yüzleşebilir miyim? Duygularımı uzak tutabilir ve içimde hiçbir şey uyanmamış gibi davranabilir miyim? Asher'a veda edebilir miyim?

ve yalnızlık dolu bir hayata razı mı olmalıyım?

On yaşında kraliçe olduğumdan beri beni çevreleyen aynı dört duvar arasında ofisimde otururken, içimde bir çatışma yaşanıyor.

Bir tarafta görevim, diğer tarafta hayatım.

Asher hayatıma girip bana neyi kaçırdığımı gösterene kadar ikisi de aynı şeydi. Şimdiye kadar hayatım görevimdi.

Asher gelene kadar.

ON ALTI ASHER

REGİNALD DONOVAN'ın başı kıpkırmızı. Gözlerinde ateş parılıyor, kulaklarından buhar çıkıyor. "Seni piç kurusu," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor ve parmaklarını masama dayıyor.

Geriye yaslanıp, parmaklarımı göğsümün önünde birleştiriyorum. Kaşlarımı kaldırıp, adamı baştan aşağı süzdüm. Yıpranmış gömleğinin düğmeleri, kapalı kalmak için zorlanıyor. Saçları tuhaf açılarda dikilmiş ve buraya kadar koşmuş gibi görünüyor. Gerçi çok uzağa koşabileceğini sanmıyorum. Acımasız, keskin bir tatmin duygusu dilimi gıdıklarken, kendime gülümsemeye izin veriyorum. "Merhaba, Reggie."

"Bana *Reggie* deme, seni pislik." Ağzından tükürükler sıçırıyor, alnıma salya sıçırıyor.

Elmas madenleri haberlerde sürekli yer alıyor. Her gün röportajlar ve basın açıklamaları yapıyorum. Nord halkı yeni endüstriden memnun ve Gerhard, Inc. duyurudan bu yana bir yıl boyunca aldığımızdan daha fazla olumlu haber aldı. NRG ile olan ortaklık, yıllardır yaptığım en iyi anlaşma.

Al sana kapak olsun, Logan.

Bunun için Penelope'ye teşekkür etmeliyim ve yaptığım her röportajda bunu açıkça belirtmeye özen gösteriyorum. O, Nord'un Buz Kraliçesi olabilir, ama bu başarıyı hak ediyor.

Mendili sallayarak Reginald'ın tükürüğünü yüzümden siliyorum. "Roston yakınlarındaki elmas madenlerini duymuşsundur herhalde."

"Seni yılan. Seni küçük köpek. Eminim baban seninle gurur duyuyordur.

Sana lezzetli bir köpek maması mı verdi, seni... seni... seni..."

"Bana hakaret etmeye devam edersen Reggie, seni buradan dışarı attırırım."

"Başvuruyu nasıl bu kadar çabuk yaptın? Hükümetteki bağlantılarım, Roston'daki araziyle ilgilenen tek başvuru sahibi olduğumu söylediler."

"Sanırım bağlantıların yanılmış." Reginald'ın yanaklarını kaplayan hoş mor rengi keyifle izlerken, gülümsememi saklamaya bile çalışmıyorum.

"Burada bir bit yeniği var."

"Sadece hayvanların listesini mi inceliyorsun, yoksa...?" Sırtışım genişliyor. Odanın köşesinde oturan Nico, gülmekten boğuluyor.

Reginald dönerek homurdanır. Odayı bir uçtan bir uca yürürken bana nefret dolu bakışlar atar. "Bunu sana kimin söylediğini bulup boynunu kıracağım."

"Şüpheli."

"Sen bir şey yaptın yaptın. Ben duydum nasıl çalıştığını çalıştığını duydum, Gerhard. Yanlış *bir şey* yaptın ve ben ne olduğunu bulacağım."

"Noktalı çizgiyi imzalayacak ve Gerhard Corporation'ın şirketini devralmasına izin vereceksin."

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

"Sevimli." Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. Reginald'a sırtımı dönerek, Stirling ofisinin penceresinden ayaklarımın altında uzanan şehri seyrettim. Yeni topraklar keşfeden bir kaşif gibi hissediyordum. Donovan'ın itirazları beni daha da hırslandırdı. Daha fazla başarı. Daha fazla para. Daha fazla iş.

Uzaklarda, kale parlak yaz güneşinde ışıldıyor. Binaya bakarak Penelope'nin şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

"Şirketimi sana asla devretmeyeceğim, Gerhard."

"Tabii ki hayır." Omzumun üzerinden bakarak sırttım. "Operasyonların üzerinde hala bir miktar kontrolün olacak, Reggie. En azından kağıt üzerinde. Değişecek tek şey, bize rapor vermek zorunda olman."

"Ölmeyi tercih ederim."

"Bu ayarlanabilir."

Donovan öfkeyle nefes alır, kanepenin ayağına tekme atar ve yüzünü buruşturur. "O araziyi aylar önce buldum. Elmasların varlığını kanıtlamak için jeoteknik raporların onaylanması haftalar sürdü. Arazinin satın alınması için teklifin kabul edilmesi daha da uzun sürdü. Sen bunu nasıl bu kadar çabuk hallettin? Birkaç hafta önce, kimsenin bundan haberi olmadığına dair bana garanti verilmişti."

"Bilen biri vardı," diye cevapladım. "Kim?"

"Bunu söyleyemem." Gözlerim parladı. Penelope'yi asla zor durumda bırakmazdım. Donovan'a veya başka birine onun bana yaklaştığını asla söylemezdim. Penelope'nin tek yaptığı bana bir fırsatı anlatmak ve Mick Burgundy ile bir görüşme ayarlamaktı. Roston yakınlarındaki arazinin kime satıldığına veya kimin madencilik hakları başvurusunun onaylandığına dair hiçbir söz hakkı yoktu. Asıl başvuruyu parlamento ele aldı.

Yine de onu eleştirilerden korumam gerektiğini hissediyorum. Burada yolsuzluk yok, sadece bir fırsat var — ama halk da böyle mi görecektir?

Donovan küfür eder, sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden çıkar. Kapının arkasından kapanmasını beklerim, sonra iç geçiririm. Koltuğuma çöküyorum, midemde bir rahatsızlık hissediyorum.

"O kızgın," diyor Nico odanın kenarındaki koltuğundan.

İkinci adamıma bakıp, hissettiğimden daha kayıtsız bir şekilde omuz silkiyorum. "Anlaşılabilir bir durum. Onun burnunun dibinden, birleşmeden kurtulma kartını aldım." Ve bunu Kraliçe'nin onayıyla yaptım. "Gidecek hiçbir yeri olmadığını biliyor ve hissedarlarının bizim teklif ettiğimiz anlaşmayı kabul edeceğini biliyor. O bitti."

"Bunu nasıl başardın? Hala kaynağını söylemedin."

Çenemi ovuşturarak, pencereden tekrar kaleye bakıyorum. "Gizli, Nico."

"Benden bile mi?"

Gülümsedim. "Sinirlenme. Site ofislerinin tasarımına ilişkin ilerleme raporu nerede? Birkaç hafta içinde temeli atmamız gerekiyor."

Nico, "*Eninde sonunda kaynağını bulacağım*" der gibi bana bir bakış attı, ama ben bunu görmezden geldim. O odadan çıktı ve ben sonunda uzun bir nefes aldım. Omuzlarım çöktü.

Penelope birleşmeyi öğrendiğinde ne olacak? Donovan'ın şirketine olan ilgimi ona söylemediğimi anlayacak mı? Onu bilgi almak için kullandığımı düşünecek mi?

Onu kullandım mı? Yanlış bir şey mi yaptım?

Suçluluk duygusu dilimde acı bir tat bırakıyor. Pişman olacağım bir şey yaptığım hissini bir türlü atamıyorum ama neden böyle hissediyorum ki?

Penelope, projenin onaylanmasında hiçbir etkisi olmadığını açıkça belirtmişti. Projeyi adil bir şekilde kazandık, o sadece bana bu fırsatı haber verdi. Ayrıca aramızdaki ilişkinin profesyonel kalmasını istediğini de açıkça belirtmişti... ama Roston'da geçirdiğimiz gece bu kurallara pek uymuyordu.

Bu birleşmeyi öğrenecek, bu da benim ona yalan söylediğimi ve onu kullandığımı düşüneceği anlamına geliyor.

Umursamamalıyım. Normalde umursamazdım. Bu iş. Yalanlar bu oyunun bir parçası. İnsanları kullanmak, ilerlemenin yoludur. Ben de bu şekilde başarılı oldum ve babama şirketi miras almayı hak ettiğimi bu şekilde kanıtlayacağım.

Ama nedense bu sefer farklı hissediyorum. Penelope'ye diğerlerine davrandığım gibi davranmak istemiyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor... benden daha iyisini.

İş, şantiye ofislerinin inşaatına başlamak için hazırlıklar yapılırken beni Roston'a gönderiyor, ama aklım başkentte, Penelope'nin yanında. İki hafta sonra bir endüstri galası düzenleneceğini öğreniyorum ve Kraliçe'nin katılabileceğine dair bir söylenti duyuyorum. Hemen bir bilet alıyorum.

O iki hafta, Donovan Enterprises ile birleşme hakkında düşünerek ve Penelope'ye karşı dürüst olmak zorunda olduğum gerçeğini kabullenerek geçer. Babamın Reggie Donovan'ın şirketini devralma niyetini ona anlatmam gerekiyor. Nord'a olan ilgisini bana anlatmadan çok önce bunun planlandığını ona söylemem gerekiyor. Ona gerçeği, tüm gerçeği anlatmam ve bunun getireceği sonuçları kabul etmem gerekiyor.

Benden nefret edebilir. Beni bir daha görmek istemeyebilir, ama ona karşı içimi açmam gerektiğini biliyorum. Beni olduğum gibi gören ve kabul eden tek kişi o. Ona karşı dürüst olmamı hak ediyor. Birleşme hakkında bilgi sahibi olmayı hak ediyor.

Beni uzaklaştırırsa, öyle olsun. Zaten onun gibi bir kadını hak etmedim, bu yüzden zamanımın kısıtlı olduğunu biliyorum. Onun gibi bir kadını hak etmiyorum, kraliçeyi bırakın. En azından dürüst olabilirim.

Gala günü geldiğinde, Roston'daki evimde kaldığından bu yana üç hafta geçmişti. Üç hafta boyunca gece gündüz onu düşündüm. Üç hafta boyunca aynaya bakıp, benim neyimde güzel bulduğunu ve beni güzel dediğini merak ettim. Bir gladyatör. Ateşten geçip hayatta kalan adam. Üç hafta boyunca, Gerhard, Inc. ve Donovan Enterprises hakkındaki gerçeği söylersem, onun gözlerindeki o bakışı bir daha asla göremeyeceğim diye endişelendim.

Izdırap.

Gala, kalenin yakınındaki büyük, göz alıcı bir kongre merkezinde düzenleniyor. Bir tür hayır kurumu için bir bağış toplama etkinliği. Şaraplar dökülecek, akşam yemeği servis edilecek ve ödüller dağıtılacak. Son derece sıkıcı.

Odadaki yüzlerce konuk, içeri girdiğimde şaşkınlıklarını gizleyemiyor. Bakışlar, saklamaya hiç çalışmadığım yara izimin olduğu boynuma kayıyor. Neden saklayayım ki? Başıma gelenlerden utanmıyorum. Penelope'nin dediği gibi, ben bir savaşçıyım. Bu, odadaki insanlarda tiksinti, hayranlık ya da korku uyandırır da benim için hiçbir farkı yok.

O haklıydı. Geldiğim yerden gurur duymalıyım. Yara izlerimden gurur duymalıyım çünkü onlar beni ben yapan şeydi. O yanıkları yaşamamış olsaydım, Logan gibi mi olurdu? Dünyanın kendisine gümüş tepside sunulmasını bekleyen şımarık zengin bir çocuk mu?

Yaşadığım deneyim hiçbir şeyle takas edilemez. Vücudumu bozan yara izlerine *rağmen*, onlar sayesinde değil, kendime bir itibar kazandım. Bu yüzden başımı dik tutuyorum ve çeneme ve boynuma dokunma isteğine direniyorum. Yara izlerimi bir rozet gibi takıyorum, diğer konukların bakışlarına meydan okuyorum. Garip bir şekilde güçlenmiş hissediyorum, sanki görünüşümün utancını geride bırakmışım ve sonunda kendimi tamamen gösterebiliyorum.

Bu... inanılmaz. Diğer misafirlerde de bir değişiklik var. Artık benden uzaklaşmıyorlar, hatta çoğu bana yaklaşıp benimle konuşmaya başlıyor. Bir adam kendini kamyon şoförleri sendika lideri olarak tanıtıyor. Elimi sıkıp madencilik projesinin onaylanmasından dolayı beni tebrik ediyor, sonra eğilip hafta içinde bir görüşme ayarlamak istediğini söylüyor.

Boynuma bakmıyor. Burnunu kırıştırmıyor. Gözlerinde tek bir şey var... saygı.

Bütün bunlar benim tavırlarımdan mı kaynaklanıyor? Yoksa Kraliçe ile olan ilişkilerimden mi?

Odayı ilk turumu tamamladıktan, birkaç sendika lideri ve sektörün önemli isimleriyle tokalaştıktan sonra, kalbim sıkışmaya başlıyor.

Penelope yok.

Ana yemeği bitiriyorum, girişte her hareket olduğunda boynumu uzatıp bakıyorum ve sonunda vazgeçiyorum. Moralim bozuk bir şekilde otele geri dönüyorum. Omuzlarım içe doğru kıvrılıyor ve yüzümdeki somurtkan ifadeyi gizlemek zor oluyor.

Onu bir an olsun görmek için bu kadar çaresiz miyim? Penelope ile aynı odada olmak bana heyecan mı veriyor?

Sanki kaleye gidip onu görmek isteyebilirmişim gibi. Yüzlerce muhafızla çevrili yüksek bir çitin arkasında tutuluyor. Muhtemelen mülke bile giremem, onun huzuruna çıkmam ise hiç mümkün değil.

Benden ne istediğini çok net bir şekilde ifade etti: profesyonellik. Roston'daki mutfakta geçirdiğimiz geceden sonra bile, bunun sadece o gece için olduğunu söyledi. Sabaha kadar iş arkadaşı olmaya geri dönecektik. Neden ona gerçeği borçlu olduğumu düşünüyorum? Birleşme hakkında ona bir şey söylemezsem, bunu anlamalı. Bu bir yalan ya da ihanet değil, sadece iş.

Asansör düğmesine basarak, asansörün yan tarafına yaslanıp başımı aynalı yüzeyine dayadım. En üst kattaki odama çıkarken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı ve kendime başımı sallayarak tepki verdim.

Acınası.

Tabii ki orada değildi. Tabii ki beni görmek istemedi. Onun için ben kimim ki? Sevgilisi mi? Öyle miyim ki?

Gerçekten çok üzücü. Bana birazcık saygı gösteren ilk kişi, zihnimde neredeyse bir takıntı haline geliyor. Gerçekten o kadar yoksun muyum ki, bir kadının beni fark etmesi yeterli oluyor? Birinin bana dokunması ve geri çekilmemesi yeterli oluyor? Bana özel olduğumu söylüyor ve ben de şirketimin en derin sırlarını ona açmak istiyorum.

Bu yüzden yıllar önce iş dünyasına yöneldim. Bu yüzden babamın en iyi saldırı köpeği oldum. Bu yüzden başkalarında aşk aramıyorum

—çünkü aşk beni zayıflatmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bu gece, galada, insanlar üzerinde yarattığım etkiyi gördüm. Yara izlerimin ne kadar önemsiz olduğunu gördüm. Kraliçe'nin beni öpüp güzel olduğumu söylemesine ihtiyacım yok.

Kalbim bana ne söylemeye çalışırsa çalışsın, Nord'a babama onun yerini doldurabileceğimi kanıtlamak için geldim. Şirketi devralmalıyım. Kurbanlarımızı kendi girişimimizde yok etmeden önce onları diz çöktürmekten daha fazlasını yapabilirim — şirketi yönetebilirim. *Ben.*

Buraya geldim çünkü, bir kez ve sonsuza kadar, kurmaya yardım ettiğim imparatorluğu miras almaya layık olduğumu kanıtlamak istedim. Logan hiç bu kadar büyük bir projeyi yönetmedi. Hiç benim kadar para kazanmadı ve bu elmas madenciliği projesini yönetmek, babama onun izinden gitmesi gereken kişinin ben olduğumu göstermeye yetecektir.

Peki ya Kraliçe? O hiçbir şey. O, bilgi almak için kullandığım bir piyon. Birkaç gece boyunca kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlayan, sıcakkanlı bir kadın. Bu, onu krallığın dört bir yanında kovalamam gerektiği anlamına gelmez. Önemli olan şeye, yani işime odaklanmalıyım. Kendimi kanıtlamalıyım. Bu projenin sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağlamalıyım.

İyi olduğum şeye odaklanmalıyım.

Penelope'nin tüm bu süreçteki rolü, işimi yapmamı sağlayacak belgeleri imzalamaktan ibarettir. Ülkeyi dolaşıp, zamanım olmadığı aptal galalara katılma isteği duyduğumda bunu hatırlamalıyım. Diğer şirketlerle birleşme konusundaki gizli planlarımı ona anlatmam gerektiğini hissettiğimde bunu *kesinlikle* hatırlamalıyım. O her şeyi mahvedebilir; o zaman ben ne yaparım? Babamı hayal kırıklığına uğrattırım, şirketimi hayal kırıklığına uğrattırım ve elde etmek için çalıştığım her şeyi kaybederim.

Cebimden anahtar kartını çıkarırken, koridorun iki ucunda duran koyu renkli takım elbiseli iki adamı zar zor fark ediyorum. Onlara sadece bir bakış atarak süitime giriyorum ve ağır kapıyı arkamdan kapatıyorum. Solumda bir hareket gözüme çarpıyor ve nefesim boğazımda takılıyor.

Penelope ayakta duruyor, dar bordo elbisesi her kıvrımını sarıyor. Gözlerim onu içime çekerken, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissediyorum. Elbisesi sırtında narin dantel kenarlarla aşağıya doğru uzanıyor ve kalın sarı saçları düzgün bir şekilde toplanmış. Onun tenini görmek damarlarımda közleri yakıyor ve tek istediğim ona koşmak.

Onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini mi sanmıştım? Hayal mi görüyorum? Onu görmek bile dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oluyor.

Başını eğip gülümsüyor. "Umarım rahatsızlık vermediğimi umarım."

"Buradasın," diye nefes alıyorum. Hâlâ ön kapının önünde donakalmış durumdayım. Stirling silüeti onun arkasında parıldıyor ve süitin sıcak, loş ışığında Penelope bir tanrıça gibi görünüyor. Burası lüksün doruk noktası olsa da, o buraya fazla iyi. Onun kadar güzel olmayan hiçbir yere fazla iyi. Bana fazla iyi.

Başını eğiyor. "Evet, buradayım. Bu bir sorun mu?"

"Senin orada olacağını duyduğum için o aptal galaya bilet aldım." Sözlerim aceleyle dökülüyor ve yüzüm kızarıyor. Ben, Asher Gerhard —Gerçekten *kızarıyorum*. O, tüm dünyamı dengesiz hale getiriyor. Artık soğuk, acımasız bir iş adamı değilim. Burada hiçbir şey kazanmıyorum. O karşımda dururken "birleşme" kelimesi anlamsız hale geliyor.

Penelope gülüyor, sesi kalbime sıcaklık yayıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor ve kendimi ona doğru yürürken buluyorum. Vücudum kendi iradesine sahip ve bütün akşam kendime ne söylersem söyleyeyim, onun çekiciliğine karşı güçsüz olduğumu biliyorum.

Kolumu beline dolayarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Yumuşak ve tatlı, kollarımı bana dolayarak kucaklamama karşılık veriyor. Parmaklarım dantel korsesinin kenarını buluyor, parmak uçlarımla sırtındaki tenini hissediyorum. Onu bu kadar yakınımda hissetmek başımı döndürüyor. Kim olduğumu unutturuyor.

Penelope geri çekilir ve elini yanağına koyar. Yüzü kızarmıştır. "Sana teşekkür etmek istedim."

"Ne için?"

"Jacinthe Crawley ile yaptığın röportaj ve son birkaç hafta içinde yaptığın diğer basın açıklamaları için. Aldığım eleştirileri susturmak için çok şey yaptın."

"Sadece gerçeği söyledim."

"Ama söylemek zorunda değildin, bu yüzden sana teşekkür ediyorum." Gözlerime bakarak yumuşak bir gülümsemeyle gülümsüyor. Bana baktığında ne görüyor acaba? Diğer herkesin gördüğünü mü görüyor? Avlanmanın heyecanı dışında her şeyden kendini soyutlamış bir adam mı? Bir kadının dokunuşunu hissetmemiş bir adam mı? Hiç hissetmemiş bir adam mı?

Yoksa başka bir şey mi görüyor? Belki de çatının karşısındaki odada yaşayan Asher Gerhard'ı görüyor. O... *beni görüyor*.

"Hala balık tutmayı seviyor musun?" Pen'in dudakları köşeden yukarı doğru kıvrıldı. Kaşlarımı çattım. "Balık tutmak mı?"

"Yurtlardan kaçıp okulun yanındaki nehirde balık tuttuğumuz birçok öğleden sonrayı hatırlıyorum. Belki yetişkin olarak hala balık tutmaktan hoşlanıyorsundur diye düşündüm."

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçır. "O sadece dersleri asıp seninle vakit geçirmek için bir bahaneydi."

"Belki işten kaçıp yine benimle vakit geçirebilirsin." Gözleri parıldıyor ve elleri gömleğimin yakasıyla oynuyor. Parmaklarını aşağı kaydırıyor, en üst düğmeyi çeviriyor. Bakışları benimkilere yükseliyor, gözlerime ulaşmadan önce bir an dudaklarıma takılıyor. "Yaz Sarayı'nda bir hafta ayarladım. Balıkçılığın dünya çapında olduğu Arktik Okyanusu'na arabayla kısa bir mesafede. Bir gezi yapabiliriz."

Boğazımda bir yumru oluşur ve Penelope'nin beline sarılmamı sıkılaştırırım. "Haftayı benimle geçirmek mi istiyorsun?"

"Bu o kadar şaşırtıcı mı?" diye gülüyor.

Yutkunmakta zorlanırken kalbim deli gibi atıyor. Başımı sallıyorum. "Ne zaman gidiyoruz?"

"İşinden ne zaman kurtulabilirsen."

"Yönetici olmanın iyi yanı da bu." Gülümserim. "Yarın gidebiliriz. Bu gece. Hemen şimdi."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. Göğsümde bir sarsıntı yaratıyor ve onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum.

Penelope ile bir yere gitmek, yapmam gerekenin tam tersi, yani Roston'a geri dönüp inşaatın başlaması için personel ve malzemelerin seferber edilmesinde tam olarak yer almak.

inşaatın başlaması için personel ve malzeme seferberliğine tam olarak dahil olmak.

Ondan uzak durmam gerek, çünkü Donovan Enterprises ile birleşmemiz hakkındaki gerçeği ona söylemem için beni kışkırtıyor. O, acımasız bir iş adamı olmaktan vazgeçip başka bir şey, başka biri olmak istememi sağlıyor.

Ama dudakları o kadar güzel ve yumuşak ki, vücudu benimkine yapışıyor ve... ben zayıf düşünüyorum. Bu sıcaklığı istiyorum. Gülümsemelerini. Kahkahalarını. Damarlarımda dolaşan bu sıcaklığı hissetmek istiyorum.

Tek başıma Roston'a dönme düşüncesi tamamen yanlış bir şey gibi geliyor.

Bir hafta zararı olmaz, değil mi? Bu, ona iş hakkında bir şey söylemem gerektiği anlamına gelmez. Sonuçta o Kraliçe ve ben kimim ki ona hayır diyebilirim?

ON YEDİ PENELOPE

İyi bir kraliçe olmak, düşüncelerimi Asher'dan uzak tutup halka odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Roston'da mutfakta birlikte olduğumuzdan beri midemde bir düğüm var. Düzgün yemek yiyemiyorum ve çalışanlarım da bunu fark etmeye başladı. Her şey... ters gidiyor. Fiziksel, zihinsel, duygusal olarak. Asher hayatıma girdi ve her şeyi bir kar küresi gibi salladı.

Gazeteye baktığımda ya da televizyonu açtığımda her seferinde onu görmek hiç yardımcı olmuyor.

Genellikle benim ve hükümetim hakkında övgü dolu sözler söylüyor. Bunun altında gizli bir anlam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Nord'a görev ve onurla hizmet ettiğimi söylediğinde, onun kollarında olduğum hissi hatırlamadan edemiyorum. Sanki her röportajda bana gizli bir şey, özel bir şey paylaştığımızı hatırlatıyor gibi.

Son üç hafta içinde Nord'daki gerginlikler azaldı ve işsizlik tehdidi azalıyor. Onay oranları yükseliyor ve monarşinin kaldırılmasını isteyenler sessizleşiyor. Jacinthe Crawley bile.

Bunun için Asher'a teşekkür etmeliyim. Her röportaj ve makalede onun desteği olmasaydı, bu projenin başarısını benimle paylaşmazlardı.

Parmakları sırtımdaki deride yumuşak daireler çiziyor. Otel odasında, kollarımızı birbirine dolamış duruyoruz. Başım dönüyor. Elinin o yavaş, nazik hareketi... bana bir şey yapıyor. Kalbime. Sanki vücudum kanı doğru şekilde pompalamayı unutmuş gibi, kalbim göğsümde titriyor ve atlamıyor.

"Medyada bana karşı çok naziktin," diyorum yumuşak bir sesle, gözlerimi ona doğru kaldırarak.

"Gerçeği söyledim. Sen olmasaydın, bu olmazdı."

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizleyip derin bir nefes alıyorum. "Sık sık kendimi yalnız hissediyorum, sürekli eleştiriliyorum. Yanımda birinin olması çok güzel."

Asher'ın gözleri yumuşar, eli bir an durur. Gözlerinde bir çatışma belirtisi gördüğümü sanıyorum, ama o kadar çabuk geçer ki, orada olup olmadığından neredeyse şüpheyeye düşüyorum.

Son haftalarda, hatta aylarda onu çok az gördüm. Prens Gabriel'in düğününden bu yana iki aydan fazla zaman geçti, ama sanki tüm dünyam değişmiş gibi hissediyorum. Sürekli onu düşünüyorum. İşleri profesyonel tutmak istediğimi söylediğimi biliyorum, ama burada olmak bununla doğrudan çelişiyor. Bunları *biliyorum*... ama kendimi umursamaya bir türlü ikna edemiyorum.

Bana zayıf deyin. Bana ikiyezlü deyin. Bana ne dersiniz deyin, ama direnmekten bıktım. Onunla zaman geçirmek istiyorum. Onsuz geçen günler, midemi bulandırıyor. Roston'dan beri, dalgalar halinde geliyor, sanki içimde bir şeylerin değiştiği hissini bir türlü atamıyorum. Bir şeyler *farklı*.

Duygusal ya da zihinsel bir şey, fiziksel olarak kendini gösteriyor, ama içimde büyük bir değişim oldu. Hepsi Asher yüzünden.

"Bir itirafım var, Pen." Asher'ın gözleri kararmış. Gözlerime bakıyor, sonra bakışlarını dudaklarıma indiriyor.

Yavaşça yayılan bir sıcaklık mideyi kavuruyor, bacaklarımı birbirine sıkıştırmak istiyorum. Her gece, onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu düşündüm. Üç hafta boyunca, onun dokunuşunun hatırasıyla kendimi tatmin ettim. Roston'daki gecemizi zihnimde defalarca tekrar ettim. Burada olmak... başımı döndürüyor. Boğazımdaki yumruyu bastırarak konuşuyorum. "Ne itirafı?"

Onun bunu yapamayacağımızı söylemesini istemiyorum. Ona söylediğim sözleri tekrar edip, yakın olamayacağımızı söylemesini istemiyorum. Bunu *yaptım*. Profesyonel olmaya çalıştım. Mesafemi korudum.

Artık yapamıyorum.

Asher eğilip alnını alnıma değdirdi. "İtiraf etmeliyim ki..." Boğazı düğümlenerek yutkundu ve kalbimde ince bir korku dalgası yayıldı. Bir terslik var. Gözleri... çok ciddi. Bana bir şey itiraf edecek ve bu hoşuma gitmeyecek. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve sıcak bir utanç

boynuma kadar yükseldi. Buraya gelmemeliydim. Beni reddedecek. Bana korkunç bir şey söyleyecek.

Asher derin bir nefes alır, gözlerini sıkıca kapatır. Ağzının kenarlarında derin çizgiler belirir, sonra omuzları düşer. Gözlerini açar ve çatışma ortadan kalkar. Dudaklarında ince, sulu bir gülümseme belirir. "İtiraf etmeliyim ki, balık tutmayı *gerçekten* nefret ediyorum."

Tatlı, tatlı bir rahatlama. Aramızda hiçbir sorun yok. Beni reddetmiyor. Gerçekten o kadar zayıf mıyım ki aklım hemen oraya gitti?

Kahkaha içimden fışkırıyor, ama Asher beni öptüğünde sustu. Dudakları yumuşak, ama iddialı ve ben onun öpücüğünde eriyorum. Dili alt dudağımı okşayıp ağzımın içine daldığında, vücudumdaki her kasın onun dokunuşuyla gevşediğini hissediyorum.

Buna nasıl direnebilirim ki? Onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim halde ondan nasıl uzak durabilirim?

İçimde derin bir sıcaklık hissediyorum, bacaklarımın arasında ateş yanıyor. Ben... bunu istiyorum. Daha fazlasını. Ondan daha fazlasını istiyorum ve iş ilişkimizi sürdürmek istemiyorum. Kraliçe olmak istemiyorum. Şimdi değil. Onunla değil.

Asher uzaklaşarak bana gülümsüyor. Yakındaki bir lambadan gelen düşük, sıcak ışık yüzünü sarıyor, geniş elmacık kemiklerine dokunup her bir özelliğini hafızama kazımak istiyorum. Göğsümden bir titreme geçiyor ve bu, adını koymaya korktuğum bir duyguya çok benziyor.

Dudaklarını tekrar dudaklarıma hafifçe değdirdi, sonra düşük bir inilti çıkardı. "Seni özledim, Pen. Aramızdaki ilişkiyi profesyonel düzeyde tutmak istemiyorum."

Kalbim hızlanırken, gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum. "Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum. Bu, yaramaz bir itiraf gibi geliyor. Sessizce söylenmesi gereken bir sır gibi.

Ben kimim ki bir erkeği özleyeyim? Asher gibi kaslı, erkeksi ve seksi birini hak etmek için ne yaptım ki? Aşk şansımı çoktan kaybetmedim mi? Vücudum beni defalarca ihanet etmedi mi ve ben yalnız bir hayata razı olmadım mı? Neden şimdi bu durum değişsin ki?

"Roston madenlerini unutalım," diye homurdanıyor. "Sadece bu hafta için. Bana Kuzey Buz Denizi'ni ve Yaz Sarayı'nı göster."

gerçek seni görmeme izin ver, Pen."

Vücudum titrer. Bu neredeyse yasak bir şey. Madencilik sözleşmesi ya da Roston yakınlarındaki arazinin satışı yüzünden değil. Basın ya da insanlar bu ilişkiyi öğrenirlerse ne diyecekleri yüzünden de değil. Bu bir ilişki mi?

Kendimi kimseye karşı yumuşatmaya izin vermediğim için bu yasaklanmış gibi geliyor. Kardeşlerime karşı bile soğuk tavrımı korudum. Kendimi bir buz tabakasının altında sakladım, hiçbir zaman zayıflığımı göstermedim.

Şimdi Asher beni istiyor. Bütün beni. Altında ne olduğunu görmek istiyor... ve ben ona göstermek istiyorum.

Eli omurgamdan yukarı kayıyor, boynumun arkasına dolanıyor. Diğer kolu belimin etrafını sarıyor, böylece tamamen kucaklamasına kapılıyorum. Asher'ın kokusunu içime çekiyorum, burada kendi kalemde olduğumdan daha rahat hissediyorum. Yalnız olduğumdan daha çok kendim gibi hissediyorum.

Bu yanlış olamaz... Değil mi?

Son üç haftadır Asher ile hiç konuşmadım, ama o bana birinin desteğini hissetmenin ne demek olduğunu gösterdi. Medyada benimle veya hükümetimle ilgili zorlu sorularla karşılaştığında, her zaman nezaket ve incelikle yanıt verdi. Tek başına, Kuzey'de artan huzursuzluğu yatıştırdı ve itibarımı iyileştirdi.

Ona çok şey borçluyum, ama o hiçbir şey istemiyor. Yıllar sonra ilk kez, bu hayatla tek başıma yüzleşmek zorunda olmadığımı hissediyorum.

Sabahleyin Yaz Sarayı'na doğru yola çıkıyoruz, kraliyet jetiyle özel bir havaalanına gidip, oradan da Kuzey Kutup Dairesi'nin kenarında bulunan, yenilenmiş saraya arabayla geçiyoruz. Geçen yaz, kalenin inşaatı tamamlandı. Tasarım, Wolfe'un yeni eşi tarafından yapıldı.

Açılış töreninden bu yana ilk kez Yaz Sarayı'na gidiyorum. Wolfe'un çocuğunun doğumundan bu yana ilk kez kardeşim ve gelinini ziyaret ediyorum. Onların mutluluğunu görmekten korkuyordum. Bebeğini görecekları düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu.

Gazeteler ona tahtın varisi diyorlar; kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyorum. Öldüğümde, unvanımı devredecek kendi çocuğum olmayacağını biliyorum. Yine de, bu yüzüme atılmış bir tokat gibi geliyor.

Kendi egom, kendi başarısızlıklarım, kendi işlevsiz bedenim yüzünden onları ziyaret etmeye cesaret edemedim.

Ama şimdi, kraliyet aracı karmaşık ferforje kapılardan geçip Yaz Sarayı'na giden yabani çiçeklerle dolu çayırlara doğru ilerlerken, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Asher'in eli benim elimle iç içe ve kendimi onun omzuna yaslanmış buluyorum.

Bu sabah birbirimize pek bir şey söylemedik. Aramızda sakın bir enerji var. Bunun *doğru* olduğu hissiyle karışık bir heyecan. Olmamız gereken yer burası.

Saraya vardığımızda, Asher düşük bir ısıklık çalar. "Burası Roston'daki evimden daha güzel. İçeri adımımı atmadan bile bunu söyleyebilirim." Boynunu uzatarak binayı çevreleyen iki yüksek kuleye bakar, tüm bina yenilenmiş olmanın parlaklığıyla ışıldamaktadır.

Gülümserim ve elini sıkarım. Aklıma davetsiz bir düşünce gelir: Eğer isterse, burası onun olabilir. Her şey. Tüm Nord. Kabul ederse, ona krallığı veririm, *beni* kabul ederse. Bu düşünceyi içime atarak, uşak kapıyı açtığı anda ondan uzaklaşıyorum. Asher ile aramızda ne olursa olsun, o kadar da ciddi bir şey değil. Bu... bu bir ara. Sorumluluktan bir ara, sonsuza kadar sürecektir bir şey değil. Bunu hatırlamam lazım.

Kardeşim Wolfe merdivenlerin başında bizi bekliyor. Nedense, eskisinden daha vahşi ve daha asil görünüyor. Yeni gelini yanında, merdivenlerin üstünden bana gülümsüyor. Rüzgârın esintisiyle bakır rengi saçları dalgalanırken reverans yapıyor.

Kardeşim daha iyi bir kral olur muydu diye merak ederek endişe karnımı deliyor. Wolfe başını sallarken koyu renkli bukleleri yüzünü çerçeveliyor. Sıcak bal rengi gözleriyle, sanki tahtına aitmiş gibi kapıda duruyor. Başı geriye atılmış, ayaklarının dibinde kocaman bir köpek ve yanında güzel bir kadınla, benden daha çok bir hükümdar gibi görünüyor

gibi görünüyor. Beni görünce gözlerinin kenarları kırışıyor, bakışları boynuna asılan çocuğa kayıyor.

Kalbim hızla atmaya başlar. Çocuğu görünce içimde bir endişe yükselir ve bunun mantıksız olduğunu biliyorum. Bunun yersiz olduğunu biliyorum. Kardeşimin oğlunu kıskanmamam gerekir, ama kendi kayıplarımın acısını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sonra, belime bir el dokunuyor. Yanımda sakinleştirici bir varlık. Asher'in yumuşak sesi kulağımda, "Başarabilirsin" diyor.

Omuzlarımı dikleştirip yüzüme bir gülümseme kondurarak Wolfe'a doğru yürüdüm. "Merhaba Wolfe. Ben Rowan."

Rowan gülümseyerek başını sallar. Wolfe kucağındaki geveze çocuğu değiştirir, çocuk bir kolunu çözerek beni işaret eder.

Wolfe sırıtıyor. "Wren seni özlemiş."

"Wren beni hatırlamıyor." Gülerek söylüyorum.

Bir yaşındaki çocuk gülerek gözlerini kırıştırır, başını bir yandan diğer yana sallayarak Wolfe'un omzuna çarpar. Kardeşimin yüzündeki gülümseme, daha önce onda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bu saf mutluluk. Daha önce hiç yaşamadığım bir sevgi. Asla yaşayamayacağım bir sevgi.

Bu beni üşütüyor.

Asher'in eli tekrar sırtıma dokunur ve dokunuşu endişeli düşüncelerimi eritir. Boğazımı temizlerim, kardeşim ve karısına bakarım. "Wolfe, Rowan, bu Asher. Birlikte okula gittik."

Wolfe, kardeşim Asher'a selam verirken, onun kehribar rengi gözleri parıldıyor. Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Wolfe'a selam veriyorsun ama bana vermiyorsun?" Kardeşime bakarak, başparmağımla Asher'ı işaret ediyorum. "Bu adam, yüzüne çarpsa bile doğru davranış kurallarını bilmez."

"O zaman Rowan'la iyi anlaşır." Wolfe, karısına bakarak sırıttı.

"Hey, dur bakalım." Rowan kaşlarını kaldırır. "Sadece senin hak iddia etme tavrını beğenmedim. Bunun görgü kurallarıyla ilgisi yok." Esinti hızlanır, kırmızı saçlarını omzunun üzerine savurur ve dolgun dudaklarında bir gülümseme belirir. Wolfe'a sanki o onun tüm dünyasıymış gibi bakar, bir eliyle oğlunun sırtını okşar. Wren, Wolfe'un kollarında

annesi doğru uzanır. Annesi onu kucağına alır ve Wren kıkırdayarak gülünce boynuna öpücük kondurur.

Tüm bu sevgi ve mutluluğa bu kadar yakın olmak zor. Kardeşimin yalnız bir ruhtan aile babasına dönüşmesini görmek zor...

...ama eskisi kadar zor değil. Acımın arkasında, yeni bir şey beni çekiyor. Sıcaklık kanıma işliyor ve bir kez olsun kardeşim için mutlu olduğumu fark ediyorum. Onun için gerçekten mutluyum. Onu karısı ve çocuğuyla görünce, kendi kayıplarımı hala hissediyorum, ama nedense eskisi kadar yoğun değil. Daha... kolay.

Belki de sonunda vazgeçmeye hazırım.

O çocuk, Nord'un gelecekteki kralı olabilir ve... bu sorun değil.

Asher'a baktığımda, onun da bana baktığını fark ediyorum. Kaleye doğru yürürken eli belimin altında kalıyor ve kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor. Eşiği geçtiğimizde, kendimi derisini değiştiren bir yılan gibi hissediyorum. Soğuk, buz gibi kadını geride bırakıyorum ve kendimi yeni bir şeye açıyorum.

ON SEKİZ ASHER

PENELOPE'UN YANINDA OLDUĞUMDA, diğer her şey uzaklarda kayboluyor. Şirket, babam, Donovan Enterprises ile yapılacak birleşme... Hiçbiri önemli değil. Tek gördüğüm onun yumuşak sarı saçları, parlak gülümsemesi, kadife mavisi gözleri.

Göğsümdeki titremeler bana yabancı geliyor, ama o etrafta olduğunda her zaman oluyor. Benim aptal şakalarım güldüğünde ya da elini elime koyduğunda, kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde sıkışıyor.

Penelope'nin kardeşi Wolfe ve yeni eşi Rowan ile birlikte büyük bir yemek yedikten sonra, onları oğullarını yatırmak için bırakıp Yaz Sarayı'nın arkasında güneşin batışını izliyoruz. İkisi o kadar aşıklar ki mide bulandırıcı, ama bu bende tuhaf bir özlem hissi uyandırıyor.

Penelope ile baş başa kaldığımızda, ona bakarken kendimi yakalıyorum ve onun da benim gibi göğsünde bu çekişmeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Eskiden her yıl ailemizle birlikte Yaz Sarayı'na gelirdik," diyor Pen, bana gülümseyerek. "En sevdiğim yerdirdi."

"Çok güzel."

Her iki yanında iki yüksek dağla çevrili, gün batımı gökyüzünü pembe ve kırmızı renklere boyuyor. Bir kartal görüş alanımı keserek aşağıdaki çayırırlara dalıyor. Yumuşak çimler rüzgarda sallanıyor ve Penelope mutlu bir iç çekişle nefes veriyor.

"Burada olduğun için mutluyum," diyor.

İşte yine göğsümde o sıkışma hissi. Başımı sallayarak, kelimeleri boğuk bir sesle söylüyorum. "Ben de."

"Merak ediyorum..." Başını sallar.

"Ne?"

"Acaba profesyonel davranmayı bıraksak ne olurdu?"

"Hiç öyle olduğumuzdan emin değilim." Dudaklarım gülümser ve Penelope'nin yanaklarının kızarmasını izlemekten keyif alırım. Başını benden uzaklaştırır ve ufukta batan güneşi izler. Boğazımı temizlerim ve elini tutarım. "Bu çok fazla tartışmaya neden olur."

"Sence olur mu?" Kaşlarını kaldırır.

"Gazeteler benim hakkımda kötü şeyler yazarsa?"

O başını sallar.

Ben gülümserim. "Hayır. Bunları daha önce de duydum. Sen duyar mısın?"

"Ben..." Yüzü daha da kızarır. Kafasını sallar, örgüsünden altın rengi bir saç teli düşer. "Sanmıyorum."

Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp dudaklarımı dudaklarına yaklaşıtıyorum. Onu kaç kez öpersem öpsem, dudaklarına doyamıyorum. En tatlı şeker gibi tadı var. Şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey gibi, o yanımda olduğunda her an baştan çıkarıcı bir şekilde yanımda. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum. Başını göğsüme yasladığında, her şey... doğru geliyor.

"İstediğin bu mu, Penelope?" diye soruyorum. Sesim sert çıkıyor, sanki duygularımı tam olarak bastıramamışım gibi. "Bizim... halka açık olmamızı mı istiyorsun?"

Penelope tereddüt eder, sonra omuz silker. "Bilmiyorum."

Sözlerimizi dolandırıyoruz, diğer kişinin konuşmasını bekliyoruz. Penelope ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onun şimdiye kadar tanıştığım en inanılmaz kadın olduğuna o kadar emin oluyorum. Ona yaklaşan başka kimse yok. Ve eğer o da aynı şekilde hissettiğini söylüyorsa...

...bu her şeye değer olurdu. Babamın şirketindeki yerimden vazgeçmeye değer olurdu. İş hayatına sırtımı dönmeye değer olurdu. Bir iş adamı olarak oluşturduğum kimliğimi terk etmeye değer olurdu.

Penelope ile birlikte olmak, tüm bunları bir anda geride bırakırdı. Her sabah onun yanında uyanabilir ve dudaklarını dudaklarımla kaplayabilirdim. Ellerimle, dilimle ve dudaklarımla ona yapmak istediğim her şeyi yapabilirdim. Gülümsemelerini görebilir ve her gün onu güldürmeye çalışabilirdim, sadece yüzünün aydınlanmasını izlemek için.

"Çocuk istiyor musun?" Penelope sessizlikte sorar. Başı hala omzuma yaslanmış durumda, ama vücudunda gerginliğin arttığını hissedebiliyorum.

Nefesimi çekip yavaşça veriyorum. "Hayır."

Bana dönüp bakarken kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi?"

"Her zaman yalnız kalacağımı düşünmüşümdür."

"Bu çok üzücü."

"Teşekkürler." Gülümserim.

"Yani hiç çocuk istemedin mi?"

Kafamı sallarım. "Bu konuda iyi olacağımı sanmıyorum."

Penelope yüzümü incelerken, bakışlarını bir gözümde diğerine kaydırıyor. Dudakları aralanırken kaşları birbirine yaklaşıyor, sanki benden gerçeği öğrenmeye çalışıyormuş gibi. Gördüklerinden memnun kalmış gibi, başını tekrar omzuma yaslıyor. "Yani... benim sorunlarım... Senin için sorun olmaz mı?"

"Senin erkek arkadaşın olmamı mı istiyorsun?" Sesimdeki gülümsemeyi saklayamıyorum.

"Ben kraliçeyim, Asher. Bu işler öyle yürümez."

"Nasıl yürür peki?"

"Ben..." Penelope nefes alır, başını sallar. "Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Senin itibarını tehlikeye atmak istemem."

"Ben de seninkini zedelemek istemem," diyor.

"Ama bu..."

"Gerçek," diye bitirir, bana bakarak.

Göğsümden bir yıldırım geçer ve birdenbire konuşmak zorlaşır. Duygularım boğazımı sıkar, nabzım hızlanır ve boğazım daralır. Beni olduğum gibi kabul eden biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, beni gerçekten tanıyacak kadar yakınima birini alacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama Penelope biliyor. O benim içime işledi ve benim için önemli olduğunu düşündüğüm her şeyi yeniden düşünmemi sağladı. Stirling'den ayrıldığımızdan beri işimi bir kez bile düşünmedim. Babamı, birleşmeyi veya madeni düşünmedim.

Penelope beni tamamen ele geçirdi. Mutluyum.

Boğazıma bir yumru otururken, parmaklarımı Pen'in yanağına sürüyorum. Konuşamıyorum çünkü sesimin boğuk çıkacağından korkuyorum. Ona nasıl hissettiğimi anlatacak kelimelerim yok, çünkü ben bile bunu anlamıyorum. Onun için her şeyi geride bırakmaya hazırmışım gibi hissediyorum. Bu kuzey topraklarında kaybolmaya ve tüm dünyamı geride bırakmaya, bir daha bakmadan.

Ona her şeyimi vermeye hazırım.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, o lezzetli, yumuşak bir inilti çıkarır. Aç bir adam gibi onu yutarım, sonra dilimi ağzına sokarım. Saniyeler içinde öpücüğümüz açgözlü hale gelir. Talepkâr. Parmakları gömleğime kıvrılır, bacağını kucağıma atarken gömleğimi yumruklar. Dudaklarımı boynuna, göğüslerine ve tekrar dudaklarına indiriyorum. Onu, benim yaşam kaynağımış gibi öpüyorum. Yaşamak için ona ihtiyacım varmış gibi.

Bir bakıma, öyle hissediyorum.

Bunun gerçek olduğunu söyleyen o değil miydi? Biz yalnız bir hayata razı olmuş iki insanız. Aşkın, hayatın ve mutluluğun bize kapalı olduğuna o kadar emindik ki, bunları gerçekten yaşama olasılığını görmek, tanrının bir armağanı gibi geliyor.

Penelope, solan gün batımının ışığında vücudunu benimkine sürtünürken, tüm vücudum duygularımın gücüyle parlıyor.

Bu kadını seviyorum. Onu tüm varlığımla, içtenlikle ve tamamen seviyorum. Onun için her şeyi yaparım, kameraların önüne geçip onu övmek ya da tekrar kameraların önüne geçip tüm dünyaya onun benim olduğunu ilan etmek dahil.

Babamın şirketine sırtımı döneceğim. Logan'a bırakacağım — ne kadar başarılı olursam olayım, onun benim olacağını hiç sanmıyorum. Asla elde edemeyeceğim bir şeyi aramaktan bıktım.

Penelope ile birlikte olmak, işte önemli olan bu.

O, hasır mobilyanın arkasını kavrar, kalçalarını benimkilere bastırır. "Sen beni her zaman en yaramaz yerlerde istemeye zorluyorsun," diye kulağıma fısıldar. "Buraya herkes girebilir."

Elimi elbisesinin altına kaydırduğımda, külotunun yumuşak dantellerini hissediyorum. Islaklığı hissettiğimde penisim zonklıyor ve düşük bir inilti çıkarıyorum. "Bırak izlesinler."

Dokunuşumla titrer, vücudunu elime doğru yuvarlar, daha fazlasını ister. Külotunu kenara çekerim ve parmaklarımı balının içinden geçiririm, göğsümden çıkan iniltiyi tutamam. Ona dokunmaktan doyamıyorum. Yumuşak, sıcak ve ıslak — benim için. Hepsi benim için. Hepsi benim.

"Penelope." Omzunu öperek iç çekiyorum.

"Şşş." Kulağımı ısıyor, elleri gömleğime tutunurken kalçaları elim üzerinde sallanmaya devam ediyor. Başparmağımı tomurcuğuna bastırdığımda, titremesi onu hemen burada, bu şekilde sahiplenmek istememe neden oluyor.

Ama koltuğa yaslanıp, başparmağımı klitorisinin etrafında döndürürken parmaklarımı onun içine sokuyorum. Gözlerinin kapanmasını, kirpiklerinin yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde yayılmasını izliyorum ve yüzünün her açısını içime çekiyorum. Dudakları açılıyor, başı eğiliyor, sanki ona dokunduğumda vücudunun ne kadar iyi hissettiğine inanamıyormuş gibi.

"Asher," diye fısıldıyor ve adım dudaklarında sihir gibi yankılanıyor. dudaklarından.

Hasır koltuk, o benim elimde sallanırken gıcırdıyor ve ben onu Onun orgazmını ellerimde istiyorum. Onun ıslaklığının lekesini kasıklarımda istiyorum.

Bir elim onun içindeyken, avucumu dış uyluklarından kaydırıyorum ve kıcının yumuşak kıvrımlarını hissediyorum. Parmaklarım kıcının çatlağından aşağı kayıyor ve arkadaki sıkı kıvrımı hissediyor, yavaş ve sabit hareketlerle onu daireler çizerek okşuyorum. Dudaklarından dökülen çığlıklar benim ödülüm. Benim besinim. İhtiyacım olan her şey.

Penelope kollarımda parçalanırken, ellerimle titreyerek gömleğimi yumruklarıyla buruştururken, içimden bir sıcaklık yayılıyor. Nefes nefese, titreyerek, içimdeki her şey onun için acıyacak şekilde parmaklarımın etrafında kasılır.

Kelimeler dilimin ucunda. *Seni seviyorum*. Söylemesi çok kolay, sadece üç küçük kelime, ama çıkmıyor. Boğazım düğümleniyor ve tek yapabildiğim, külotunu yerine koyarken dudaklarının köşesini öpmek.

"Asher," diye fısıldıyor yine, üstümde cansız bir şekilde. Kollarımı beline doluyorum ve onu sıkıca sarıyorum, tüm kalbimin onun avucunda olduğunu bilerek.

ON DOKUZ PENELOPE

Asher'la birlikteyken içimde soğukluk kalmıyor. Her şey sıcak ve heyecan verici. Damarlarımdan hiç olmadığı kadar sıcaklık akıyor ve ne kadar çok özlediğimi anlıyorum.

Bir hafta iki haftaya dönüştü. Günlerimizi yürüyüş yaparak ve kırsalda dolaşarak geçiriyoruz, Asher bundan nefret ediyormuş gibi davranmasına rağmen balık tutmak için Kuzey Buz Denizi'ne bir geziye çıkıyoruz. Bu, yıllardır yaşadığım ilk gerçek tatil. Hiç olmadığı kadar iyi uyuyorum, ama yine de nedense sürekli bir yorgunluk hissediyorum. Kendimi pek... iyi hissetmiyorum. Tam olarak hasta değilim, sadece... garip.

Stirling'de başlayan rahatsız edici mide bulantısı ve iştahsızlık daha da kötüleşiyor gibi. Asher'dan ayrı kaldığım için gergin olduğumu sanıyordum. Ama o burada ve midem hala düğüm düğüm. Aşık bir kız öğrenci gibiyim.

Yaz Sarayı'ndaki ikinci haftamızda, dördüncü kez tuvalete gitmek için ormanda mola verdiğimde, küçük bir ağaçlık alandan çıkarken karnımı tutarken, Asher başını eğdi. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım," dedim, elimi göğsüme koyarak. "Belki de yediğimiz sandviçlerden dolayıdır. Biraz mide ekşimesi var."

"Geri dönelim. Sarayda bir doktor var, değil mi?" Omuz silkiyorum. "İyi olacağım."

"Pen." Asher'ın yüzü ölümcül derecede ciddidir, kaşları çatılmıştır. Benim iyiliğimi bu kadar önemsemesi içimdeki her şeyi kızartır. Bana doğru yürür, ellerini uyluklarımdan üzerine koyar ve başparmaklarıyla yavaşça daireler çizer. "Sadece muayene ol ve dinlen. Böyle hissetmeni istemiyorum."

Endişeli ifadesi kalbimi tuhaf bir şekilde çarpıtıyor. Sadece biraz mide ekşimesi olsa bile, gerçekten önemsiyor. Onu sakinleştirmek için - ve belki de onun bana

, kaleye geri dönmeyi kabul ediyorum. Dağın yamacından aşağı doğru yürüyoruz ve tüm uzuvlarım ağırlaşıyor. Asher'a yaslanıyorum ve o da kolunu omuzlarıma doluyor.

Yıllardır bana destek olacak kimse yoktu. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Son birkaç aydır, Asher her adımında yanımda oldu ve eğer bir gün giderse nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Beni herkesin önünde destekledi, onun yanında kimse benim hakkımda kötü bir şey söylemesin diye uğraştı. Peki ya özel hayatımızda? Bazen, beni Penelope olarak gören tek kişinin o olduğunu hissediyorum, kafasında taç olan belirsiz bir gölge olarak değil.

Saraya vardığımızda, Asher'ın alnında derin kırışıklıklar belirir. Bana bir bakış atar, sonra kale personelinden birine doktoru çağırmasını söyler.

"Ben iyiyim Ash. Gerçekten."

"İyi değilsin. Yüzün solgun ve neredeyse yeşil. Sürekli işiyorsun ve öğle yemeğinde salataya nasıl baktığını gördüm."

Karnımı tutarak inlerim. "Koleslaw'ın kalın, ıslak bir çamur gibi görünmesi benim suçum değil."

Asher bir elini belime koyarak beni odama götürür. Beni yatağa yatırır ve yanıma oturur, doktoru beklerken elimi tutar.

Asher birkaç dakika boyunca sanki yatakta ölecekmişim gibi bana bakınca, gülmeye başlıyorum. "Asher, yapma. Ben iyiyim."

"Senin hasta olmandan hoşlanmıyorum." "Hasta değilim."

"Günlerdir doğru düzgün yemek yemedin."

"Mide ekşimesi." Hayatımda hiç mide ekşimesi yaşamamış olmama rağmen, elimi küçümseyerek sallıyorum. Tabii ki iştahım azaldı ama yemeklerin birdenbire iştahımı kesmesi benim suçum değil. Belki de sürekli seks yapmamızdandır. Hormonlarımı altüst ediyor. Yedi yıllık bir kuraklığın ardından, vücudum ne olup bittiğini anlamıyor.

Dr. Williams kapıyı çalar ve içeri girer, gözleri benimle Asher arasında gidip gelir. Eğilir, sonra doğrulur, nazik mavi

gözleri yüzüme takılıyor. "Majesteleri," diyor hafif burunlu bir sesle. "Kötü hissettiğinizi duydum."

"İyiyim. Sadece biraz mide ekşimesi var."

Asher bana bir bakış attı, ama ben onu görmezden geldim. Elini koluma koydu ve başparmağını bileğimde gezdirdi. Göğsümde küçük bir sıcaklık dalgası yayıldı. Onun koruyuculuğu, beni önemsemesi... çok hoş. Uzun zamandır ilk kez dünyada yalnız olmadığımı hissettiriyor.

Ben devlet başkanım. Bu ülkenin lideriyim ve küçük bir kız olduğumdan beri öyleyim. Bana *hizmet etmeyen*, ama yanımda duran biri olması? Bu tarif edilemez bir duygu. Kalbimi coşturuyor.

Doktor yatağın yanına yaklaşırken Asher'ın başparmağı yavaşça hareket etmeye devam ediyor. Nabzımı ve tansiyonumu kontrol ediyor, ciğerlerimi dinliyor. Bana birkaç genel soru soruyor. Sonra Dr. Williams Asher'a bakıyor. Boğazını temizliyor. "Majesteleri, sizinle biraz konuşabilir miyim... yalnız?"

"Ben kalıyorum," diye homurdanır Asher.

"Ash." Ona bir bakış atar, kaşlarımı kaldırırım. "Ben iyiyim. Git de Wolfe ne yapıyor bir bak."

Bir süre homurdandıktan sonra, Asher yataktan kalkar ve odadan çıkar. Bana son bir kez bakar ve doktora somurtarak bakar. Ona bunun *onun* fikri olduğunu haykırmak isterim. Doktorun beni muayene etmesini sağlayan Asher'dı ve bunun için kızgın olmamalı.

Ancak, Asher'ın kapıda somurtkan yüzünü görünce kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor ve sözler ağzımdan çıkmıyor.

Asher dışarı çıkıp kapı sessizce kapanınca, doktor berrak mavi gözlerini bana çevirir. "Hanımefendi," diye başlar. "Ne kadar süredir mide bulantınız var demiştiniz?"

Düşünerek başımı eğiyorum. "Birkaç haftadır. Üç, dört, belki? Beş mi?"

Boğazını temizler, boynundaki stetoskopu çıkarır ve büyük ön cebine katlar. "Ve, kişisel sorum için özür dilerim

soru için özür dilerim Majesteleri, ama..." Sesini alçaltır. "Hamile olma ihtimaliniz var mı?"

Gülüyorum. Kelimenin tam anlamıyla gülüyorum, çünkü on yıldır kısır olduğumu bildiğim için, içimde bir bebek büyüdüğü düşüncesi bir şaka olmalı. Xavier'e işkence ettim, çocuk sahibi olamadığım için kendimi cezalandırdım. Dr. Williams bunu hatırlamıyor mu? Varis hakkında yazan tüm gazete makalelerini hatırlamıyor mu? Ne kadar yıkılmış olduğumu, kaç hafta yatakta kaldığımı, kaç tane yürek parçalayıcı prosedür ve başarısızlığa katlandığımı hatırlamıyor mu?

Ben gülüyorum, gülüyorum, gülüyorum, ama doktor sadece bana bakıyor, cevap vermeme bekliyor.

Yatağın üzerinde doğrulup başımı salladım. "Hayır. Hiç şansı yok. Çocuk sahibi olamam."

"Peki adet döngün düzenli mi?"

"Son birkaç yıldır daha düzenli hale geldi, evet," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak. "Gençken çok düzensizdi. Otuz yaşına girdiğimden beri neredeyse saat gibi düzenli..." Konuşmayı kesiyorum, gözlerim büyülüyor. Yüzümden tüm kan çekilirken damarlarım buz gibi oluyor.

Evet, yirmili yaşlarımda başında adetlerim düzensizdi. Yaşlandıkça döngüm düzeline kadar yıllarca düzensiz kaldı. Çoğunlukla bunu görmezden geldim, çünkü hayatımla alakalı değildi. Kısırlık, kimliğimin bir parçası haline gelmişti —kabullenmem yıllarımı alan acı verici bir parçası— ve bunun değişebileceğini hiç düşünmemiştim.

Boğazımı temizleyerek, bacaklarımı yataktan indiriyorum. "Sonuncusundan bu yana altı ya da yedi hafta geçti," diyorum aceleyle. Odanın diğer ucundaki, üzerinde takvim bulunan masaya doğru yürüyorum. En son ne zaman adet görmüştüm? Farcliff'teyken mi? Nord'a döndüğümde mi?

Kalbim göğsümde çarpıyor, ellerim titriyor. Takvimi, sanki bana cevabı verecekmiş gibi çeviriyorum, doktorun söylediklerinin doğru olduğunu çok iyi biliyorum.

"Majesteleri," diye sessizce başlıyor. "Belki bir kez daha kontrol edebiliriz."

"Bu mümkün değil." Kafamı sallayarak ona dönüp bakıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, nefesim kesik kesik ve hızlı. Kalbim sıkışırken göğsümde bir ağrı hissediyorum. Bu his paniğe çok benziyor.

Hamile olamam. Hamile kalamam. Bana sunulan tüm doğurganlık tedavilerini denedim, ama hiçbirisi işe yaramadı. Kısırlığımı kabullendim.

Hamile değilim. Bu mümkün değil.

Kafam bir yandan diğer yana sallanıyor, düşüncelerim bir kasırga gibi etrafımda dönüyor. Dr. Williams bana doğru bir adım atıyor, sanki sinirli bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini uzatıyor.

"Hanımefendi, eğer bir şans varsa..."

"Ben *kısırım*." Kalbim göğsümde çarparak bu kelimeyi bir lanet gibi tükürüyorum. "PCOS hastasıyım. Yumurtlamıyorum. Bu *mümkün değil*. Bunu *biliyorsunuz*, Doktor. *Biliyorsunuz*."

"Evet, Majesteleri, doğurganlık sorunlarınız yumurtlamanın olmaması nedeniyle ortaya çıktı," diyor doktor sabırla, bana doğru bir adım daha atarak. "Adet döngünüz daha düzenli hale geldiyse ve yumurtlamaya başladıysanız, hamile kalmanız tamamen mümkündür."

Gözlerimi kocaman açarak önümdeki adama bakıyorum. Gri saçlı, burnunun ucunda gözlük takmış ve iki beden büyük bir gömlek giymiş, gömleğini pileli pantolonunun içine sokmuş. Yanımdaki sandalyeye oturmam için işaret ediyor ve kendi sandalyesini çekiyor. Dirseklerini masaya dayayarak ellerini kavuşturuyor ve hafifçe iç çekiyor.

"Bu olasılığı göz ardı edemeyiz. Yorgunluğunuz, mide bulantınız, mide ekşimeniz ve son adet döngünüzün zamanlaması göz önüne alındığında, hamilelik olasılığı var."

Ağzımı açıyorum, sonra yutkunmak için kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum.

Kelimeler... bir türlü çıkmıyor.

Başım dönüyor. Doktor başka bir şey söylüyor, siyah çantasına uzanıp cam bir şişe, tüp ve steril bir iğne çıkarıyor. Ona bakıyorum, ama hiçbir şey göremiyorum.

Kısırlık teşhisi on yıldır ruhumu ağır bir yük olarak ezip duruyor. Xavier ile aramıza bir uçurum açtı ve kendimi başarısız hissetmeme neden oldu. *Yıllardır* bu yükü sırtımda taşıyorum.

Kısırlılığımı kimliğimin bir parçası haline getirdim. İnsanları kendimden uzak tutmamın sebebi, kendimi boş, kısır, kırık ve başarısız biri olarak görmemdi.

Hiçbir zaman hamile kalabilen bir kadın olmadım, çünkü ben bir . Ben sadece bir kraliçeyim. Bir figür başıyım. Bir hükümdar.

Ama...

Kalbim sıkışır ve bakışlarımı yere çeviririm. Gözlerim ayaklarımın dibindeki Türk halısının karmaşık desenlerini izler ve düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışırım. Düşüncelerim parmaklarımın arasından ateşböcekleri gibi uçup gider, yakalanamazlar. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alırım. Doktor bir şey söyler ama ben duymam.

Elini koluma koyar ve dirseğimin içini hafifçe vurmaya başlar. Başka bir şey daha söylüyor ama sanki su altında duyuyormuşum gibi geliyor.

Kanımı alması gerektiğini bilerek başımı sallıyorum. Benim zaten bildiğim gerçeği doğrulaması gerekiyor: Ben kısır değilim. Ben doğurgan değilim. Ben başarısız bir kadın değilim.

Asher Gerhard'ın çocuğuna hamileyim.

YİRMİ ASHER

Penelope'nin odasından ayrılmayı sevmiyorum ve onun dışarı çıkmasının bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Bir saat sonra, kendimi sarayın oturma odalarından birinde, uzaktaki dağ zirvelerine bakarken buluyorum.

"Güzel, değil mi?"

Dönüp Rowan'ın odaya girdiğini görüyorum. Kucağında bebeği taşıyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme var. Mutlu görünüyor... Gerçekten mutlu. Sanki kalbi huzur içindeymiş gibi. Gözleri parlak ve Wolfe'un ona neden aşık olduğunu bir anda anlayabiliyorum. Ruhu var.

Bir bakıma bana Penelope'yi hatırlatıyor. Kendi fikirleri olan güçlü bir kadın.

Rowan manzaraya doğru başını sallar. "Buraya gelir gelmez buraya aşık oldum, ve o zaman sarayın gördüğü en kötü fırtınalardan birinin yaşandığı kış başlıyordu. Neredeyse ölüyordum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Kafasını sallayarak gülüyor. "Çılgın bir dönemdi, ama beni buraya getirdi. Wren'e." Çocuğu yere indiriyor ve birkaç adım atmaya çalışan çocuğun ellerini tutuyor. Rowan gülümsüyor. "Tanrı yardımcım olsun, gerçekten yürümeyi öğrendiğinde. Onu kundaklayıp, her yere koşturmayacağını bildiğim zamanlar çok daha kolaydı."

Gülümsüyorum. Wren annesinin elinden kurtulup doğruca bana doğru koşarken göğsümde garip bir sıkışma hissediyorum. Tombul bacaklarıyla koşarken başı öne eğik, sanki birkaç saniye sonra yere yüzüstü düşecekmiş gibi. Bacaklarıma tutunarak kendini tutuyor, poposunun üzerine düşüyor ve çenesinden salya damlayacak kadar çok gülüyor. Wren, ben eğilip onu kucağıma alana kadar, hala gülerek küçük yumruklarını bana doğru sıkıyor.

"Sanırım seni seviyor." Rowan, oğlunun elini tutarken gözleri yumuşar. Parmaklarını ısıtır, her birini öper ve Wren daha da çok kıkırdar.

Sonra çocuk bana doğru eğilir ve yanağıma ıslak bir öpücük kondurur. Ben gülerek uzaklaşıyorum.

Rowan onu kollarımdan alır ve özür diler. "Tükürüğünü kendine saklamayı henüz tam olarak öğrenemedi. Yemin ederim, bu yıl hiç tahmin edemeyeceğim kadar çok vücut sıvısı gördüm. Anelik hiç de güzel bir şey değil."

"İyi iş çıkarıyorsun gibi görünüyor." Göğsüm genişlerken çocuğun yanağını okşarım.

Çocukları hiç sevemedim. Çok... yumuşaklar. Salya akıtıyorlar. Masumlar. Sanırım içimden bir ses, benimle çocuk sahibi olmak isteyecek birini asla bulamayacağımı fark etti, ben de beynimin o kısmını kapattım. Vücudumda ebeveynlik geni olmadığını düşünüyordum, iyi rol modellerim de yoktu. Yeterince büyüdüğümde yatılı okula gönderildim ve yetişkin hayatım boyunca, babamın yaralarına her baktığında duyduğum hayal kırıklığını görmekle geçti.

Ama bu farklı bir his. Rowan ve Wolfe, bebek oğullarına o kadar çok sevgi duyuyorlar ki, bu hayatta bir şeyleri kaçırmış olabileceğimi düşünmeme neden oluyor. Belki de varlığından bile haberdar olmadığım bir tür mutluluktan kendimi mahrum bırakmışımdır.

Üçümüz de girişte bir ses duyunca dönüp bakarız. Prens Wolfe kapıda durur, Rowan ve Wren'i görünce gözleri yumuşar. Üç adımda odayı geçer, oğlunu kucağına alır ve havaya fırlatır.

"Dikkat et, Wolfe!" Rowan'ın gözleri büyür ve Wolfe sadece güler. Oğulları kıkır kıkır gülüyor ve ağızından halıya tükürük damlaları düşüyor.

Kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Bu çok... samimi bir an.

Wolfe oğlunu yakaladı, çocuğu kucağına aldı ve bana başını salladı. "Burada vakit geçirmek hoşuna gidiyor mu?"

"Harika. Bu sarayın varlığından bile haberdar değildim. Sanki başka bir dünya gibi."

"Kışın görmelisin," diyor Rowan, gözleri parlayarak. "Yabancı bir gezegene benziyor."

"Bizim gezegenimiz," diyor Wolfe. Kızının şakağına bir öpücük konduruyor ve kızının babasının göğsüne yaslanarak eridiğini izliyorum. Üçü o kadar mükemmel bir görüntü oluşturuyorlar ki, göğsüm ağrıyor. Onları izlerken kalbim büyüyor ve düşüncelerim Penelope'ye kayıyor.

O bunu ister miydi? Kraliçe olarak sorumlulukları ve görevleri konusunda o kadar net ki, acaba kendisi de mütevazı bir mutluluğa sahip olabileceğini hiç düşündü mü diye merak ediyorum. İyi bir ilişki ve bir çocuktan gelen türden bir mutluluk.

Kalbim sıkışarak, başka yere bakıyorum. Elbette o bundan vazgeçti; kocası öldü ve ona çocuk sahibi olamayacağı söylendi. Penelope'nin kalbindeki acıyı görüyorum ve tek istediğim onu ortadan kaldırmak.

Cebimden bir vızıltı geliyor ve ben izin isteyerek mutlu aileyi pencereden dışarı bakmaya devam etmeleri için bırakıyorum. Odanın uzak köşesine geçip ön cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ekrana bakıyorum. İç çekerek, cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Merhaba, baba."

"Farcliff'e ne zaman dönüyorsun, Asher? Bu satın almayı sonuçlandırmamız gerekiyor. Donovan bunu sabote etmekten bahsediyor ve ben bu işi halletmek istiyorum."

"Harikayım, teşekkürler," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Sorduğun için teşekkürler." "Asher, bunun için vaktim yok. Bir sonraki uçağa bin ve buraya gel

buraya gel. Reginald'ın tuhaf bir şey yapmadığından emin olmak için sana burada ihtiyacımız var. Hissedarlar Nord'daki elmas madenlerini biliyorlar, şimdi harekete geçme zamanı. Nord projesini herkesten daha iyi biliyorsun ve seninle konuşmak istediğim önemli şeyler var."

"Ne gibi?"

"Hemen buraya gel," diye bağırır. Telefonun sesi kesilir ve ben gözlerimi tavana kaldırırım. Babam her telefonu yüzüme kapattığında bir kuruş alsaydım, neredeyse onun kadar zengin olurum. Derin bir nefes alıp on sayıya kadar sayarım. Bu, içimdeki öfkeyi biraz yatıştırmaya yardımcı olur, duygularımı kontrol edebildiğimi hissetmeme yetecek kadar.

Babam, Nord'daki bu proje için bana bir kez bile teşekkür etmedi. Çabalarımın dolaylı beni hiç tebrik etmedi ya da iyi iş çıkardığımı söylemedi.

Şimdi bile, sanki bir köpekmişim gibi beni azarlamak ve gelmemi söylemek için aradı.

Belki Reggie Donovan haklıydı, ben sadece babamın gözdesiydim. Bana şirketi devredeceğini düşünmekle aptallık ettim. Ne kadar iyi iş yaparsam yapayım, bana asla sorumluluk vermeyecek. Babam beni mirasını devralmaya layık biri olarak görmüyor. Beni sadece vücudu grotesk, yanmış, kırılmış bir çocuk olarak görüyor.

Ve yıllarca ona inandım. Aynaya baktığımda çirkin bir şey görüyordum... ta ki şimdiye kadar. Penelope bana kendimin başka bir yönünü gösterdi. Gözlerimi, görmezden geldiğim her şeye açtı — benimle ilgili iyi ve gerçek olan her şeye. Sevilemez olduğunu düşündüğüm her şeye. Saklamaya çalıştığım her şeye.

Telefonumu cebime geri koyarken, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Farcliff'e gidip babamı göreceğim, ama bu son kez olacak. Artık onun için çalışamayacağımı söyleyeceğim. Bu son satın almayı tamamlayıp Donovan'ın uslu durmasını sağlayacağım, sonra da istifamı vereceğim.

Babamın şirketinden ayrılıyorum ve onun gölgesinden çıkıyorum. Penelope bana baktığında gördüğü türden bir adam olmak istiyorum. Onu gururlandırmak istiyorum ve Gerhard Corporation'ın saldırı köpeği olarak bunu başaramam.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, Penelope oturma odasına girer. Yüzü solgun, çenesi sıkıdır. Yanına koşar, parmaklarımla saçlarını okşarım. Gözlerini kapatır ve düşük bir inilti çıkarır.

"Her şey yolunda mı?" diye sessizce soruyorum, alnımı onun alnına yaslayarak. "Kime sorduğuna bağlı." Kuru, mizahsız bir kahkaha atıyor. Gözlerinde tanımadığım bir şey var. Dudaklarında sulu bir gülümseme belirirken, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor.

Kaşları

sanki yüzümü okumaya çalışıyormuş gibi.

"Doktor ne dedi?"

"Ben... sağlıklıyım," diye gizemli bir cevap verir.

Elimi yanağından aşağı kaydırarak parmaklarımı ensesine doladım. Kollarını bedenime doladı ve yanağını benimkine dayadı. Bedeni gergindi, diğer elimle omurgasını yukarı aşağı okşadım. "Neden biraz uzanmıyorsun, bebeğim?"

Derin bir nefes alan Penelope geri çekilir. Bir an göğsümün ortasına bakıp sonra gözlerini zorla benimkilere çevirir. "Hayır, iyiyim. Seninle konuşmam lazım." Omzumun üzerinden bakmak için dönüp dudaklarını gülümsemeye zorlar. "Merhaba, Rowan. Wolfe. Wren."

Bebek mırıldanıyor, ama bu ses artık göğsümü sıcaklıkla doldurmuyor. Penelope'nin gözlerindeki gerginliği görünce omurgamdan bir ürperti geçiyor. Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarparken, elimi beline koyup odadaki diğer çifte dönüyorum.

Mahremiyet ihtiyacımızı hissederek, birkaç kelime konuşup odadan çıkarlar. Penelope benden uzaklaşır, kollarını göğsüne sarar. Birkaç dakika önce benim durduğum yere, pencereli duvara doğru yürür ve bizi çevreleyen dağ zirvelerine bakar.

Sonra, bir nefes alarak başını çevirir ve bakışlarını bana çevirir. Zaman durur ve tüm dünyam onun söyleyeceklerine odaklanır. Kalbimin derinliklerinde, onun hayatımın gidişatını değiştireceğini biliyorum. Ne söyleyecek olursa olsun, beni derinden sarsacaktır. Yüzümü sabit tutmak için elimden geleni yaparım.

Ancak, kendimi ne kadar hazırlasam da, hazır değilim. Hayatımda hiçbir şey, onun ağzından çıkacak beş kelimeye beni hazırlayamazdı.

"Hamileyim, Asher. Senin."

YİRMİ BİR PENELOPE

Asher'ın tepkisine kendimi hazırlıyorum. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Şok mu, belki? Panik mi? Öfke mi?

Asher'ın yüzünde gördüğüm şey, hayal ettiğim şey değil. Elbette şok var. Gözleri büyümüş, ağzı açık kalmış, ama bakışları karnıma kayıyor. Sonra bir şey değişiyor. Şoku hayranlığa dönüşüyor ve gözleri güzel bir yumuşaklıkla doluyor.

"Hamile misin?" diye fısıldadı ve tereddütle bana doğru bir adım attı.

Başımı sallıyorum. "Doktor doğruladı." "Emin misin?"

"Evet."

"Ben sandım ki..."

"Ben de öyle." Boğazım düğümlenir. Sesim sadece bir boğuk bir ses çıkıyor, ama göğsümde bir balon şişmeye başlıyor. Asher mutlu galiba. Mutludan da öte. Sanırım... Sanırım o da benim kadar bunu istiyor.

Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldıran Asher, kollarını bana doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Eli yanağımda yayılıyor ve dudakları beni yutuyor, dudaklarım, çenem ve boynumda ıslak öpücükler bırakıyor. Beni sıkıca sarıyor, tüm vücudu titrerken beni sıkıca tutuyor.

"Bu sağlıklı mı? Her şey yolunda mı?"

Gülerek uzaklaşıyorum. Görüşüm bulanık ve gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum. "Henüz bilmiyorum. Bu durumdan memnun musun?"

"Ben..." Asher'ın ağzı kapanır. Tekrar açar, endişeyle kaşlarını çatarak. "Sen değil misin?"

"Ne diyeceğini bilmiyordum."

Asher dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini karnımın üzerinde gezdiriyor. Sıcaklık karnımın alt kısmını çekiyor, yayılıyor ve ateşten dallar gönderiyor.

bacaklarımın arasında yayılıyor. Parmaklarımı onun ipeksi, koyu renkli saçlarına geçiriyorum, gözlerimi kapatıyorum.

O bunu istiyor. *Mutlu.*

Odamdan buraya gelirken adımlarım titriyordu ve onu orada dururken gördüğümde, bu sözleri yüksek sesle söylemeye cesaretim olmayacağını düşündüm. Ama söyledim ve onun tepkisi hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi.

Asher bu bebeği benimle istiyor. Ben... ben bir çocuk sahibi olabilirim. *Aşk* bulabilirim. Kaybettiğimi sandığım her şey, buzla kaplı bir katmanın altında gömülü olan her şey, yüz kat daha fazlasıyla tekrar benim olabilir.

Kalbim o kadar büyük hissediyorum ki, kaburgalarım çatlayacak gibi. Göğsümde genişliyor, beni dolduruyor, sanki tavana kadar yükselecekmişim gibi hissediyorum. Dudaklarım gülümsüyor ve farkında olmadan tuttuğum nefesimi bırakıyorum.

"Penelope," diye fısıldıyor Asher, ayağa kalkarken. Elinin tersini yanağıma kaydırıyor ve alnını alnıma dayıyor. "Seninle olduğum kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Bunu istediğini söyle bana. Beni. Bebeği. Her şeyi."

"İstiyorum," diye fısıldarım aceleyle. "Çok istiyorum."

Düşüncelerim Xavier'e kayıyor, ama onun görüntüsü bulanık. Onun ölümünü düşündüğümde hala bir acı hissediyorum, ama artık o kadar da ezici değil. Onu düşündüğümde keder içinde boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum. Ve kulağa ne kadar klişe gelse de, onun benim mutlu olmamı isteyeceğini biliyorum.

Asher beni sıkıca sarıyor ve ben gözyaşlarımla onun gömleğini ıslatıyorum. Ben kıkırdayarak başımı sallarken, o başparmağıyla yanağımı silerek gözyaşlarımı siliyor. "Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum."

"Bunu beklemiyordum, ama... Bilmiyorum, Pen. İyi hissettiriyor. Seninle birlikte olduğumdan beri, tüm hayatım farklı hissediyor. Yanlış şeylere odaklanıyordum ve sen geldin ve o yanılsamayı paramparça ettin. Benim gerçekliğim sadece kırık bir aynanın yansımasıydı ve sen sonunda bana gerçeği gösteriyorsun. Mutluluğu."

Başımı ona doğru eğip yumuşak bir öpücüğü kabul ediyorum. "Kaderimizde varmış." Dudakları o kadar güzel ki, onlardan önce nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum.

"Peki... evlenmek zorunda mıyız?"

Gülümserim, yüzümü göğsüne saklayarak.

"Muhtemelen." "Sanırım, geç kalmadan."

"Uh-huh."

"Bu, Roston'daki maden için sorun olacak mı? İnsanlar Gerhard'ın projeyi neden kazandığını merak edecekler."

"Umurumda değil," diye itiraf ediyorum. "İnsanlar öfkeyle bağırırlar. Umurumda değil. Ben sadece seni, bu bebeği ve..."

Asher'ın gülümsemesi göz kamaştırıcı. Yanaklarımı öper, gözlerimden akmaya devam eden birkaç damla gözyaşını yakalar. Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırır. Nabızı göğsümde güm güm atıyor — yoksa bu benim kalbimin atışı mı? Önemli değil. Sanki ikimizi de mutluluk battaniyesi kaplıyor ve kendim için hiç hayal etmediğim bir gelecek görüyorum.

Asher iç çekerek inliyor. "Farcliff'e gitmem gerek." "Neden?"

Sesim sızlanmaya benziyor.

"Babam aradı ve ben... Sanırım onunla yüz yüze konuşmam gerekiyor."

Ona geri dönmeyeceğimi söylemem gerek."

Göğsüm sıkışsa da başımı sallıyorum. En son istediğim şey Asher'ı gözümün önünden ayırmak. Burada, Yaz Sarayı'nda, dünyanın geri kalanı hiç var olmamış gibi hissediyorum. Wolfe ve Rowan'ın bu duvarların içinde birbirlerine aşık olmalarını anlayabiliyorum. Bu yerin sessizliğini ve mahremiyetini hissetmemek imkansız.

Ama gerçek dünya var, benim sorumluluklarım da öyle, Asher'ın da. Farcliff'e gitmesi gerektiğini biliyorum ve ne kadar istemem de, ona sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Elbette."

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." "Öyle yapmalısın."

Asher gülümsüyor, tam, geniş, muhteşem bir gülümseme. Hiçbir çekingenlik yok. Hiçbir tereddüt yok. Sadece... aşk var.

Çılgınca, ama ona o üç küçük kelimeyi bile söylemedim. Onları yüksek sesle bile söylemedim. Çocuklar ve evlilik hakkında konuştuk, ama kelimeler hala ağızımdan çıkmıyor. Orada, dilimin ucunda, dünyaya salınmaya hazırlar.

Seni seviyorum.

Onu çaresizce seviyorum. Yanımda olduğu için, hayatımda eksik olan şeyleri bana gösterdiği için onu seviyorum. Bana umut verdiği için onu seviyorum. Bana bir çocuk verdiği için onu seviyorum. Kurmaya çalıştığım her engeli aşıp beni buz gibi vahşi doğadan çıkarıp kollarının sıcaklığına sığındığı için onu seviyorum. Beni güldürdüğü ve kimse izlemiyormuş gibi öptüğü için onu seviyorum.

Ama en çok, tam olarak kendisi olduğu için onu seviyorum. Güçlü, koruyucu ve inanılmaz derecede cesur. Ateşten geçti ve hayatta kaldı, vücudundaki yaraları bir onur nişanı gibi taşıyor. Benim yaşadığım türden acıları yaşadı ve bundan kaçınmadı. Tedbirli biri ama bana karşı kendini açıyor.

Onun her bir parçasını, içini ve dışını seviyorum. Onsuz hayal bile edemeyeceğim bir şekilde, *umut* dolu bir gelecek düşünmemi sağlıyor. Görevlerle dolu kasvetli, kasvetli bir gelecek değil. Aşkımız olabilir.

Bir varisimiz olabilir.

Yaz Sarayı'nın oturma odasında dururken, Asher'ın benim için her şey olduğunu fark ediyorum. Onu sıkıca sarıp sarmalıyorum, onun gibi bir adam bulduğuma inanamıyorum.

Sanki içimdeki duyguları hissetmiş gibi, eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Eli karnımı okşuyor ve Asher dizlerinin üzerine çöküyor. Dudaklarını karnıma bastırıyor, yanağını karnıma dayıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip gözlerimi kapatıyorum, hayatımda ilk kez tamamen mutlu ve huzurlu hissediyorum.

Huzur bedenime yerleşirken ve Asher'ı karnıma sıkıca sarılırken, kafamdaki küçük bir cin kulağıma yaklaşıp fısıldadı: "*Belki de bu gerçek olamayacak kadar güzel.*"

YİRMİ İKİ ASHER

Nord'dan, Yaz Sarayı'ndan ve kesinlikle Penelope'nin yanından ayrılmak istemiyorum. İçimde şiddetli bir koruma içgüdüğü uyanıyor ve kendimi her şey için endişelenirken buluyorum. Ne yediğini, ne taşıdığını, ne yaptığını. Onun içinde büyüyen hayatı düşünmeden edemiyorum.

Bebeğimiz. *Benim çocuğum.*

Ayrılmam gereken sabah, Penelope'yi kollarıma alıp kendime yaklaştırıyorum. Başını göğsüme yaslayıp parmaklarını tenimde gezdiriyor ve ben anlıyorum, *anlıyorum* ki daha önce aptalmışım. Bunu istemediğimi mi sanıyordum? Kendi başıma yapabileceğimi mi sanıyordum? Babamın işi bana mutluluk getirdiğini mi sanıyordum?

Ben başarısız işlerin acımasız avcısı değilim. Kanlı bir şöhreti olan adam değilim.

Ben tamamen Penelope'ninim. Onun kollarımda nasıl hissettiği dışında hiçbir şeyin önemi yok. Tüm evrenim, Pen'in merkezinde olduğu bir yaşam noktasının içine sığar.

"Gitme," diye fısıldıyor, bana sokuluyor.

İç çekerek, yanağımı onun başına dayadım. "İstemiyorum ama bu işi bırakmak zorundayım. Bu yüz yüze halledilmesi gereken bir şey."

"Biliyorum," diyor. "Ama senin yanımda olmanı seviyorum."

"Medyaya ne diyeceğiz?"

"Bizim hakkımızda mı?"

Onaylayarak homurdandım.

Pen iç çekerek omzunu silkiyor. "Bunu medya ekibimize bırakacağım. Sen işi bıraktığında, artık çıkar çatışması olmayacak. Bir süre bunu gizli tutabiliriz."

"Farkında mısın bilmiyorum Pen, ama zamanımız daralıyor." Elimi karnının üzerinde gezdiriyorum, dudaklarının göğsüme yaslanarak gülümsediğini hissediyorum.

"Yazlık Saray'da saklanabiliriz. D ğ n m z n fotoğraflarını düğünden sonra yayınlatabiliriz, doğum haberini de doğumdan sonra duyurabiliriz, öncesinde değil. İnsanlar konuşacaktır, ama... Kimin umurunda? Medya ekibim zor durumlarla başa çıkmaya alışkındır, tabii genellikle bu durumları yaratan Silas'tır. Hikayeyi kontrol edebiliriz."

"Nord halkına yalan mı söyleyeceksin?"

" ocuğumu dedikodulardan korumak için mi? Hakaretlerden ve tartişmalardan korumak için mi? Elbette."

"Ve beni korumak için," diyorum alçak sesle.

Penelope başını kaldırıp bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O da var. Korunmaya ihtiya ın olduğu için değil tabii."

Kalbim o kadar dolu ki patlamak üzere. Pen'in parmakları omzumdan uyku şortumun bel kısmına kadar uzanan yara izimin dış hatlarını takip ediyor ve tekrar yukarı doğru çıkıyor. Bir kez olsun, bu dokunuşa karşı kasılmadım ya da irkilmemedim. Bunu sık sık yapıyor — parmaklarını sağlıklı derinin yara iziyle birleştiği çizgi üzerinde gezdiriyor. Benim iki yanımın birleştiği yerde.

Yıllardır, geçmişimin bu kısmını bastırıyordum. Vücudumu saklıyordum. Utanıyordum.

Ama Pen... Tanrım, ona layık olmak için ne yaptım ki? O, yaralarımınla *gurur* duymamı sağlıyor. Ge mişime tamamen yanlış baktığımı fark etmemi sağlıyor. İnsanlarda, kendimde en kötü yanları görüyordum. Ama onun dokunuşu, sevgisi... Negatifliğe tutunan o yanımı eritti.

Alarmım dördüncü kez çalıyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor. "Kalkmalıyım."

"U ak bekleyecek." Pen'in dudakları küstah bir gülümsemeye kıvrılırken, eli şortumun bel kısmının altına kayar. "Sen olmadan gitmeyecek."

"Bu  zel jetlere alışabilirim," diyorum, gömleğini çekerek.

"Alışmak zorunda kalacaksın."

"Biliyor musun Pen, Gabriel'in düğününde bana yaklaştığın gün?"

"Mm-hmm..." Dudakları göğsümün üzerinde dolaşıyor, g beğime kadar öpücükler bırakıyor.

Memnuniyetle inliyorum. "Seni düşünüyordum. O güllere bakarken, o küçük saksı bitkisini çatıya taşıdığın anı hatırladım."

"Öyle mi?" Başını belime yaklaştırıp gülümsüyor.

"Sonra sanki ben seni düşünerek var etmişim gibi arkamda belirdin."

"Her zamanki gibi kibirli," diye homurdanıyor, gülerek. "Ben her zaman vardım, Asher. Sen sadece doğru zamanda hayatıma geri döndün."

O bir çizgi daha aşağıya öpücük kondururken ben inilti çıkarırım, kraliçem beni dünyanın en şanslı adamı gibi hissettirirken ben yastıklara yaslanırım.

FARCLİFF'E İNİŞ GARİP. Farcliff City'deki havaalanı tanıdık geliyor, iç kısmında varlığını unuttuğum yerel zincir mağazalar var. İnsanlar farklı giyinmişler — daha soğuk havaya hazırlıklı olarak kalın giyinmişler, oysa Nord'da herkes kış gelmeden önce güneşi olabildiğince içlerine çekmeye çalışıyor gibiydiler.

Elimdeki pasaportta Farcliff yazıyor, ama kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Stirling'de bana katılan Nico yanımda, ayaklarım beni bir dizi taksiye götüren bir yürüyen merdivenden aşağı taşıyor ve araba beni babamın ofisine götürüyor. Kaçınılmaz olanı ertelemek anlamsız. Bu işi ne kadar çabuk bırakırsam, Penelope'ye o kadar çabuk dönebilirim.

Babamın logosu bir taç gibi tepesinde duran, parlak, pencereli kulenin önüne geldiğimde, içimde bir rahatsızlık hissediyorum. Bu koridorlarda kaç kez yetersiz hissederek yürüdüm? Kaç kez bir satın alma planını bir ganimet gibi arkamda sürükleyerek babamın ayaklarının önüne koyup, onun bana o kadar çok istediğim babacan onayını vermesini umdum?

Çok fazla.

Şimdi, döner kapılardan geçip geniş lobiyi geçince, buranın ne kadar küçük olduğunu görüyorum. Takım elbiseli erkekler ve kadınlar, evrak çantaları ve unvanları olduğu için kendilerini önemli hissederek ofislerine aceleyle gidiyormuş gibi davranıyorlar. Ne için? Bana iğrenç olduğumu söyleyen bir adam için para kazanmak için mi?

Gözlerimden bir perde kalktı ve tüm bunları olduğu gibi görüyorum: boş, anlamsız, sığ. Kolumda takım elbise ceketimi taşıyarak, asansör en üst kata kadar vızıldayarak çıkıyor. Kapılar açıldığında, nihayet midemde derin bir gerginlik hissediyorum.

"İyi misin?" Bu, uçağa bindiğimizden beri Nico'nun bana söylediği ilk sözler. Gözlükleri biraz eğri duruyor, ama gözleri gözlüklerin arkasında keskin. "Kötü bir karar vermek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"İyiyim," diyorum. Ama iyi değilim. Bir karar vermek üzereyim, ama bu hiç de kötü bir karar değil. Yıllardır, hatta on yıllardır verdiğim ilk iyi karar olabilir.

Asansörden çıktığımızda, babamın sekreteri başını kaldırıp kapıyı işaret etti. "Seni bekliyor."

Başımı sallayarak köşedeki ofise doğru yöneldim. İki kez kapıyı çaldım ve cevap beklemeden içeri girdim, kapıyı iterek açtım ve babamın işinin kutsal mekanına adım attım. Şehrin manzarasına bakan o cilalı masanın arkasında oturmayı hayal ettiğim yer.

Şimdi ise her şey çok... küçük görünüyor.

"Oğlum," diyor babam, ayağa kalkıp elini uzatarak.

Kaşlarım çatılır, bakışlarım yüzünden uzattığı eline kayar. *Oğlum mu?* Elini tutarım ve karşısındaki sandalyeye otururum.

"Buraya dönüp zaferini ilan etmeni bekliyordum."

"Benim zaferim mi?"

"Donovan, Asher. O bizim."

"Oh. Doğru." Neredeyse unutmuş olduğum birleşme düşüncesi kalbimi hafifçe sıkıştırdı. Penelope'ye bundan bahsetmek istemiştım, ama olan biten her şey yüzünden...

Babam arkasına yaslanıp, yüzünde yağlı bir gülümseme belirir. Derin bir nefes alır, parmaklarını başının arkasında birbirine geçirir ve kalın kaşlarının altından bana bakar. "İtiraf etmeliyim ki, Nord'a gitmek istediğini söylediğinde, bunun bir sonuç vereceğini düşünmemiştim. Bunun zaman ve şirketin parasının boşa harcanması olacağını düşünmüştüm."

"Güven oyu için teşekkürler." Sesim düz. Yıllar boyunca bu adam için yaptığım onca şeyden sonra, hala benim

iş anlayışından şüphe duyuyordu?

"Beni etkiledin evlat." Bu kelimeyi ikinci kez kullanıyordu ve sanki bana Logan diye sesleniyormuş gibi bana yabancı geliyordu.

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim, baba." Gözlerim masasına odaklanıyor, gözlerimle ahşabın damarlarını takip ediyorum. İşte bu— işten ayrılma mektubunu ceketimin cebinden çıkarıp masanın üzerine kaydırıyorum. Ona tüm fırsatlar için teşekkür ediyorum, ama daha çok istediğim bir şey buldum. Ona en iyisini diliyorum, elini sıkıyorum ve uzaklaşıyorum. Sonsuza kadar.

Ancak boğazımdaki düğümü çözemedi babam konuşur. "Bu ofisteki yerini hak ettin, Asher. Nord'da senin yaptığını ben yapabilir miydim, bilmiyorum bile. Birkaç hafta içinde, şimdiye kadar yaptığımız en kazançlı anlaşmalardan birini yaptın ve bunu yaparken Donovan'ı alt ettin. Bu tam bir dahilikti."

Bunun için Penelope'ye teşekkür etmeliyim. Gözlerimi babama çevirip başımı sallıyorum. Sözlerim tutuluyor.

"Bir süredir emekli olmak istediğimi biliyorsun," diyor babam, gözlerini gözlerime dikerek. "Bekliyordum."

"Neyi?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Senin öne çıkıp bunu yapabileceğini bana göstermeni."

"Logan'ın öne çıkmasını mı kastediyorsun?"

Babam elini salladı. "Logan senin iş zekânın yarısı kadar bile yok."

Onun sözleri kulaklarıma bir havuzdaki taşlar gibi düşüyor. Önümdeki yaşlı adama bakıyorum ve beynimin bir köşesinde bunun beklediğim şey olduğunu biliyorum. Hayatımın on yıllarını babamın onayını almak için acı çekerek geçirdim. Onun bu sözleri söylemesini, benim buna layık olduğumu, ona layık olduğumu kabul etmesini duymak için kendimi öldürdüm.

Ama şimdi o sözleri söylediğinde, düşündüğüm gibi gururla dolup taşmıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Babamın gözleri keskinleşir ve ön kollarını masasına dayar. Parmaklarını birbirine geçirir, yüzükleri birbirine değdiğinde yumuşak bir tıkırtı çıkar. "Haftaya, Donovan Enterprises'ın satın alınması tamamlanır tamamlanmaz emekliliğimi açıklayacağım ve seni yeni yönetici olarak atayacağım. Annenle uzun bir tatil planlıyordum ve bunu deneme süresi olarak kullanabiliriz diye düşündüm

Sen benim sahilde kokteyli yudumlarken işleri sen yönetebilirsin."

"Ben mi?" Sonunda sesim çıkıyor ve tek söyleyebildiğim tek kelime bu.

Babam, şok olduğum için memnuniyetle güldü. Yıllarca beni kandırdığı, sevgisini havuç gibi sallayarak bana işkence ettiği, sonra da tiksintisini sopa olarak kullandığı için memnuniyetle güldü.

Ben de buna kandım. Her şeyi yaptım — tüm kirli işleri, tüm pazarlıkları, güçlü bir el gerektiren tüm satın almaları, birleşmeleri ve anlaşmaları.

Aptaldım. Salaktım. Korkaktım.

Bana hayat veren adama bakarken hayatım net bir şekilde odaklanıyor. Öne eğilip gömleğimin cebine uzandığımda gözlerindeki ışıltı hafifçe sönüyor. İstifa mektubumun bulunduğu zarfın hafif pürüzlü kenarını hissediyorum. Onu çıkarıp parmaklarımın arasında tutarken gözlerimi kaldırıp babamın gözlerine bakıyorum.

Bakışları keskinleşir ve bembeyaz zarfa düşer. Dudakları açılır, duymak istemeyeceğim bir şey söylemek üzere olduğunu anlarım.

Ancak konuşmadan, arkamdaki kapı açılır. Nico nefes nefese içeri girer. "Biri sızdırmış," der, masaya doğru sendeleyerek. "Biri birleşme haberini sızdırmış. İnternet her yerde dolaşıyor."

Babamın gözleri büyüdü, bakışları bana kaydı. Suçlayıcı bir bakış. Kafamı salladım, sonra Nico'ya döndüm. "Kim?"

Nico elini saçlarında gezdirir. "Bilmiyorum. Al." Elime bir tablet tutuşturur ve manşetler gözüme çarpar. Birbiri ardına, birbiri ardına. Hepsi Gerhard, Inc. tarafından Donovan Enterprises'ın sürpriz bir şekilde düşmanca satın alınmasından bahsediyor. Hepsi devasa bir madencilik holdinginin kurulduğunu ilan ediyor. Nord'daki yeni elmas madenlerini yapbozun son parçası olarak gösteriyorlar.

Tableti babama verirken, ağzından çıkan saçmalıkları görmezden geliyorum. Nico gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Bunu kimin yaptığını biliyorum," diyorum sessizce, sesim gök gürültüsü gibi. "Kim?" diye soruyor Nico. "Nord'daki bağlantın mı?"

Burnumu çekip başımı salladım. "Hayır. Donovan'ın kendisi."

Donovan — öfkeli, kızgın, kızarmış yüzüyle ofisimden fırlayıp çıkarken. Beni mahvedeceğini söyleyerek. Bana elmas madenlerini kimin söylediğini bulacağına yemin ederek.

Bu haberi sızdıran kişi o ve nedenini biliyorum. Bir şekilde parçaları bir araya getirdi. Belki de Yaz Sarayı'na yaptığım geziden haberi olmuştur. Artık benim için anlamı olan tek şeyi, Kraliçe ile olan ilişkimi, hedef almaya çalışıyor.

YİRMİ ÜÇ PENELOPE

Stirling'deki ofisime geri döndüğümde, imzamı bekleyen evrak yığınının gülümsüyorum. Elim karnımın üzerinde dolaşıyor. Hâlâ inanamıyorum. Kendim hakkında bildiğimi sandığım her şey parçalanmış, çarpıtılmış ve bana geri yansıtılmış.

Kısır değilim. Sevgi ve arkadaşlığa layık değilim. Monarşi görevime her şeyimi vererek yalnız bir hayat yaşamaya mahkum değilim.

Her şeye sahip olabilirim, her şeye sahip *olacağım*.

Asher'ın bu sabah öptüğü dudaklarım hala karıncalanıyor. Babasının işinden istifa eder etmez beni arayacağına söz verdi. Gözlerinde duygu vardı ve bir şey söylemek için dudaklarını açtı, sonra kimlerin izlediğini umursamadan beni tekrar öptü, daha sertçe.

Zavallı kalbim neye uğradığını bilmiyor. Mutluyum, panik içindeyim ve endişeliyim — o kadar duygusalım ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

Ama mutluluk galip geliyor.

İlk evrakı bana doğru çekerek, bir kalem alıp karıştırılmış harfleri gözden geçiriyorum. Okuyamıyorum. Gözyaşları hala yanaklarımdan akmak üzere. Derin bir nefes alarak, gözlerimi kırıp gözyaşlarımı silip kağıda imzamızı atıyorum — yeni okula bir tebrik mektubu.

Kapım gürültüyle açılır ve ben sandalyemden sıçrayarak kalkarım. Jonah kapıdan içeri girer, gözleri çılgındır. "Pen," diye nefes nefese söyler.

"Tanrım, beni korkuttun." Elim kalbimin üzerinde, damarlarımdan şiddetli bir nabız atıyor.

"Donovan," Jonah sözlerimi duymazdan gelerek cevaplar. "Donovan ve Gerhard birleşiyor."

Kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum. "Ne?"

"Birleşiyorlar. Birkaç dakika önce sızdırıldı."

"Birleşmekten ne demek istiyorsun?"

"Donovan, Gerhard tarafından satın alınıyor."

Kardeşimin sözleri hâlâ mantıklı gelmiyor. Tekrar söylüyor, sonra biraz farklı bir ifadeyle tekrarlıyor. Yine de kafam almıyor. Donovan ve Gerhard birleşiyorsa, haftalarca, hatta aylarca süren görüşmeler yapmış olmalılar. Gerhard onları satın alacak durumda, bu yüzden Donovan Enterprises'ın ticari çıkarlarını araştırıyor olmalılar.

Nord'daki ticari çıkarları.

Gözlerimi kocaman açarak Jonah'ın bana uzattığı telefonu alıyorum. Parmaklarını saçlarında tekrar tekrar gezdiriyor, dudağını ısıtıyor, sanki okuyacağım şeyden korkuyormuş gibi. *Ben de okuyacağım şeyden korkuyorum.* Birkaç saniye kardeşimin gözlerine bakıyorum, sonra gözlerimi makaleye indiriyorum.

Yazan: Jacinthe Crawley. Ne sürpriz.

Panik duygumu bastırarak makaleyi okudum. Kalbim durdu, durdu, durdu.

Asher, Donovan Enterprises'ı biliyordu. Muhtemelen Reginald Donovan'ın planlarını öğrenmek için onu Nord'a kadar takip etmişti. Gözlerim büyürken, dehşet damarlarımdaki kanı dondurur.

O gün Gabriel'in düğününde Asher'a *söyledim*. Nord'dan uzak durmaları için madencilik patronlarıyla konuşmam gerektiğini söyledim. Donovan'ın planını avucumun içinde ona uzattım ve Asher'ın tepkisinde tuhaf bir şey olduğunu fark *ettim*.

Beni görmek için Nord'a geldiğini mi söyledi? *Benim için* burada olduğunu mu söyledi? Ve ben ona *inandım*?

Elim o kadar titriyor ki Jonah telefonu kapıyor, masamın etrafından dolaşıp omzuma elini koyuyor. "İyi misin Pen?"

"Ben... ben..." Ağzım açılıp kapanıyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım o kadar sıkışmış ki acı veriyor. Şiddetli bir kramp beni ikiye katlıyor ve tam zamanında masamın altındaki çöp kutusuna uzanıyorum. Jonah sırtımı ovuştururken, ben duymadığım sözler söylüyorum.

Kulaklarımda tek duyduğum şey rüzgârın uğultusu. Kalp atışlarımda sesi. İhanetin sesi.

Asher başından beri biliyordu. Donovan'ı biliyordu. Muhtemelen elmas madenlerini de biliyordu, bu yüzden bu kadar çabuk

başvuruyu bu kadar çabuk halledebilmişti.

Yalan söyledi.

Bana sarılabilir ve benim için burada olduğunu söyleyebilirdi? Bu çocuğu istediğini nasıl söyleyebilirdi? Bana gülümseyip *benimle evlenmek* istediğini nasıl söyleyebilirdi? Elimde çöp tenekesini tutarken elim titriyor, bir başka vücudumu sarsan kusma beni ikiye katlıyor.

"Pen, doktoru çağırıyorum." Jonah masanın etrafında koşuşturup koridora seslenirken sesi çok uzak geliyor.

Önemli değil. Kusmam önemli değil. Dünyanın etrafımda çöküyor gibi hissetmem önemli değil.

Asher bana yalan söyledi. Hayatıma sızdı ve beni kendisine aşık etti, ama tüm bu süre boyunca bu haberi benden sakladı. Bu iş teklifini ona ben yapayım, bunun benim fikrim olduğunu düşünmeme izin verdi. Başından beri beni manipüle ediyordu. Nord halkı için iyi bir karar verdiğimi düşünmemi sağladı. Donovan Enterprises gibi bir şirketten onları kurtardığımı inanmamı sağladı, ama o sırada bunu planlıyordu.

O. Bunu. Planlıyordu.

Frederick içeri koşar, sonra telefona bakar ve bir doktor çağırır. Sandalyeye yaslanıp, birinden bir bardak su alırım. Kim olduğunu bilmiyorum. Gözlerim odaklanamıyor.

Karnıma bakıyorum, durumumun gerçek dehşeti kemiklerime işliyor.

Asher bana yalan söyledi, beni manipüle etti, ihanet etti ve ben onun çocuğunu taşıyorum.

Sersemlemiş bir halde, doktorun sorularını yanıtlıyorum. Kan basıncımı ölçmesine ve nabzımı kontrol etmesine izin veriyorum. Duvara bakarak, son birkaç ayda Asher ile yaşadığım her etkileşimi tekrar tekrar gözümün önüne getiriyorum. Her an, bana gerçeği söyleyebilirdi, itiraf edebilirdi.

O akşam, otel odasında, balık tutmaktan nefret ettiğini itiraf etmek istediğini söylediğinde beni güldürmüştü. O zaman bana söylemek istemiş olabilir mi? Ya da odaya girip ona hamileliğimi söylediğimde, sözler dilinin ucundaydı mı?

Belki de bu bilgiyi benden sonsuza kadar saklamaktan memnundu. Belki de bana gerçeği söylemeye hiç niyeti yoktu. Benim öğrenemeyeceğimi düşündü. Benim yatağıma ve kalbime sızdığını ve onu uzaklaştırmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşündü.

Ne *cesaret* ama.

Bedenim buzla kaplı ve göğsümün çökmesinden başka bir şey düşünemiyorum. *İhanet, ihanet, ihanet.* Asher'ın son birkaç ayda söylediği her yalan zihnimde tekrar tekrar oynuyor ve midem aşağı, aşağı, aşağıya doğru batıyor.

Üşüyorum. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum, hiçbir şey duymuyorum. Doktoru itip kalkarken, ofisimden çıkıp gidiyorum. Çalışanlarımın itirazlarını zar zor duyuyorum. Kardeşimin koluma dokunduğunu zar zor hissediyorum. Yalnız kalmam lazım. *Düşünmem* lazım. Gerçekten düşündüğüm kadar aptal mıyım, bunu bilmem lazım.

Dikkat çekmeye o kadar açtım ki, o yılanı evime, *yatağıma* aldım. O kadar soğuk ve yalnızdım ki, ilk sevgi gösterisi beni yeni bir kadın gibi hissettirdi.

Acınası.

Yatak odama gidip kapıyı kapatıyorum ve battaniyenin altına giriyorum. Ancak o zaman, yalnız kaldığımda, gözyaşlarım akmaya başlıyor.

BİR SÜRE SONRA, kapımın çalınmasıyla başımı kaldırıyorum. Frederick içeri giriyor, gözleri yere bakıyor. Elinde bir telefon tutuyor. "Sizin için, hanımefendi."

"Kim?"

Sekreterim boğazını temizledi. "Bay Gerhard, hanımefendi."

"Ona bir deliğe girip ölmesini söyle."

"Nasıl isterseniz." Frederick eğilip odadan çıkmak üzereydi, ama ben oturdum.

"Bekle. Telefonu bana ver."

Sekreterimin gözleri hafifçe büyüdü, bıyığı titredi — benim için çalıştığı on yıllar boyunca yüzünde gördüğüm en fazla duygu bu kadardı. Yutkundü, sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ve telefonu bana uzattı. O odadan çıkana kadar bekledim, sonra telefonu kulağıma götürdüm.

"Ne?" Bu bir soru değil, bir talep. Bana tüm bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğini söyle.

"Pen, sana söylemek istedim." Asher nefessiz kalmış.

"Demek biliyordun." Sesim başka birine aitmiş gibi geliyor. Çok soğuk, duygusuz. Kalın bir kar ve buz tabakasının altında, duygularım öfkeyle yanıp tutuşuyor. fkem bir şekilde bastırılmış, sanki çok derin olduğu için ortaya çıkamıyor. Eğer onu serbest bırakırsam, beni mahvedecek.

Ama orada. fkem *orada*. Kaynıyor, alkalanıyor.

"Evet, ben... Asla yalan söylemek istemedim." Asher'ın sesi, daha önce hiç duymadığım kadar parçalanmış geliyor. zgn gibi geliyor, ama ben... Ben umursayamıyorum.

"Ama yalan söyledin."

"Biliyorum, ama anlamalısın, Pen..."

"Bana yalan söylediğinizde bana öyle seslenme hakkınızı kaybettiniz, Bay

Gerhard. Neden seninle bir daha konuşmam gerektiğini söyle bana." "Bebeğimiz..."

"Bebeğim." Telefonu daha sıkı tutuyorum, gözlerimi kısıyorum. Keşke şu anda beni görebilseydi. Keşke yüzüme bakıp öfkemi hissedebilseydi. "Bu ocuk *benim*. Onu *asla* göremeyeceksin. Asher, sahip olduğumuz her şey yalanlar üzerine kuruluydu. Bana söylediğin her şey rüzgarda uçup gidiyor, çünkü ağzından çıkan hiçbir şeye güvenemiyorum. Beni gerçekten önemsiyor musun? Nord'u? Babanın şirketinden başka bir şeyi?"

"Seni *seviyorum*, Penelope."

"Siktir git."

"Pen..."

"Halkın önüne çıkıp, Xavier lmeden önce onun spermlerini sakladığımı söyleyeceğim. Onlara bunun onun çocuğu olduğunu söyleyeceğim ve yaymaya çalıştığın tüm söylentileri yalanlayıp reddedeceğim."

"Penelope," Asher'ın sesi çatlar ve ben neredeyse, *neredeyse* bir şey hissederim. Ama tüm vücudum soğuk ve ağır hissediyor ve hareket etmek zor. fkem damarlarımı yavaşça donduruyor, yüz hatlarım eski, tanıdaık maskeye dönüşürken kanım donuyor.

"Beni anla, Asher," diyorum sessizce. "Aramızda olan her şey bitti. Gabriel'in düğününde bana yalan söylemeye karar verdiğin anda bitti. Bana yalan söyleyip

beni görmek için Nord'a geldiğini söylediğin anda bitti. Bana gerçeği söylemeye ve sonuçlarına katlanmaya cesaret edemediğin anda bitti. Sana karşı hissettiğim tüm sevgi toz olup uçtu."

Telefondan boğuk bir ses geliyor. Ben onu görmezden geliyorum.

"Crawley'nin makalesinde, babanın şirketinin sana geçeceği yazıyordu. Bütün bunlar bunun için miydi, Asher? Nord'a bu yüzden mi geldin? Bilgi ve terfi için beni kullandın mı?"

"Seni kullanmadım, Penelope. Aramızdaki her şey gerçektir."

Gülüyorum — soğuk, mizahsız bir sesle. "Gerçekliğin anlamını bilmiyorsun, Asher. Hoşça kal."

Telefonu Frederick'e uzatarak duvara bakıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Boşum. Öfkem çok yüksek, ama soğuk. Kışın ortasında donmuş bir gölün üzerinde esen rüzgar gibi. Hiç bitmeyen, yıldızsız, aysız bir gece.

Yine yalnızım. Asher varken bile hep yalnızdım.

Ama gözlerim aşağı kayıyor ve elimle karnımı okşuyorum. Artık tam olarak yalnız değilim. Gözlerim yaşlarla doluyor ve yanaklarımdan süzülerek yastığa damlıyor. Elimle karnımı yavaşça dairesel hareketlerle okşuyorum, gözyaşlarımdan yastığa sızmasına izin veriyorum.

Artık yalnız değilim. Bir çocuğum var. Asla mümkün olmayacağını düşündüğüm tek şeye sahibim ve Asher ne yaparsa yapsın, ne söylese söylesin, ne yalan söylese söylesin, bana bir hediye verdiğini asla unutmayacağım. Asher'dan nefret etsem bile, çocuğuma kızmayacağım.

Bu bebek *benim*. Hayatımın anlamı. Mucizem.

YİRMİ DÖRT ASHER

Babamın ofisinin lobisinde haykırıyorum — *asla* benim olmayacak bir ofis. İstifa mektubum hala beyaz parmaklarımın arasında sıkışmış durumda. Bir elimde telefon, diğer elimde mektup, tüm hatalarımın ağırlığı beni aşağı çekiyor.

Boğuluyorum. Kendi korkaklığımda, kendi yalanlarımda, Penelope'nin haklı öfkesinde boğuluyorum.

O kızgın olmalı. Söylediği her şey doğrudu — ona karşı hissettiklerimin gerçek olmadığı gerçeği hariç. Penelope'ye olan aşkım, tutunabileceğim tek gerçek şey.

"Asher?" Babam kapının eşiğinde duruyor, Nico tereddütlü adımlarla aramıza yaklaşıyor.

İkisine bakarak başımı sallıyorum. "Donovan'la konuşacağım."

"Ne anlamı var?" Babam omuz silkiyor. "Erken sızdırdı, ama bu aslında yenilgisini ilan etmekten başka bir şey değil. Makaleler satın alma konusunda olumsuz değildi. Paydaşlar bunu iyi bir şey olarak görecekler."

"Mesele paydaşlar değil," diyorum. "Mesele bunun bir saldırı olması."

"Neye?"

"*Bana.*"

Babam kaşlarını çatıyor, ama ben asansöre girip kapıları kapatmak için düğmeye basıyorum. Nico'nun yüzü daralan kapıda beliriyor, ama kapıları durdurup asansöre girmek için hiçbir hareket yapmıyor. Belki de tüm hırsıyla, babamın yanında kalmasının daha iyi olduğunu biliyordur. İçimdeki değişimi görüyor.

Telefonumu cebime koyuyorum ve hala elimde olan buruşuk istifa mektubunu görünce küfrediyorum. Asansöre binmeden önce babama vermeliydim, ama geri dönemem.

Penelope'nin soğuk, duygusuz sesinden acımı uzaklaştıracak tek kişiye, Reginald Donovan'a doğru ilerlemem gerekiyor.

Bunu yapmaya cüret eden, ağlayan, kızıl suratlı pislik

Donovan Enterprises binasına doğru ilerlerken içime garip bir sükunet çöküyor.

Donovan Enterprises binasına doğru yürürken üzerime garip bir sükunet çöküyor. Sesler boğuk geliyor ve bana söylenenleri zar zor duyabiliyorum. Resepsiyonistin itirazlarını belli belirsiz fark ederek lobiden geçip gidiyorum. Kimin umurunda? Beni durduramaz. Kimse beni durduramaz.

Reggie'nin kapısını tekmeleme dürtüsüne direniyorum, bunun yerine ellerimi kullanmayı tercih ediyorum. Onu ne kadar boğazlamak istediğimi anlaması için dramatik bir giriş yapmama gerek yok.

Reginald Donovan masasının arkasında, yüzünde kedimsi bir gülümsemeyle oturuyor. Beni baştan aşağı süzer, çılgın gözlerimi, dağınık saçlarımı, beyaz parmak eklemlerimi inceler ve dudaklarından yavaşça bir kıkırdama sızar. "Asher Gerhard," diye mırıldanır. "Kayıp oğul."

"Birleşme haberini sen sızdırdın."

"Mutlu olacağını düşünmüştüm." Kaşlarını kaldırdı ve ben sinirlendim. "Yoksa Nord'daki *bağlantın* bunu beklemiyor muydu?"

"Biliyordum," dedim, başımı sallayarak. "Beni kızdırmak için bu haberi sızdırdığını biliyordum."

"Kraliçe ile Yaz Sarayı'na gittiğin anda her şey anlam kazandı. Her şey mükemmel bir şekilde anlam kazandı." Sandalyesine yaslanarak alaycı bir şekilde güldü. Kalın parmakları geniş karnının üzerinde birbirine dolandı ve bir kez daha gömleğinin düğmelerinin görevlerini yerine getirmeye kararlı olduğunu fark ettim.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sırf beni kızdırmak için, hem de kraliçeye kendini sattığını biliyorum. Böyle bir şeyi yapacağına eminim, Gerhard."

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Öyle mi? Peki babanın şirketini sana devretmesi de bir şey ifade etmiyor mu?"

"Babamın şirketi umurumda bile değil."

"Beni kandırabilirdin." Bir homurtu geçirir. "Aylardır peşimdeydin. Her fırsatta şirketime saldırdın ve

hissedarların kulağına fısıldıyorsun. Bu yatağı sen yaptın Asher, şimdi de içinde yatman gerek. Kim bilir? Belki Kraliçe de sonunda sana katılır. Söylesene, onun amcığı o kadar tatlı mı ki, onun için tüm geleceğini feda edersin?"

Kızgınlığım kulağıma ulaştığında, odanın diğer ucuna fırladığımı fark ettim. Ellerim boynuna dolandığında, ne yaptığımı anladım. İkimiz yere düştüğümüzde ve yumruğu şakağıma çarptığında, tutuşumu gevşettim ve yuvarlandım.

Reginald, yanakları kızarmış, gözlerinde kötü bir parıltıyla homurdanıyor. "Onu gerçekten önemsiyorsun." Yere kalkarken, hayalî bir tozu gömleğinden silkeliyor ve başını sallıyor. "Seni aptal."

Penelope'ye beni ifşa eden adama bakıyorum ve durumumun gerçekliği tam olarak kafama dank ediyor. Penelope beni olduğum gibi görüyor, her zaman olduğum gibi. İnsanları kullanan, yalan söyleyen, hile yapan ve bir anlaşma yapmak için ne gerekiyorsa yapan bir iş adamı.

Onunla birlikteyken başka bir yaşam tarzı gördüm, ama tüm bunlardan öylece uzaklaşamayacağımı fark etmedim. Beni bu noktaya getiren tüm eylemlerimi görmezden gelemem. Yaptığım yalanları ve ihmalleri öylece bir kenara atamam.

Bunu düzeltmem gerekiyor. Bir şekilde. Telafi etmem gerekiyor.

BABAM, teklifini kabul edeceğimi söylediğimde şaşkın görünüyor. "Şirketi mi istiyorsun?"

"Bu benim için bir onurdur," diyorum sıkı sıkı kapalı dişlerimle.

"Peki ya..." Ofisinin dışındaki lobiye eliyle işaret ediyor.

—“Donovan, sızıntı, birleşme? Bunlardan pek memnun görünmüyordun.” “Donovan'ı görmeye gittim ve neden böyle yaptığını anladım.”

"Peki neden?"

"Birleşmenin gidişatını kontrol etmek istedi. Düşmanca bir devralma gibi görünmemesini sağlamak, hissedarlarına hala kontrolün kendisinde olduğunu garanti etmek istedi. Uzun vadede en iyisi bu olabilir. Ben..." Boğazımı temizledim. "Anlaşmadan kaçmaya çalıştığınızı düşündüğüm için kızgındım. Öyle olmadığını garanti etti."

Babam başını sallar, kaşları hafifçe kalkar. "Tamam," der sonunda, başını sallayarak. "Devam edelim. Ben yokken hala bu sandalyede oturmak istiyor musun?"

"Başka bir şey istemem." *Yalan*. Bir yalan daha. Tek istediğim o sandalyeden kalkmak. Nord'a geri koşmak ve Penelope'nin önünde diz çöküp affını dilemek istiyorum. Yalan söylemeyi *bırakmak*, hayatım boyunca bir daha asla yalan söylememek istiyorum. Penelope bana hayatını ve çocuğunu emanet ettiğinde düşündüğü gibi bir adam olmak istiyorum.

Ama önce yapmam gereken şeyler var. Ona değiştiğimi kanıtlamam lazım — yaptığım tek şey onu aldatmak değildi. Ben onun düşündüğü gibi bir adam değilim.

Hâlâ onu Nord'a kadar takip eden adamım, ona kendini açan adamım, kalbini açan ve hayatında ilk kez aşkı hissetmesine izin veren adamım. Ben onun olmamı istediği adamım. Sadece bunu onun anlayabileceği bir şekilde göstermem gerekiyor.

Bu yüzden babamın karşısına oturup, sanki bana büyük bir lütuf bahşediyormuş gibi başımı eğerek şirketin liderliğini kabul ediyorum, ne kadar geçici olursa olsun. İçimdeki çalkantıyı görmezden gelip, bunun olması gereken şey olduğunu kendime söylüyorum. Günahlarımın kefareti böyle, bu deriyi böyle döküp olmam gereken kişiye böyle dönüşüyorum.

YİRMİ BEŞ PENELOPE

Göğsümde Kuzey Buz Denizi büyüklüğünde bir delik var. Stirling kalesinin bahçelerinde dolaşırken, etrafımdaki yaşam ve renk patlamasından neredeyse rahatsız oluyorum. Yaz, Nord'da en güzel mevsim olması gerekir. Uzun aylar süren soğuk ve karın ardından hepimizin beklediği mevsimdir. Bu yıl ise bana boğucu geliyor. Ben bir bankta oturup dakikalarca boşluğa bakarken, kuşlar ağaçların arasında uçup duruyor.

Asher her şey hakkında yalan söyledi.

İki kuş, karşıdaki ağaçlardan birbirlerine şarkı söylüyor. Koyu yeşil dallara bakarak, Ağustos yerine Aralık olmasını diliyorum. Isı, yeşillik, etrafta uçan böcekler olmazdı. Birbirlerini etkilemeye çalışan kuşların narin melodileri olmazdı.

Göz alabildiğince soğuk buzlar olurdu. Belki o zaman rahat hissederdim. Manzara kalbimdeki hislerle uyuşursa, en azından kendi krallığımda, kendi evimde, kendi bedenimde kendimi evimde hissederdim.

Bu sabah doktor bana doğum tarihimin 4 Mart olduğunu söyledi. Yeni bir hayatın gelişini müjdeleyen bir bahar bebeği. Vücudumda gerçekleşen mucizenin bir işareti — hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şey. Bebeğin Nord'daki diğer tüm yaşamlarla birlikte gelmesi çok uygun, ama yine de gerçek gibi gelmiyor.

Ayak sesleri beni başımı çevirip Silas'ın yaklaştığını görmemi sağladı. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve bana alaycı bir gülümseme attı. "Selam, Pen."

"Yorgun görünüyorsun."

"İkimiz de öyle." Silas burnunu çekerek yanımdaki bankta oturur. Uzun bir nefes alır, başını yukarı kaldırıp güneş ışığını içine çeker. "Dün gece çılgın bir partiye gittim."

"Çılgın mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Silas benimle aynı aileden mi? Aynı on yıldan mı?

Gülümser. "Eğlenceliydi."

"Bu sabah pek eğlenceli görünmüyorsun." "Ölecek değilim."

Hiçbir şey söylemeden burnumu kırıştırıyorum. Silas iç geçiriyor.

"Gerhard için üzgünüm."

Dudaklarımı sıkıştırarak, beni parçalamak üzere olan duygu dalgasını geri tutuyorum. Boğazımdaki sıkışmayı yutkunarak omuz silkiyorum. "Ona yakınlaşmak benim hatamdı."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Pen."

"Öyle mi? Önce Xavier'i kaybettim, sonra sevgiye o kadar muhtaçtım ki, bana bir şeyler *hissettiren* ilk erkeğe yapıştım. Çok acınası bir durum."

"Değil."

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?"

"Yalnız olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum." Kardeşimin sözleri o kadar sessiz ki, sesindeki acıyı neredeyse kaçırıyordum. "Sen birini bulmayı hak ediyorsun. Kraliçe olman, yalnız kalman gerektiği anlamına gelmez."

"Buna katıldığımı sanmıyorum."

"Bunun doğru olması için kabul etmene gerek yok."

"Belki de iyi bir lider olmak için yalnız kalmam gerekir." Silas burun kıvırdı.

Dişlerimi sıktım. "Xavier dışında biriyle birlikte olmaya çalıştığımda ne olduğunu bir bak. Aptal yerine konuldum ve şimdi tüm krallığın beni alay konusu yapması için bu haberin gazetelerde yayınlanmasını bekliyorum."

"Asher ile işler yolunda gitmedi diye, senin için her şeyin bittiği anlamına gelmez, Pen."

"Peki ne öneriyorsun? Tinder'a mı gireyim? Bu magazin dergilerinin hoşuna giderdi." Her kelime acı dolu. Kuşlar bile sessizleşiyor. Rüzgâr duruyor, sanki manzara bana eşlik edecek hiçbir şeyin olmamasının nasıl bir his olduğunu göstermek istiyor gibi.

"Jonah, Asher'ın Donovan ile birleşme konusunda yalan söylediğini söyledi. O... Bu birleşme gerçekleşecek mi? Gerhard, Donovan Enterprises'ı satın alacak mı?"

"Onunla konuştuğumda, bunu inkar etmedi. Ayrıca babasının rolünü üstleneceğini de inkar etmedi. Başka bir şekilde bakmanın yolu yok - kendi kariyerini ilerletmek için beni kullandı. Ben de onun beni kullanmasına *izin verdim*."

Silas karnıma bakıp boğazını temizledi. "Ve..." Dudaklarımı sıktım. "Evet. Amca olacaksın."

O başını sallar, sonra kolunu omuzlarıma atar. "Her şey yoluna girecek, Penelope."

Cevap vermiyorum, çünkü bunun doğru olduğundan emin değilim. Kollarımı karnıma doluyorum ve en büyük korkularımı bastırmaya çalışıyorum — hamileliğimin de başarısız olacağını fısıldayan kaygan, sessiz sesleri. Vücudum yine arızalanacak. Bir şeyler ters gidecek.

Derinlere gömülmüş anılar yeniden su yüzüne çıkmaya başlar. Hamile kalamadığım aylar ve aylar. Doğurganlık tedavilerinin verdiği kalp kırıklığı. *Umutsuzluk*. Her şey hakkında, her zaman gergin hissetmeme neden olan nefes alamayan bir panik. O yıllar hayatımın en kötü yıllarıydı. Kaybolmuştum.

Ve sonra, kabullenme.

Yıllarca, yıllarca böyle hissettikten sonra, nasıl kendime umut verebilirim? Asher'ın yaptıklarına bakınca, nasıl her şeyin yoluna gireceğini düşünebilirim? İçimdeki bu bebek bile, vücudumun olması gerektiği gibi çalışacağını kim söyleyebilir? Geçmişimdeki tüm kanıtlar felakete işaret ediyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve Silas'ın fark etmemesi için dua ediyorum. Kendi zihnimle mücadele ettiğimi ve kendi bedenime güvenmediğimi açıklamak istemiyorum. Kardeşim nasıl olur da her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilir? O ve ben farklı gerçeklikler yaşadık. O, kaygısız bir playboy, halkın gözünde hiçbir yanlış yapmayan bir parti canavarı.

Ama ben? Ben kötü adamım. Hep öyle oldum ve hep öyle kalacağım, çünkü bu krallığı yönetmek için öyle olmam gerekiyor.

Hiçbir şey benim için yolunda gitmedi. Bir gün, Yaz Sarayı'nın oturma odasında, her şeyin yoluna girebileceğini düşünmeye cesaret ettiğimde, kader bana acımasız bir şaka yaptı. En çok istediğim her şeyi gördüm. Bir çocuk. Sevilecek bir erkek. Bir *aile*.

Sonra hepsi benden alındı.

Bankta oturduğum yerden kalkarak üstümü düzelttim ve Silas'a sıkı bir gülümseme attım. "Geri dönmeliyim. Yapacak çok iş var."

"Neden izin almıyorsun, Pen? Jonah ve ben buradaki işleri halledebiliriz. Yaz Sarayı'na geri dön ve orada son sıcak haftaların tadını çıkar. Biraz dinlen."

Kafamı salladım.

"Yapamam." "Bebek..."

"Seni ilgilendirmez." Sesim o kadar sert çıkar ki Silas irkilir. Dişlerimi sıkarak arkanı dönerim ve kaleye geri dönerim. En azından hareket edersem, çalışırsam, bir şeyler *yaparsam*, içimdeki her şeyin yavaş yavaş büyük, siyah bir buz yığınınına dönüştüğünü düşünmem.

Eylül başında, Asher Farcliff'e gittikten yaklaşık bir ay sonra, Asher Gerhard'ın babasının şirketinin yöneticiliğini kabul ettiğini anlatan bir makale okudum. Kalbim sıkıştı ve belirsiz bir şekilde, kariyeri yerine beni seçeceği umudunu beslemiş miydim diye merak ettim. Zihnimin küçük bir köşesinde, kapıma gelip affımı dilemesini dilemiş olmalıyım.

Bir parçam onu affetmek istiyordu.

Ama makaleyi okudukça, son kapı da kapanıyor ve asla birlikte olamayacağımızı anlıyorum. Bu çocuğu tek başıma büyüteceğim ve medyaya biyolojik babasının Xavier olduğunu söyleyeceğim. Asher hayatımda olmayacak ve geçtiğimiz birkaç ay bir rüyadan ibaret kalacak.

Çocuğumun babası hakkında yalan söylemek beni hasta ediyor, ama bu duyguyu bastırıyorum. Her şeyden önce, krallığın istikrarını korumam gerekiyor. Tartışmalardan kaçınmalıyım. Kusursuz bir kraliçe olmalıyım.

Yine de, çocuğun babasını inkar etmek kalbimin bir parçasını daha koparıyor ve bunu halka açıklamak zorunda kalacağım günü korkuyla bekliyorum.

Bana yalan söylemenin yanı sıra, Asher benden başka bir şeyi daha aldı. İlk çocuğumu, muhtemelen tek çocuğumu doğurmak, mutlu bir olay gibi gelmiyor. Korkuyorum, yalnızım ve ömür boyu yalanlarla yaşayacağım. Çocuğuma da yalan söyleyecek miyim? Asher'ın bebeğini görme hakkını reddedecek miyim?

Bu sorular ruhumu ağırlaştırıyor. Hareket etmek zor, önümüzdeki aylarda karşı karşıya kalacağım her şeyi düşünmek ise daha da zor. Asher'ın şirketteki yeni pozisyonu hakkındaki makaleyi okuduktan sonra, yatak odama sürünerek gidip kapıyı kilitliyorum ve yatağıma kıvrılıyorum. Yalnız.

YİRMİ ALTI ASHER

Farcliff'teki tüm büyük iş yayınlarında haber yayınlandığında, satın alma belgelerindeki mürekkep hala kurumamıştı. Donovan Enterprises, Gerhard, Inc. tarafından satın alındı. Penelope'nin bunu öğreneceğini biliyorum, belki de çoktan öğrenmiştir.

Geçtiğimiz ay hayatımın en zor ayı oldu. Onu görememek, onunla konuşamamak, onu rahatlatamamak... Bu beni hasta ediyor. Her geçen saat umudum azalıyor, sanki ona gerçek beni gösterme fırsatım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Ama ben devam ediyorum. Babamın tatile çıkmasını izliyor ve masasının arkasına oturuyorum. Reginald Donovan ile pazarlık yapıyorum ve hissedarlarını ikna ediyorum. Avukatlarımıza evrakları hazırlatıyorum ve şirketinin satın alınması için ilerliyorum.

Dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyorum, ama kendimi durdurmamalıyım. Bunun itibarıma, Penelope ile olan ilişkiye verdiği zararı düşünmek için duraksamamalıyım. Fazla düşünürsem cesaretimi kaybederim.

Babam üç hafta boyunca yok olacak. Bu, şirketi kurduğundan beri aldığı en uzun tatil ve benim için büyük bir güven oyu. Bu üç ay önce olsaydı, tüm emeklerimin karşılığını aldığımı hissederdim. Babam için yıllarca yaptığım hizmetlerin sonunda takdir edildiğini hissederdim. Satın aldığım tüm şirketler ve aracılık ettiğim tüm iş anlaşmaları.

Sonunda fark edildiğimi hissederdim.

Ama şimdi, boşluk hiss ediyorum. Soğukluk.

Parmaklarım yaramın kenarında dolaşıyor, Penelope'nin dokunuşunun fısıltısı gibi.

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Nico, babamın masasının diğer tarafından bana bakıyor. Bana Farcliff City'den Roston'a uçuş programımı e-postayla gönderdi ve endişeli görünüyor. Kaşları çatılmış, gözleri alışılmadık bir şekilde tedirgin.

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Ash, bu..." Boğazını temizledi. "Baban bundan hoşnut olmayacak."

"Hayatım boyunca kaderimi babamın kararlarına bıraktım. Artık kendim için bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

"Kraliçe'nin yaptıklarını takdir edeceği garantisi yok. Bir daha seninle hiç konuşmayabilir."

"En azından denediğimi bileceğim."

Nico'nun boğazı titrer. Derin bir nefes alır, doğru kelimeleri ararken parmaklarını saçlarında gezdirir. "Asher, kendi içim rahat olsun diye sana söylemeliyim ki, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Anladım."

"Geleceğini mahvediyorsun."

"Geleceğimi yaratıyorum."

"Büyük bir risk alıyorsun."

"Görüşün için teşekkürler, Nico." Sesim soğuktur. "Hepsi bu kadar." hepsi bu kadar."

Asistanım derin bir nefes alır ve birkaç saniye nefesini tutar sanki bu konuda benimle tartışıp tartışmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi. Omuzları gevşer ve başını sallar. "Tamam."

"Nico, bekle."

Dönerek kaşlarını kaldırır.

Yutkunuyorum. "Bunun için benim yanımda durmak zorunda değilsin. Babam için çalışmaya devam etmek istiyorsan, benden uzak durman muhtemelen en iyisi. Ben gittiğimde Farcliff'te kalmalısın."

Nico bir an bana bakar, sonra çenesini indirir. Kabul eder. Beni değil, kariyerini seçiyor ve bunun ikimiz için de en iyi karar olduğunu bilsem de, bu canımı yakıyor. Yapmak üzere olduğum şeyin kesinliği keskin bir şekilde odak noktasına geliyor.

Asistanımın ayrılışını izledikten sonra gözlerimi tekrar seyahat programına çeviriyorum. Yarın, babamın hoşuna gitmeyeceğini

babamın hoşuna gitmeyeceğini zaten biliyorum.

Bir kez olsun, babamın ne düşündüğü umurumda değil. Hayatının geri kalanında benden nefret etse bile umurumda değil, çünkü ilk kez doğru şeyi yaptığımı hissediyorum. Beni motive eden şey açgözlülük ya da tanınmak için bencil arzular değil. Vücudumun üçte birini yaralayan bir kaza yüzünden beni ayaklarının dibinde sürünmeye zorlayan birinden onay almaya çalışmıyorum.

Bunu *kendim* için yapıyorum. Kendime, ona karşı koyabileceğimi kanıtlamak için.

Kendime değiştiğimi kanıtlamak için.

Ve... bunu Penelope için yapıyorum. Umarım ne yapmaya çalıştığımı anlar. Umarım beni affeder. Zihnimin derinliklerinde karanlık, kötü korkular dolaşıyor. Geceleri uykumu kaçıran, çocuğumu asla göremeyeceğimi söyleyen canavarlar. Kafamda yankılanan sessiz korkular, aşk için tek şansımı kaybettiğimi söyleyen.

Ona onu sevdiğimi kanıtlamak için babamın şirketini havaya uçurmam gerekirse, öyle olsun. Kendimi çamurun içine sürükleyip itibarımı mahvetmem gerekirse, yaparım.

Penelope olmadan hiçbir şeyim yok. Bu benim son şansım. Tek umudum.

Belki ben bir aptalım ve bu, ona layık olduğumu kanıtlamak için hiçbir işe yaramayacak. Belki kendi mezarımı kazıyorum ve bu haftaları aptallığımın zirvesi olarak hatırlayacağım. Belki yapmak üzere olduğum şeyden pişman olacağım.

Ama Penelope'ye ulaşma ihtimalim çok az. Beni affedeceği konusunda ufak bir umut var, bu yüzden başka seçeneğim yok. Bunu yapmak zorundayım. İkinci bir şans istemek için kendimi mahvedeceğim.

MİCHAEL BURGUNDY uzun boylu bir adam, sanırım 1,93 ya da 1,95 metre. İri yapılı, keskin mavi gözlü. Konferans masasındaki kağıt yığınının üzerinden bana bakıyor, kaşlarını çatmış. "Anladığımdan emin değilim, Bay Gerhard."

"Sözleşme oldukça basit."

"Roston elmas madenlerini bize bir Nordish doları karşılığında mı satıyorsunuz?"

"Mülkiyet ve tüm telif haklarını devrediyorum, evet."

"Ama... neden?"

"Bu önemli mi?"

Sözleşmeyi masaya koydu ve ellerini üzerinde birleştirdi. "Saygısızlık etmek istemem Bay Gerhard, ama evet, önemi var. Şimdiye kadar birkaç kez görüştük ve iş ilişkimiz şu ana kadar başarılı geçti. NRG'nin son birkaç yıldır zorluklar yaşadığı bir sır değil ve Gerhard'ın sermayesi olmasaydı Roston'daki bu projeyi asla üstlenemezdik. Teklifiniz... mantıklı değil."

"Nesi mantıklı değil?"

"Sekiz yüz milyon dolardan fazla potansiyel kâr kaybediyorsunuz." Yavaşça konuşuyor, göz teması kurmayı hiç kesmiyor. "Neden?"

Bu projeyi Nord'a, Penelope'ye geri vermenin, kariyerimi önemsemediğimi ona kanıtlamanın tek yolu olduğunu nasıl açıklayabilirim? Nord'da yaptığım her şey gerçek miydi? Onun içindi.

Ama bunu Mick'e söylersem, delirdiğimi düşünecek. Penelope ile olan ilişkim kamuoyunca bilinmiyordu ve sanki aklımı kaçırmışım gibi görüneceğim. Belki de öyle. "Bunun en zor kısmının, şirketini batmaktan kurtaracak bir anlaşmayı kabul etmeni sağlamak olacağını düşünmemiştim." Koltuğuma yaslanıyorum, uzun konferans masası her iki tarafımıza uzanıyor. Yanımda, konferans masası boyunca boş sandalyeler dizili. Nico Farcliff'te kalmayı tercih etti.

Masanın diğer tarafında, Mick'in yanında iki avukat oturuyor, biri ellili yaşlarında bir erkek, diğeri on yaş kadar daha genç bir kadın. İkisi de bana şüpheyle bakıyor ve ellerini benim onlara verdiğim sözleşme kopyalarının üzerinde tutuyorlar.

Mick nefesini çekiyor. "Bay Gerhard..." "Asher."

Başını salladı. "Asher, lütfen bana neden kendi şirketin için bu kadar bariz bir şekilde kötü bir anlaşma yaptığını açıklayabilir misin? Personel ve malzemelerin ilk seferberliğini finanse ettin ve temelde projenin inşaat aşamasını yönetmek için bir plan hazırladın. Şimdiye kadarki tüm harcamalar ortak girişimin senin tarafında yapıldı. Şimdi çekilirsen, hiçbir ödül alamayacaksın. Bu senin için çok kötü bir anlaşma."

"Ödüller sadece parasal değildir," diye cevap veriyorum.

"Bu gizemli, anlamsız sözleri söylemeyi kes," diye tersler Mick. Burun köprüsünü sıkıştırır ve kendini derin bir nefes almaya zorlar. Neredeyse kafasında ona kadar saydığını görebiliyorum.

Öne eğilip kağıt yığınının işaret ediyorum. "Anlaşmayı dikkatlice incele, seni kandırmaya çalışmadığımı göreceksin. Bu... bir hediye."

"Bizim işimizde insanlar hediye vermez." "Belki de bu işten çıkmaya çalışıyorum." Kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor.

Ayağa kalkıp masanın karşısındaki kişilere başımı salladım. "Siz karar verene kadar Roston'da olacağım."

Odadaki ağırlık, odadan çıkar çıkmaz omuzlarımdan kalkmaya başladı. Tamamen gitmedi ama doğru yolda olduğumu biliyorum. İşleri düzeltiyorum, en azından deniyorum.

YİRMİ YEDİ PENELOPE

BİR KEZ olsun, Nordish iş dünyasındaki en büyük gelişmeyi haberlerden öğrenmiyorum. Mick Burgundy, elinde sarı bir dosya ile ofisime giriyor, başı eğik, benimle konuşmaya neredeyse korkuyor gibi görünüyor.

Onu görmek bana son on yıldaki en büyük hatamı hatırlatmasına rağmen, geri çekilmemeye çalışıyorum. Asher'a Mick ile bir anlaşmayı gümüş tepside sundum, tam da benden istediği şeyi verdim.

Ama Mick bana dosyayı uzatıyor ve Asher'ın bir anlaşma önerdiği çılgın bir hikaye anlatıyor. Asher'ın aklını kaçırmış olması gereken bir anlaşma. Şirketine on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca dolar kaybettirecek bir anlaşma. Mick ellerini ovuşturuyor, omuz silkiyor. "Avukatlarımız sözleşmede bir sorun görmedi, Majesteleri. Gerhard, girişimdeki hisselerinin yarısını bir dolar karşılığında bize satmak istiyor."

Gözlerimi kırıştıtırıp, yavaşça gözlerimi kaldırarak onun gözlerine baktım. Boğazımı temizledim, maskemin yerinde kalması için tüm irademi kullanmam gerekti. Hiçbir çatlak göstermeden, içimde kopan fırtınayı gizlemek için. Konuştuğumda sesim sabitti. "Ne zaman sana bu konuyu açtı?"

"Üç gün önce,
hanımefendi." "Ve hala
Roston'da mı?"

"Evrakları imzalayana kadar kalacağını söyledi. Ben sadece... Bu ortak girişimin kurulmasında sizin de rolünüz olduğunu biliyorum. Size şahsen haber vermemin en iyisi olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim, Bay Burgundy. Frederick sizi dışarıya kadar geçirecek."

Sekreterim uzun boylu CEO'nun arkasında belirir ve onu dışarı çıkarmak için dirseğine dokunur. Ancak kapıya ulaşmadan önce Mick durur ve omzunun üzerinden geriye bakar. "Hediye olduğunu söyledi," diye patlar.

Kaşlarımı çatıyorum, kırılmaz maskemde çatlaklar belirliyor.
"Hediye mi?" "Öyle dedi. Bilmiyorum... Hiç mantıklı gelmiyor."

Ayağa kalkarım, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, olabildiğince asil bir şekilde başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim, Bay Burgundy."

İki adam ofisimden çıkar çıkmaz, iki büküm olup derin bir nefes alıyorum. Panik göğsümü sıkıştırırken, kafa karışıklığı kulaklarımda çınlıyor.

Ve başka bir şey daha...

Parlak, gümüş rengi bir umut. Kalbimin buzunun altında gömülü olan, içimde yaşarken bile kabul etmekten korktuğum ince bir yaşam ipliği.

Bir hediye... benim için.

ZAMAN TUHAF BİR ŞEYDİR. Kraliyet jetine binip Roston'a uçmak için harcadığım saatler sersemlemiş bir halde geçer. Göz açıp kapayınca kadar. Uçak indiğinde, kiminle konuştuğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum.

Ama Asher Gerhard'ın kapısını çaldıktan sonra, kalp atışı kalp atışı geçen saniyeler, dayanılmaz. O anları her sinir ucumda, her kemiğimde, her kasımda hissediyorum. Saçlarımı okşayan ılık esintide ve ağaçlardaki yaprakların hışırtısında hissediyorum. Sonsuzluk geçiyor, ama ben hala Asher'in ön kapısında durmuş, kapının açılmasını bekliyorum.

Kalp atışı kalp atışı. Güm güm. Saniye saniye, hiç bitmeyen saniye saniye.

Sonra, ayak sesleri. Gözetleme deliği kararır ve ben bir ömür süren bir başka duraklama daha çekerim. Sanki ruhumu kazıyormuşçasına, kilit yavaşça açılır ve kapı içe doğru açılır.

O... Tanrım, bunu nasıl kelimelere dökebilirim? Asher orada, önümde duruyor ve onun gerçek olduğuna inanamıyorum. Dar pantolonun içine sokulmuş beyaz düğmeli gömlek giymiş, yaramaz sekreterlerin ıslak rüyası gibi görünüyor. Omuzları hatırladığımdan daha geniş, elleri yanlarında esniyor ve gevşiyor. Kara kemeri kalçalarında parlıyor, ayak parmakları koyu gri çoraplarında kıpır kıpır. Ama bu adam giysilerinden daha fazlası... O... her şey. Onun özelliklerini tam olarak hatırlamamıştım, zihnimde onlara hak ettikleri değeri vermemiştim, sanki Asher'in yüzünü düşünmek bile kalbimin kaldırabileceğinden fazla geliyormuş gibi. Eğer

Onları olduğu gibi hatırlıyordum, ondan uzaklaşabilir miydim ki? Beni içimden okur gibi bakan gözleri, derin düşüncelere daldığında ağzının kenarlarında beliren çizgiler, haftalarca rüyalarımı süsleyen dudakları.

Orada durmuş, sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi bana bakıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi kesilmiş, ama yine de saniyeler sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor.

"Penelope." Asher'ın sesi saf duygu dolu. Saf ateş ve ışık, boğuk bir tonla, ayak parmaklarıma kadar titreme gönderen bir ses. Kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor, yüzündeki her mikro hareket damarlarıma sıcaklık dalgaları gönderiyor. Başka bir şey söylemeden, yutkunuyor, kenara çekiliyor ve beni içeri alıyor.

Dışarıda bekleyen personele başımla selam veriyorum. Asher kapıyı kapatırken kolu benimkine değiyor. Asher akıcı hareket ediyor. Zarifçe. Peki ya ben? Hareket etmeye çalışırsam kendi ayakkabılarımdan üzerine basıp düşecekmişim gibi hissediyorum. Kalbim boğazımda, o kadar hızlı atıyor ki kusacakmışım gibi.

Gözleri benimkilere takılır, dudakları açılır. Bakışlarım ağzına kayar ve hemen duvara geçer. Havaya ihtiyacım var. Derin bir nefes. Kafamı saran sıcak, baş döndürücü düşünceleri temizleyecek bir şey.

"Bir şey içmek ister misin?" Her kelime acı verici geliyor, sanki her birini boğazından koparmak zorunda kalıyormuş gibi.

Başımı sallıyorum ve onu koridorda takip ediyorum. Oturma odası hala boş, fark ediyorum. Duvarlar hala çıplak. Belki de hiç burada kalmak niyetinde değildi. Bu düşünceyle kanım damarlarımdan yavaşça akıyor ve bacaklarımdan hareketine odaklanıyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum.

Gözlerim Asher'ın uzun bacaklarına kayıyor ve kalçalarında takılıyor. Lanet olası pantolon. Görüşümü bulanıklaştıran şehveti gidermek için iki üç kez gözlerimi kırpiyorum. İşe yaramıyor.

Asher çay, kahve ve seçeneklerin azlığı hakkında belirsiz bir bahaneyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. "Su" diyorum boğuk bir sesle. Önümdeki masaya bir bardak konuyor ve kendimi zorlayarak bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Buradasın."

"Mick Burgundy beni görmeye geldi."

Asher yutkunur, boğazı titrer. Bana sırtını döner, kendi bardağını alır, sonra karşımdaki sandalyeye oturur

. Gözlerim onun arkasına, mutfak adasına kayıyor, benim... bizim...

"Sözleşmeyi gördün mü?" Asher'ın sesindeki sertlik, benim hissettiğim şeyin bir parçasını bile hissettiğinin tek göstergesidir.

Kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık verip başımı sallıyorum. "Evet. Bu pek adil bir teklif değil." Su bardağımın tabanına dokunuyorum. "Yani, senin için. Milyonlarca dolar kaybedeceksin."

"Umurumda değil."

Onun sözleri kalbimin zırhındaki her zayıflığı buluyor ve onu a maya  alışıyor. Daha dik oturuyorum, bardağımdaki yoğuşma damlasına bakıyorum. "Yıllarca işinden başka hiçbir şeyi umursamadın, kendini  ne çıkarmak için bana yalan söyledin ve şimdi bana umursamadığını söylüyorsun."

Bir duraklama. Sonra fısıldar,

"Evet." "Neden?"

Asher'ın nefesinin boğazında takıldığını duyduğumdan daha çok hissediyorum. Yüzündeki acıyı izliyorum, bizi ayıran masaya bakarken her bir özelliği geriliyor.

"Neden böyle bir şey yaptın, Asher? Mick'e bunun bir hediye olduğunu mu söyledin?"

Bu bir tür şaka mı?"

"Hayır," diye bağırırcasına, bakışlarını bana çevirir. "şaka değil. Bu... bu şimdiye kadar yaptığım ilk iyi şey. Doğru hissettiğim ilk şey."

"Bu madenimi NRG'ye veriyorsun."

"Bu madenleri *sana* veriyorum, Penelope. Madenler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kariyerim de hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbirini istemiyorum. Babamın beni kovacağını biliyorum. Kariyerimi mahvettiğimi biliyorum. Herkesin beni bununla hatırlayacağını biliyorum, daha önce yaptığım yüzlerce başarılı müzakereyle değil. Bunun benim mirasım olacağını biliyorum ve kimse nedenini anlamayacak. Bu dünyada hiç kimse bunu nasıl yapabildiğimi anlamayacak, ama umuyordum ki..." Titreyen bir nefes alır, ellerini yumruk yapar. "Senin anlayabileceğini umuyordum."

Zırhımdaki çatlaklar şimdi daha da genişledi. Açıklıklardan kan akmaya başladı, serbestçe akmaya hazır. Dudaklarımın titremesini durdurmak için dişlerimi sıkıyorum, kendimi bu adama bakmaya zorluyorum. Onu anlamaya çalışmak için.

"Penelope," diye nefes nefese, sanki nefes alamıyormuş gibi. "Çok üzgünüm. Nord'a ilk geldiğimde sana birleşme hakkında bilgi vermeliydim. Bundan önce, Gabriel'in düğününde sana söylemeliydim! Başından beri sana karşı dürüst olmalıyım, ama ben bir korkaktım. Hayatıma tüm zarafetin, güzelliğin ve gücünle girdin ve ben kendimi çok küçük hissettim. Kendimi zayıf ve sana layık hissetmedim ve beni olduğum gibi göreceğinden çok korktum. Bana her baktığında, sonunda içimdeki kırık, yanmış çocuğu göreceğini düşündüm. Ama hiç görmedin, bana gülümsemelerini ve kahkahalarını vermeye devam ettin ve bana *hayat* verdin, Pen. Sana yalan söylemek, hayatımda pişman olduğum tek şey. Hayatımda yaptığım tüm kötü şeylerin içinde, seni incitmek... beni mahvetti. Paramparça etti. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, ama Pen, sensiz nefes alamıyorum gibi hissediyorum.

Asher nefesini tutarak saçlarını elleriyle taradı. Sanki benim bakışlarımdan korkuyormuş gibi su bardağına bakıyordu. "Sana yalan söylediğim için korkakça davrandım. Senden gerçeği sakladığım için korkakça davrandım. Bu durumu olduğu gibi görmem gerekirken, babamın emirlerini yerine getirmek için buraya kaçtığım için korkakça davrandım." Gözlerini bana çevirdi, gözlerinin derinliklerinde sonsuz bir acı yüzüyordu. "Sana aşığım, Penelope. Çaresizce, aptalca sana aşığım. Ama sen bir kraliçesin, ben kimim ki? Nasıl senin layık olabilirim? Nord'daki tüm elmasları sana versem, yarattığım bu felaketi biraz olsun telafi edebilirim diye düşündüm. Kendi kariyerimi ve eskiden değer verdiğim her şeyi mahvetsem, belki sana, kendime, bunların önemi olmadığını kanıtlayabilirim diye düşündüm. Hiçbir şeyin önemi yok... sen hariç."

Onun son sözleri bir fısıltıdan ibaret, ama ruhumda yankılanıyor ve uzun zaman önce öldüğünü sandığım her parçamı uyandırıyor. Yanaklarımdan gözyaşları sel gibi akarken, kalbimin etrafındaki zırhın düşmesine izin veriyorum.

Sonunda konuştuğumda sesim sadece bir hırıltıdan ibarettir. "Sen benden daha korkak değilsin, Asher. Yüzüne tokat attığımda daha fazlasını istediğin andan beri seni seviyorum. Belki de ondan önce, Gabriel'in düğününden beni kurtardığın ve yeniden yaşamak nasıl bir şey olduğunu gösterdiğin andan beri. O güllerin yanında durduğun ilk andan itibaren, çünkü *biliyordum*, onlara dokunduğunda beni düşündüğünü hissediyordum... Ama çok korkuyordum.

kendime, sana, kimseye itiraf edemem." Alt dudağım o kadar titriyor ki konuşmak zorlaşıyor. Onun bakışlarının saldırısından kendimi korumak için gözlerimi kapatıyorum, haftalardır, aylarca görmezden gelmeye çalıştığım sözleri söylemek için derin nefes alıyorum. "Seni seviyorum, Asher. Bunu asla inkar edemem ve bu çocuğun babasını tanımadan büyümesine asla izin veremem. Seni tanımadan."

Asher bir anda yanımda belirir, beni sandalyemden kaldırır ve dudaklarını dudaklarıma bastırır. Öpücüğü şiddetli, arzulu ve hayatımda eksik olan her şeydir. Dudakları benimkine bir yemin, bir ant, bir daha beni asla bırakmayacağına dair bir söz damgalar. Ben de aynı şeyi hissettiğimi göstermek için geniş omuzlarına sarılırım, sanki var olan tek güvenli yer orasıymış gibi vücuduna eririm.

Dişlerini dudağımın üzerinde gezdirip dilini ağızıma sokuyor, sert elleriyle beni kendine çekiyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum çünkü tek istediğim daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası. Sonunda *nefes alabiliyorum*. Yıllardır ilk kez kendimi canlı hissediyorum.

Asher uzaklaşır ve yanaklarımdan akan sonsuz gözyaşlarını siler. Dudaklarını yanaklarıma bastırır ve gözyaşlarımı yalar, sanki ona aitmiş gibi yutar. "Beni affet, Pen. Bu kadar aptal olduğum için beni affet. Yalan söylediğim, senden bir şeyler sakladığım ve sana olan hislerimle yüzleşecek kadar cesur olamadığım için beni affet."

Yanağımı göğsüne yaslayarak uzun bir nefes verdim. "Affedecek bir şey yok," diye fısıldadım.

"Ama var, Penelope. Lütfen, bunu duymam lazım."

Onun yüzündeki son acı izlerini görmek için geri çekildim. Parmaklarımla kaşlarını, yanaklarını, dudaklarını okşadım. Dokunuşum yara izinin kenarına kaydđ, parmak uçlarımdın altında tanıdık pürüzlü cilt. Asher titredi, dokunduğumda gözlerini kapattı. Bir nefes verip başımı salladım. "Seni affediyorum, Asher. Ama lütfen, artık yalan yok."

"Artık yalan yok," diye söz verir. "Böyle bir şeyi bir daha yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Dudaklarım gülümser. "Nord'da bana aşkını ilan edebileceğın elmas madenleri sınırlı sayıda. Bundan daha büyüğünü bulabileceğini sanmıyorum."

Asher gülümser, göğsünden benim göğsüme kadar yankılanan derin, sıcak bir ses çıkarır. Burnunu burnuma değdirir, gülümserken gözleri kırışır. "Kraliçeme verebileceğim tek şey, hayatımı onun ayaklarına adadığımdan önce kendi ülkesinden bir parça idi. Bir daha böyle bir hata yapmayı düşünmüyorum."

"Baban ne diyecek?"

"Umurumda değil." Sözler dudaklarından o kadar emin bir şekilde dökülüyor ki, doğruyu söylediğini anlıyorum.

Bugünden sonra ne olursa olsun — Roston elmas madenleri Nord'un ulusal kaynak grubuna devredildikten sonra — hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştiren basit gerçeği değiştirmeyecek. "Seni seviyorum," diyorum, başımı ona doğru eğerek bir öpücük daha istiyorum.

"Bu sözleri duymayı ne kadar sevdiğimi bilemezsin, Pen." "O zaman sen de söyle." Gülümsüyorum.

Asher'ın dudakları benimkine geliyor. "Seni seviyorum." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sana aşığım." Bir öpücük daha. "Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." Asla duyamayacağımı sandığım bu yemini mühürlemek için üçüncü bir öpücük. Asher dizlerinin üzerine çöküyor ve karnıma yumuşak bir öpücük konduruyor, titrek bir iç çekişle. "Ve sen, bebeğim, hayatımı seni mutlu etmeye adayacağım. Senin için her şeyi yaparım, annen için her şeyi yaparım, ikinizin ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlamak için her şeyi yaparım. Söz veriyorum."

Parmaklarımla Asher'ın koyu saçlarını okşarken, içimdeki son soğukluğu da içimden atıyorum. O, ateşten geçip hayatta kalan çocuk ve kalbimin etrafındaki buz tabakasını kıran adam.

Benim tek, benim her şeyim. Benim Asher'ım.

EPILOG

PENELOPE

ASHER ve ben, Roston'daki konuşmamızdan yaklaşık altı hafta sonra, serin bir Eylül öğleden sonra evleniyoruz. Özel olabileceğimiz bir yer olan Yaz Sarayı'nda evleniyoruz. Sadece ailemiz ve birkaç yakın arkadaşımız katıldığı için çok sessiz ama mükemmel bir tören. Asher lacivert takım elbisesiyle çok şık görünüyor, beni koridorda yürürken izlerken gözleri parlıyor.

Tören boyunca ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, bu hala alışamadığım bir duygu. Son on yılımı duygularımdan soğuk bir mesafeyle geçirdim, ama bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Tüm duygularımı kısıtlama olmadan hissetmek yoğun bir deneyim, ama buna değer. Bu, kendimi sevgiye açabileceğim ve iyi şeylerin geleceğine inanabileceğim anlamına geliyor.

Törenin ardından, Yaz Sarayı'nın ana balo salonuna vardığımızda, başımı Asher'in omzuna yasladım. Yanımda duran kocam gerginleşti. Onun bakışlarını takip ederek odanın köşesine, kardeşi Logan'ın duvarın yanında durduğu yere bakıyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Asher bana Logan'dan bahsetmişti; büyüdüklerinde onun yanında ne kadar yetersiz hissettiğinden, Logan ile nasıl birbirlerine düşman olduklarından ve aralarındaki ilişkinin farklı olmasını ne kadar istediğinden.

Asher tüm ailesini düğüne davet etti ve hiçbirinin gelmeyeceğini düşündü, ama sanırım bu konuda yanılmış.

Kardeşi Asher'dan daha yakışıklı. Kocamda sevdiğim o sertlik onda yok. Logan duvardan ayrılır ve çenesini indirerek bize doğru yürür. Bana bakarak selam verir. "Majesteleri."

Asher'ın elini sıkarak, başımı kardeşine doğru eğiyorum.

Kocam boğazını temizliyor. "Geleceğini sanmıyordum."

"Düğününüze mi? Kaçırmam mümkün değil." Logan'ın gözleri parlıyor, yutkunurken boğazı titriyor. "Sadece şunu söylemek istedim... tebrikler. Mutluluğu hak ediyorsun."

Asher'ın yanakları kızarır ve başını eğirir. Kelimeleri bulmakta zorlandığını anlayabiliyorum. Bana olan aşkını kanıtlamak için her şeyden vazgeçen cesur, özverili adamım, kardeşinin buraya gelmesine şaşırmıştır. Ondan nazik sözler duymasına şaşırmıştır.

Kollarımı Logan'a doğru uzatıp onu hızlıca kucaklarım. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Asher de aynısını yapar, uzaklaşırken boğazını temizler. Ağlamaya çok yakın görünüyor. Kardeşine elini uzatır ve birbirlerinin gözlerine bakarak el sıkışırlar.

Duygularım beni boğuyor — düğün töreninde yürüdüğüm zamankinden bile daha fazla. Asher'ın ailesi burada olmayabilir, ama kardeşinin varlığı çok şey ifade ediyor. Bu, kendi ailesiyle barışma şansı olabileceği anlamına geliyor. Belki de benimle olmak için her şeyden vazgeçmediğini gösteriyor.

Müzik başlıyor, bir garson bana şampanya ve köpüklü üzüm suyu getiriyor ve ben Logan'ı sarayıma, krallığıma, hayatıma davet ediyorum.

Wolfe ve Rowan, Silas ve Jonah ile birlikte yanımda beliriyorlar. Sevdiğim tüm insanlar etrafımda, asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm bir birleşmeyi kutluyorlar. Küçük Wren dans ediyor, dans ediyor, sonra yere yığılıp horlamaya başlıyor. Elimi karnımın üzerinde gezdirirken yeğenime bakıp gülümsüyorum.

Wren'i görmek artık beni korku ve kızgınlıkla doldurmuyor. Yeğenime sadece sevgiyle bakıyorum ve nihayet Wolfe'un aylar önce nasıl hissettiğini anlıyorum. Aşk sizi tam kalbinizden vurur — peki ya bir çocuğa duyulan aşk? Unutun gitsin. Benimki henüz doğmadı bile, ama şimdiden kendimi çok duygusal hissediyorum.

"Sana ne kadar güzel olduğunu hiç söyledim mi?" Asher yüzünü boynuma gömüyor ve kulağımın arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Gülümserim ve elimi beline dolarım. Bu gece kraliçe değilim. Sorumluluklarım birkaç saatliğine bir kenara itilir ve ben yeni hayatımın ışığında keyifle güneşlenirim. Yeni aşkımın.

Dans sona erdiğinde ayağa kalkıyorum ve elimi Asher'ın eline koyuyorum. Silas gülümsüyor, beni kocaman bir kucaklamayla sarıyor, sonra Jonah da aynısını yapıyor.

Sonunda Wolfe önüme gelir ve her iki yanağıma da yumuşak bir öpücük kondurur. "Senin adına mutluyum Penelope. Çocukluğumuzdan beri seni bu kadar gülümserken görmemiştim."

Başımı Asher'ın omzuna yaslayarak çıkışa doğru yürüdük. Kimse itiraz etmedi ya da daha uzun kalmamızı istemedi. Bizi bırakıp gittiler ve biz de onların gece boyu dans edip içmelerine izin verdik. Zaten Asher'la baş başa kalmayı tercih ederdim.

Düğün gecemiz çok romantik geçiyor. Yavaş ve tutkulu, sonra da yoğun. Asher vücudumu taparcasına seviyor ve baştan ayağa onun sevgisini hissettiriyor. Ben de ona aynısını yapıyorum ve bittiğinde, terli ve birbirimizin kollarında dolanmış, mutluluk battaniyesi bizi kaplarken gülümsüyoruz.

"Sence halk bebek haberine nasıl tepki verecek?" Asher elini karnımın üzerinde gezdiriyor.

"Nişanımızı açıkladığımızda tepkiler destekleyiciydi. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyor olabilirler, ama herhangi bir tartışma geçip gidecektir. Öyle olmak zorunda."

"Senin mutlu olmanı istiyorlar, biliyorsun." Asher şakağıma öpücük kondurur.

Onun sözleri içimde yankılanıyor ve ben onların gerçek anlamını iyice sindiriyorum. Nord halkı *benim* mutlu olmamı istiyor. Asher ve ben nişanlandığımızı açıkladığımızda kimse öfkelenmedi. Yolsuzluk ve tartışma konuşulmadı. Sadece... kutlama vardı. Xavier'den sonra nihayet birini bulduğum için duyulan mutluluk.

Dürüst olmak gerekirse, makaleler ve başyazılar beni şok etti. Bu haberi yaklaşık bir ay önce duyurduk ve olumlu tepkiler, benim izolasyonumun ve soğukluğumun sadece kendime zarar veren bir savunma mekanizması olduğunu bir kez daha hatırlattı. Hamileliği duyurduğumuzda krallıkta yaşanacak kutlamaları hayal edebiliyorum.

Asher bana daha sıkı sarıldı ve uzun bir nefes verdi. "Seni seviyorum, Penelope."

Baştan ayağa sıcaklık kaplar beni. "Ben de seni seviyorum, Asher. Senin bildiğinden daha çok."

BEBEĞİMİZ MART ayının başında sağlıklı ve ciğerleri patlayacak kadar ağlayarak dünyaya geldi. Asher ve ben çok ağladık. Kızım için hissettiğim sevgi çok büyük. Beni dibe çekiyor ve ben de buna izin veriyorum.

Elbette insanlar hesap yapıyorlar. Eylül sonu ile Mart başı arasında sadece altı ay olduğunu biliyorlar ve dedikodular yayılıyor. Nord Kraliçesi olarak tam olarak istediğim bir durum değil, ama dürüst olmak gerekirse, umursamak zor.

Bir *kızım* var. Kendi bedenimden bir çocuk doğurdum.

Krallıktaki birkaç kişinin sözleri mi? Fısıltılar ve dedikodular mı?

Anlamsız. Kızım bir prenses ve bunu inkar edenler benim ilgimi hak etmiyor.

Asher ile olan ilişkimle ilgili olumsuz fısıltılar kısa sürede unutulur ve Prenses Neva'nın ilk fotoğraflarını yayınladığımızda, herkes sevinçle karşılıyor. Tüm krallık, kimsenin var olacağını düşünmediği mirasçı olan kızımızı bir mucize olarak kutluyor.

ASHER'IN BABASI bir yıl boyunca onunla konuşmaz. Kızımızın fotoğraflarını gönderir ve birkaç ayda bir ona ulaşmaya çalışırız, ama cevap olarak sadece sessizlik gelir. Bay Gerhard oğluna kızgındır, bu anlaşılabilir bir durumdur. Asher pişmanlık duymadan şirketin büyük bir kısmını satmış, ardından istifasını vermiştir. Babasıyla olan ilişkisine adeta bir el bombası atmış ve sonuçlarına katlanmaya hazırdı.

Asher bana bunun değiştiğini söylese de - ve onu Neva ile her gördüğümde ona inanıyorum - yine de babasıyla ilişkisi olmamasını düşünmek bana acı veriyor. Farcliff'ten haber almadığımız her seferinde, bunun Asher'ı üzdüğünü biliyorum, ama o acısını gizliyor ve bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. Cesur adamım, aşkımız uğruna her şeye göğüs germeye hazır.

Sonunda, Neva bir yaşına basmadan önce, postayla bir mektup alıyoruz. Asher mektubu açıyor, çenesini sıkıyor, sonra uzun bir nefes veriyor. Omuzları düşüyor ve sanki taşıdığı acının bir kısmı nihayet hafifliyor gibi görünüyor. "Onunla tanışmak istiyor," diyor, gözlerini bana kaldırarak. "Babam torunuyla tanışmak istiyor."

Gülümserim ve başımı sallarım. "Onu Nord'a davet edelim."

Ve böylece, başka bir ilişki daha düzelmeye başlar. Her şey Asher ve benim kendi kalplerimizi onarmamızla başladı. Sonra bu iyileşme ailelerimize, krallığımıza, beni soğuk, kalpsiz ve kısır olarak nitelendiren herkese yayıldı. Birbirimize duyduğumuz sevgi Nord'un her köşesine yayıldı ve dokunduğu tüm acıların iyileşmesini sağladı.

Babası Asher'ı asla tam olarak affetmeyebilir, ama en azından konuşma başladı. O buz, tıpkı eskiden benim kalbimi saran buz gibi eriyebilir. Sevginin bunu yapma gücü vardır. Asher'ın sevgisi, benim sevgim, Neva'nın sevgisi... Her şeyi sıcaklık ve iyilikle kaplar ve yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu unutmamı sağlar.

Asher yanımda ve Neva kollarımda olduğu sürece, görevime sırtımı dönmeyeceğim. Onlar olduğu için eskisinden daha iyi bir kraliçeyim. Onların sevgisini ve desteğini aldım ve bunu halkıma on katıyla geri verebilirim.

Soğukluğumun beni güçlü yaptığını sanıyordum, ama yanılmışım. Asher'ın sevgisi beni daha güçlü yapıyor. Kırılmaz.

O beni, basitçe, *mutlu* ediyor.

NEVA'NIN ÜÇÜNCÜ DOĞUM GÜNÜ PARTİSİNDE NELER OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTER MİSİN?
BONUS HİKAYEYİ ALMAK İÇİN OKUYUCU LİSTEME KATILIN:

[HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

ROGUE PRINCE

**KRALİYET AİLESİNDE
BEKLENMEDİK BİR
OLAY: DOKUZUNCU
KİTAP**

BİR JAZZ

Burnuma bağlanmış pembe domuz burnunu düzeltirken, en iyi arkadaşıma yan gözle bakıyorum. "Gerçekten kalan tek Cadılar Bayramı kostümü bu muydu?"

Rhea'nın dudakları sırtarak gülümsedi. "Son dakikada alışverişe gitmek için beni ektin, bu yüzden sanırım bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceksin."

"*Çalışıyordum*. Haftaya kraliyet turuna çıkacağımı biliyorsun." Yine burnuna dokunuyorum, burnu yerinde tutan elastik bandı yanaklarımdan çekiyorum. "Turdaki en genç gazeteci benim, Rhea, ve Nord'da monarşiye açıkça karşı çıkan tek kişi. Her şeye hazırlıklı olmalıyım. Uçağa bindiğimizde Prens Wolfe'un bana dostça davranmasını beklemiyorum."

"Evet, Jazzypants, biliyorum. En iyi arkadaşımın Jacinthe Crawley adında sert bir kadın olduğunu nasıl unutabilirim? Hiç kimseye acımayan ve intikam korkusu olmadan istediğini söyleyen gazeteci." Rhea uzanıp kemikli kalçamı çimdikledi. "Bir şekilde *yemek yemeyi unutan* kadın, ki bu benim anlayabileceğim bir şey değil."

Elini çekip uzaklaştırırım. "Bol bol yiyorum. Belki işimle meşgul olduğumda ara sıra öğle yemeğini unutuyorum." Arkadaşıma anlamlı bir şekilde bakarım. "Örneğin, kariyerimin en büyük görevi için hazırlandığımda ve zaten gitmek istemediğim bir parti için kostüm alışverişine gitmeye vaktim olmadığında."

"Kulağa korkunç geliyor. Bu yüzden akşamları izin alıp benimle dışarı çıkmalısın. Üç ay boyunca yok olacaksın. Ben nasıl başa çıkacağım?" En iyi arkadaşım aynada bana dudak bükerek, geniş kalçasına elini koyuyor. Orada kemik yok, sadece dolgun, kadınsı kıvrımlar var.

Rhea, on sekiz yaşında üniversitede oda arkadaşı olduğumuzdan beri benim yanımda ve her Cadılar Bayramı'nda bir şekilde beni aptal gibi giyinmeye ikna ediyor. Ön kapımın yanında asılı duran aynaya dönüp, siyah, daracık elbisenin arkadan nasıl durduğunu kontrol ediyorum, sonra omurgamın çıkıntısını görünce yüzümü buruşturuyorum, boynumun ucuna kadar her omurum açıkça görünüyor. Belki de Rhea haklıdır, daha az çalışıp daha fazla yemeliyim. Ucuz, sentetik peruğumu, parlak sarı bukleler sırtımın yarısına kadar düşecek şekilde düzeltiyorum. En azından bu, kemiklerin en kötü kısmını gizleyecektir. Nefes nefese, kafa derimi kaşıyorum. "Bu peruk kaşındırıyor. Sanırım sarışın olmak bana göre değil."

"Hiç şikayet etmeyi bırakmıyor musun?" Rhea gülerek, cömert göğüslerinin tam olarak görünmesini sağlamak için sütyenini düzeltir. Kalplerin Kraliçesi'nin seksi bir versiyonu gibi giyinmiş olan Rhea, tam bir bomba. Dar deri mini eteği vücudunu tam da olması gereken yerlerden sararken, korsesine stratejik olarak yerleştirilmiş oyun kartları da bu görüntüyü tamamlıyor.

En azından bu aptal partide kaybolursam, erkeklerin salyalarının izini takip ederek onu bulabileceğimi biliyorum.

"Sen 'Kafalarını kesin' diye bağırıp dururken benim Kalplerin Kraliçesi olmam ne kadar ironik." Rhea gözlerimi karşılarken gözleri parlıyor. "Bugün internette makalenі gördüm. *Stirling Times* web sitesinin ana sayfasına çıkmışsın."

Elimi salladım. "Monarşi modası geçmiş bir kurum ve ben onun kaldırılması gerektiği konusunda konuşmaktan asla vazgeçmeyeceğim." Bakışlarımı onun kostümünden benimkine kaydırdım ve kaşlarımı çattım. "Seninkine uygun seksi bir Alice kostümü olmadığını inanmak zor."

"Miss Piggy'yi temsil etmekten bu kadar rahatsız olarak ona saygısızlık ettiğine inanmak zor," diye karşılık verdi Rhea. Kaşlarını kaldırdı, parlak kırmızı göz farı ışıldadı. "Kim bilir? Belki bu gece Kermit'ini bulursun."

İstediğimden daha domuzca bir ses çıkararak burnumu çektim. "Şüpheli."

"Bu tavırla, öyle." Rhea kolunu koluma takarak gülüyor. "Hadi ama. Artık huysuzluk yapma. Bugünkü işin bitti. Tüm stresini ofiste bırak, Jazz. Bugün Cadılar Bayramı! Kostümlerimizi giydik, Nord'daki en çılgın partiye gidiyoruz. Şirin gibi giyinmiş bir adamla takılabilir ve pazartesi günü uyandığında vücudun mavi boya ile kaplı olabilir

mavi vücut boyasıyla kaplı olarak uyanabilir, sonra Pazartesi günü işe dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranabilirsin. Bu geceyi *yaşayabilirsin*."

Cevap olarak homurdanırım, ama dudaklarım hafifçe kıvrılır.

Rhea bu yarım gülümsemeyi kaçırmaz. Güler ve omzuyla bana hafifçe vurur. "Gördün mü? Bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacın olduğunu biliyordum. Tur için kraliyet jetine bindiğinde ciddi gazeteciye geri dönebilirsin. Patronun son zamanlarda sana çok sert davranıyor."

"O sadece işini yapıyor."

"O sana bir insan yerine robot muamelesi yapıyor. Son altı hafta içinde, diğer gazetecilerin hayatları boyunca yazdıklarından daha fazla monarşinin kaldırılmasıyla ilgili makale yazdın. Bence bu, bu ülkeye bakış açını etkiliyor. Devlet başkanımız Kraliçe olduğu için her şeyin çökeceğini düşünüyorsun."

"Cumhuriyet olsaydık, kendimizi yönetebilirdik."

"Ah, söylediklerimi unut." Rhea domuz burnumun ucuna hafifçe vurur. "Bu gece, sana çok büyük, kalın, zonklayan bir erkek bulmaya odaklanacağız..."

"Rhea!"

En iyi arkadaşım dışarıda bir araba kornası çalınca gülüyor. "Taksi geldi," diyor ve elimi kapıya doğru çekiyor. "Yarın bana teşekkür edeceksin."

"Ne için?"

"Bir kez olsun seni bilgisayarından uzaklaştırdığım için."

Rhea'nın beni bu Cadılar Bayramı partisine sürüklerken aslında ne yaptığını bilerek, onun beni dışarıya çıkarmasına izin verdim. Bu hafta sonu babamın ölüm yıldönümü ve her yıl bu acıyı unutmak için kendimi işe gömüyorum. Rhea bir şekilde her zaman kabuğumu delip geçmeyi başarıyor. Bu yıl, büyük bir Cadılar Bayramı partisi vaadi ve haftalarca, haftalarca benimle birlikte gitmem için ısrar etmesi oldu.

Dışarı çıktığımızda, soğuk hava dalgası ceketimi daha sıkı sarılmamı sağladı. Derin bir nefes verdim ve bekleyen taksiye doğru yürüdüm. Nord'da hava çoktan değişmişti ve yakında tüm krallık karla kaplanacaktı.

Nord, Kanada'nın kuzeyinde bulunan bir kutup ülkesidir. Burada kışlar uzundur, ama güzeldir.

Aylarca karla kaplı bir toprağın sessizliğinde, bu kadar elverişsiz bir yerde gelişen yaşamda özel bir şey var.

Şu anda, varlığım gelişmekten çok
hayatta kalmak için çabalıyor gibi hissediyorum.

Taksiye biniyoruz ve sağ elimdeki orta parmağımdaki yüzüğü parmaklarımla okşuyorum. Babamın yüzüğü. Her zaman parmağıma bol gelmiştir ve parmağımda çevirmek bana rahatlık verir. Boyutunu değiştirmem gerektiğini biliyorum ama bir kuyumcuya vermek düşüncesi midemi bulandırıyor. Boynuma takabilmek için bir zincir almayı düşünüyorum ama bir türlü... Henüz fırsat bulamadım.

Biraz büyük ve tam olarak benim zevkime uygun değil, ama parmağımda her zaman takılı. Yüzükte, on iki küçük elmasla çevrili küçük bir altın top var. Parmağımy yüzüğün üzerinde gezdirip, sonra topa, sonra da her bir elmasa dokunarak pencereden dışarı bakıyorum. Yüzüğü parmağımda bir kez çevirip, sonra tekrar aynı şeyi yapıyorum. Yüzük, top, elmaslar, çevir. Yüzük, top, elmaslar, çevir.

Bu çok rahatlatıcı.

Babam, Lord Birchal'ın malikanesinde otuz yıllık hizmetinin karşılığında bu yüzüğü aldı. Otuz yıl boyunca Birchal'ın bahçelerine bakıp devasa malikanenin bakımını yaptı. Babam, otuz yıl boyunca kendisine yanlış isimle hitap eden bir adamın evini ve arazisini yönetti. Birchal her seferinde *Bay Crawley* yerine *Bay Crawford* dediğinde, ben çığlık atmak istiyordum ama babam hiçbir şey söylemiyordu. Orada başı eğik durup yanlış isme cevap veriyordu.

Onca yıl boyunca, Birchal ve ailesi lüks minderlerinde oturup kahvaltılarının yataklarına getirilmesini beklerken, o çalışıp durdu. Babam her gün şafak vakti uyanıp, hiç izin almadan, kendini paralamaya çalıştı. Peki ne için?

Bir yüzük için mi? Sözde asil olan ama hizmetçinin yardımı olmadan küvetten çıkamayan bir adam için mi?

Babamın bu yüzüğü her şeyden çok değer vermesi beni öfkeliendiriyordu. Bu yüzüğün bizim köleliğimizin bir sembolü olduğunu hiç fark etmedi. Bu yüzük, parmağımda bir pranga gibiydi, onu efendisine zincirliyordu.

Babam ölüm döşeğinde bana yüzüğü verdiğinde, onu Lord Birchal'ın yüzüne fırlatmak ya da oğlunun boğazına tıkmak istedim.

Ağlayıp sızlanan, yalan söyleyen Liam Birchall, bana dünyaları vaat etti, sonra da hiç bir şey söylememiş gibi davrandı. Monarşiye olan nefretim, babamın Lord Birchall tarafından gördüğü muameleden mi, yoksa onun oğluyla aramızda olanlardan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Ama babam bana bakıyordu, zayıflamış vücudu hırıltıdan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Soğuk parmaklarıyla elimi okşadı ve dudaklarını zorla gülümsemeye zorladı. "Annene iyi bak, Jazz. Artık sadece sen varsın."

Ben de başımı salladım, yanaklarımdan akmak üzere olan gözyaşlarını zorlukla tutarak. Her şeyi vaat ederdim.

Babamın yanında benden başka kimse yokken ölmesini izlerken, bunun olmasına izin verdiği için Kraliçe'nin boynunu kırmak istedim. Başkenti ateşe vermek ve tüm o monarşist pisliklere ona ne yaptıklarını göstermek istedim. Bunu *onlar* yaptı. Onu çok fazla çalıştırdılar. Kendine bakmayı unutturdular ve birlikte geçirebileceğimiz tüm yılları çaldılar.

Hastaneye bile gelip saygılarını sunmadılar.

Evet, hepsini öldürmek istedim. Ama tek yaptığım yüzüğü alıp ağlamak oldu—sonra yanaklarımı sildim ve monarşinin kaldırılması hakkında yazmaya başladım.

Bant, top, elmaslar, büküm.

"Hey," diyor Rhea, parmaklarımdan hareketini durdurmak için elini benimkinin üzerine kaydırarak. "İyi misin?"

Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Evet. İyiyim." Ellerimi uyluklarımdan altına sokarak kıpırdanmayı bırakıyorum.

"Yarın Treo Dağı'nın sırtına, babanın küllerini serptiğimiz yere gidebiliriz diye düşünüyordum. Bu sabah mum ve çiçek aldım, küçük bir anma töreni yapabiliriz." Gözleri yumuşak bir şekilde bana bakar.

Kalbim, içimde yükselen duygularla çarpıyor. Rhea bunu benim için mi planladı? Babamın vefat ettiği günü tam olarak hatırladı ve bunun için özel bir çaba gösterdi mi? Ben... Onun gibi bir arkadaşı hak etmiyorum. O çok iyi. Sürekli çalışmamı ve ona çok az ilgi göstermemi hoş görüyor, sonra da benim için böyle bir şey yapıyor.

Rhea kaşlarını kaldırırken dudakları kıvrılır. "Ayrıca, sırta tırmanmak akşamdan kalmalığa iyi gelir."

"Yarın akşamdan kalma olmayı planlamıyorum." "O zaman ikimizden biri."

Gülerek başımı omzuna yasladım. Rhea yanağını başımın üstüne koydu ve vücudumdaki gerginlik biraz azaldı. Omuzlarım arasındaki boşluk hafifçe gevşedi ve kendimi geçen manzarayı izlemeye bıraktım.

Ülkemi seviyorum. Ailem yüzlerce yıldır Nord'da yaşıyor ve bu yerin nabzını damarlarımda hissediyorum. Şehrin dışındayız, banliyöler yerini çam ağaçlarına bırakıyor ve vahşi doğa bu toprakları ele geçirmeye başlıyor.

"Parti neredeydi?"

"Eski Velly su değirmeni," diye cevaplıyor Rhea. "Yenilemişler."

"Kim?"

"Bu partiyi kim planladıysa," Rhea omuz silkerek gülüyor. "Tek bildiğim, davet edildiğim ve çılgın bir parti olacağı."

"Neden seni bu tür şeylere sürüklemene izin verdiğimi bilmiyorum."

"Çünkü gizli-gizli değil de, gizli-gizli sevdiğin için, beni sevdiğin için ve sıkıcı, sıkıcı hayatından kurtulmayı sevdiğin için. O depresif devrimci makaleleri yazmaktan hoşlanıyormuş gibi davranıyorsun, ama aslında büyük bir kısmın *her şeyi* boşverip biraz hayat yaşamak istiyor."

"Vay canına. Kendini tutma, Rhea." Gözlerimi deviriyormuş gibi yapıyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum. "Vahşi."

"Sadece gerçeği söylüyorum."

"Mm." Taksi ana yoldan çıkıp dar bir çakıl yola girdiğinde otururum. Yolun her iki yanında uzun çam ağaçları sık sıkışık bir şekilde dik duruyor, aralarına birkaç yaprak döken ağaç serpiştirilmiş.

Uzaklardan gelen müzik sesleri göğsümü sıkıştırırken, Rhea heyecanlı bir kıkırdama çıkarır. "Bu çok eğlenceli olacak."

Cevap vermiyorum. Taksi büyük bir ahşap binanın önüne geliyor. Arkasında devasa bir su çarkı görünüyor, her pencereden ışık sızıyor. Ön bahçede plastik iskeletler ve balkabağı fenerleri dağınık duruyor, girişin iki yanında korkuluklar nöbetçi gibi oturuyor.

Rhea arabadan inerken şoföre birkaç banknot uzatır, sonra taksinin arkasına dolanıp yanıma gelir. "Heyecanlı mısın?"

Zorla gülümserim. "Çok."

Bu... çoğunlukla doğru. Uzun zamandır partiye gitmedim. Geçen yıl, Rhea beni Cadılar Bayramı için bir bara gitmeye ikna etti ve ben bir saat kaldım. Böyle bir parti mi? *Yıllar* oldu. Öncelikle kalabalıkları sevmem ve bu hafta sonu her zaman zordur. Ama Rhea burada ve haklı. Biraz gevşemem lazım.

Böylece, pembe burnumun ucuna dokunup, peruğumun üstünü ellerimle düzelttikten sonra, Rhea'nın beni ön kapıya götürmesine izin verdim.

Siyah giyinmiş bir kapı görevlisi, elini uzatarak verandanın merdivenlerinin yanında duruyor. Rhea telefonunu çıkarır, birkaç kez dokunur ve ona doğru çevirir. Davetiyelerimiz, kapı görevlisinin kontrol etmesi için ekranda görüntülenir. Kapı görevlisi başını sallar ve kenara çekilir.

Kapıyı açtığımızda müzik çalmaya başlar, eşikten bir sonraki odaya doğru bir kalabalık görünür. Solumuzda, sadece siyah pantolon ve papyon giyen barmenlerin bulunduğu bir bar kurulmuştur. Kadın barmenler dar siyah mini etekler giymiş, başlarında siyah kedi kulakları vardır.

Gözlerimi dans pistindeki kalabalığa çeviriyorum. Bir Sasquatch ve seksi park bekçisi kız arkadaşı dans pistinde vücutlarını birbirine sürtüyorlar. Kafasına maskesini takmış iskelet kostümlü bir adam kahverengi bir şişeyi dudaklarına götürüyor. Çeşitli hayvanlar gibi giyinmiş bir grup kadın — yani, kulaklı saç bantları takıyorlar — çığlıklar ve kahkahalar arasında dans pistinin ortasına doğru ilerliyorlar.

Bu... Tanrım, ben bile bilmiyorum. Sanki tekrar üniversitedeymişim gibi hissediyorum. Yirmi sekiz yaşında, bunun için çok yaşlı olduğumu düşünüyorum. Rhea elimi tutup beni sola doğru çekiyor. Ceketimi çıkarıp, vestiyerde çalışan bir kadına veriyor, sonra beni bara doğru çekiyor.

"İki votka soda lütfen, güzelim." Rhea, barın arkasındaki uzun boylu, kumral saçlı adama gülümser. Adam başını sallar ve birkaç saniye içinde içkilerimizi doldurur.

Başka bir adam — uzun boylu, koyu tenli ve Zorro gibi giyinmiş — yüzünde sorun çıkaran bir gülümsemeyle Rhea'nın yanına kayıyor. "Benim

Görüşürüz, Rhea." Elini tutar ve parmaklarına hafifçe bir öpücük kondurur. "Her zamanki gibi çok lezzetli görünüyorsun."

Rhea omzunun üzerinden bana bir bakış atar, göz kırpar ve adamı dans pistine götürür. Ben ise elimde içkimle, kulaklarımda çınlayan müzikle orada kalırım.

Dans pisti... kalabalık görünüyor. Titriyorum. Fuayeye doğru ilerlemek yerine, barın yanından geçip binanın içlerine doğru yürüyorum, çeşitli odalara kafamı sokuyorum. Bütün mekan örümcek ağları, ürkütücü ışıklandırma ve köşelere yaslanmış iskeletlerle süslenmiş. Cadılık kostümü giymiş bir kadın, süpürge dolabından düşer, kolları peruk takmış bir erkeğe sarılır. Onun kostümünün ne olduğunu bilmiyorum, çünkü neredeyse hiç bir şey giymiyor.

Yoldan saparak içkimi önüme döküyorum. "*Kahretsin.*" Elbisemdeki ıslak lekeyi elime sürüyorum. Adımlarım beni binanın arkasındaki bir kapıya götürüyor ve serin havaya çıktığımda uzun bir nefes alıyorum.

Böyle daha iyi.

Omzumun üzerinden pencereden dışarıya bakınca, binanın arkasında ikinci bir dans salonu olduğunu görüyorum. İçerideki insanlar tek bir kitle gibi hareket ediyor, yüksek sesli müziğe eşlik ederek dans ediyorlar. İçkimin yarısını bir dikişte içip, önümdeki kırsal manzaraya bakmak için dönüp bakıyorum.

Arkamda devam eden çılgın parti dışında burası oldukça sessiz. Birkaç adım atıyorum, ayaklarım kuru yaprakları ezerek. Ahşap bir teras binanın kenarına doğru uzanıyor, dış duvarın yanından akan dereye erişimi engelleyen bir korkuluk var. Korkuluğa yaslanıyorum, içkimi düz yüzeyine koyuyorum ve gözlerimi sağımdaki devasa, hareketsiz su çarkına kaydırıyorum. Gözlerim terasın altındaki derenin çizgisini takip ediyor. Su seviyesi düşük, her iki tarafta da uzun sazlıklar kıyıyı çevreliyor.

Bant, top, elmaslar, büküm. Buraya gelmek için kesinlikle çok yaşlıyım. Belki orada benim yaşında insanlar vardır, ama onların ruhları benimkinden daha genç. Onlar benim taşıdığım türden yükleri taşımıyorlar.

Uzun bir nefes verdim ve düşüncelerimi babama yönelttim.

Onu özliyorum. Babam, dünyadaki en sevdiğim insandı. O benim kişisel süper kahramanımdı, el attığı her şeyi düzeltebilen biriydi. O, dünyamı daha parlak hale getirirdi. Kahkahası gür ve

kısıtlanmamıştı, kucaklamaları soğuk bir kış gününde sıcak, rahat bir battaniye gibiydi.

Annemin teşhisinden sonra ona baktı, ona yaklaşması gerektiğinde hareketleri sessiz ve yumuşaktı. Anneme olan sevgisi kalbimi sızlattı. Babamın gücü birçok şekilde ortaya çıkıyordu, ama hiçbirisi anneme gösterdiği ilgiden daha güçlü değildi.

Ama Lord Birchal veya sözde elitlerin başka bir üyesinin önünde başını eğdiğinde, küçük görünüyordu. Kendini onların huzuruna layık görmüyordu, bunu hiç anlamadım. Babam binlerce Birchal'a bedeldi.

Boğazımda karmaşık duygular birikiyor. Gözlerim buğulanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Müzik hala yüksek sesle çalıyor, kalbimin atışlarına uyarak kulaklarımda yankılanıyor. Bir elimi kaldırıp gözlerimi siliyorum, diğer elimi ise korkuluğun kenarına sarkıtıyorum.

Düşünceler içimde o kadar şiddetli bir şekilde çalkalanıyor ki, yüzüğün orta parmağımdan kayarken çıkardığı fısıltıyı zar zor duyuyorum. Yüzüğün parmağımın ucuna değip karanlıkta kaybolana kadar kayıp gittiğini zar zor fark ediyorum.

Gitti.

Babamın yasını tutarken, ondan kalan son parça da elimden düşüyor. Gözlerimi avuçlarımla kaparken, boğazımda panik hissi yükseliyor ve ağlamaklı bir çığlık atıyorum. Ellerim makyajımdan dolayı siyah lekelerle kaplı ama umurumda değil. Bulanık görüşümü netleştirmek için uğraşırken parmaklarımla tırabzana tutunuyorum. Nefeslerim kısa ve kesik.

Onu kaybedemem. Onun beni sonsuza dek terk etmesine izin veremem. *Yapamam.*

O yüzük babamı temsil ediyor. Sahip olduğum son şey. Takmış olduğum tek mücevher. *Her zaman* yanımda olan tek şey. *Her zaman.*

Görüşüm netleşirken, karanlığa gözyaşları düşerken, panik göğsümü sarmışken, korkuluğun kenarından aşağıya bakıyorum. Onu bulmam lazım. Sazlıkların arasında altın rengi bir parıltı görmem lazım. *Gerekli.*

Bu aptal partiye gelmemeliydim, biliyordum. Hafta sonunu ofiste geçirmeliydim ya da battaniyemin altında bir kutu dondurma eşliğinde kendime eşlik etmeliydim.

Burada değil, babamın yüzüğünün sonsuza dek kaybolacağı, tanımadığım bir kırsal bölgede değil. Göğsüm sıkışıyor. Nefesim düzensiz ve düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum. Panik kanımda cnlıyor, vücuduma buz gibi bir soğukluk yayıyor.

Hareket bile edemiyorum. Gözlerim aşağıdaki sazlıklara odaklanıp altın rengi bir şey görmeye calışıyor, ama... ne zaman nefes almak bu kadar zorlaştı?

Sonunda, bedenimi saran korkuyu delip geçen bir ses arkamdan geliyor. Derin, erkeksi, biraz da eğlenceli bir ses. "Seni burada bulacağımı düşünmemiştim, Bayan Piggy."

Sesin kaynağını görmek için döndüğümde, neredeyse kakhaha atıyordum. Kendimi kaybetmiştim. Boğazımı saran gerginliği biraz olsun azaltmak için glmek *istiyordum*. Rhea glrd. Bunu o mu ayarladı? Ona yakışır bir şey.

Dereye bakan ahşap platformun kenarında duran, Kermit the Frog'dan başkası değil.

Tabii, Kermit çok yakışıklı olsaydı Kermit olurdu.

Yüzünü kapatan bir maske takmış, parlak yeşil bir smokin ceketi giyiyor. Ceketin yakası, Kermit'in yakasına benzeyecek şekilde kesilmiş ve o özel yeşil tonu da hiç şüphesiz. Maskenin kenarlarından koyu renk salar kıvrılıyor ve gözleri...

Bir an için paniğimi unutuyorum. Yzğm, bu hafta sonu yaşanan tüm kötü şeyleri unutuyorum. Üç ay boyunca evimden, annemden, tanıdık olan her şeyden uzak kalacağım gerçeğini unutuyorum.

Derin, delici mavi gözleri bana dünyayı vaat ediyor gibi görünüyor ve ben de onlara inanıyorum. Bana doğru bir adım atıyor, her hareketi kararlı. Güçlü. lmcl.

Adam yeşil bir smokin ve kurbağa maskesi takıyor, ama içimdeki her şey geriliyor. Bu... Bu hissi uyandıran panik olmalı. Duygusalım. O değil. Dudaklarım açılıyor, ama ağzım bir şey söylemek için çok kuru.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, hiçbir şey söylemiyor, sonra elini uzatıp başparmağıyla yanağımı siliyor. Parmakları, bulaşmış maskara ile siyah oluyor. Başını eğip yüzümü inceliyor. "Ne oldu prenses?"

O ses... O sesi daha önce duymuştum. Tanıyorum. Ruhumun derinliklerinde bir yankı uyandırıyor, bacaklarımın arasında bir ağrı hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tanıdık geliyor. Onu *tanıyorum*.

Düzgün düşünemiyorum.

Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum. Kendimi toparlamak için başımı sallıyorum, sesimin çıkmasını istiyorum. "Ben iyiyim." Çıkardığım ses cırtlak bir boğukluk, Miss Piggy'nin sesine benziyor.

Yine orada, parmağı. Başparmağının ucu diğer yanağımı okşuyor ve başımı ona doğru kaldırırken kendimi nefes verirken buluyorum. Gözlerimi açıp adama bakıyorum.

"Tekrar soracağım," diyor sessizce, müziğin sesi yavaş yavaş kayboluyor. Burada bizden başka kimse yok. Elini yüzüme koymuş olması ve vücudunun bana bu kadar yakın olması dışında her şey eriyip gidiyor gibi. Kokusu... ne bu? *Erkek* gibi. Tatlı, baharatlı misk gibi. Onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği hissin güzelliği dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Başını daha da yaklaştırıyor, dudakları benimkilerden sadece bir santim uzakta. "Ne oldu prenses?"

GAZETECİ JACINTHE CRAWLEY MONARŞİYİ KALDIRMAK İSTİYOR... KADERİN
KADERİ DEĞİŞTİREN HALLOWEEN PARTİSİNE KADAR: PRENS SILAS.

DOKUZUNCU KİTABI OKUYUN: **ROGUE PRINCE!**
[HTTPS://GENI.US/MONROEROGUEPRINCE](https://geni.us/MONROEROGUEPRINCE)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

[Seni İstememelisin](#)

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakılmak Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm Doğru Adamlar

Nişanlanmak

Yanlış Adama Nişanlanmak

Mükemmel Adama

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

